

Találkozunk Wavenynél

Regény

Serfőző Levente

Találkozunk Wavenynél

Serfőző Levente
Regénye

A mű eredeti címe: See You At Waveny
A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
2014, AmericaStarBooks, Frederick, Maryland, USA.
Angol nyelvű szerzői jog: Larry Serfozo 2014
Fordította: Serfőző Levente
ISBN: 978-1-63249-648-5
@ Serfőző Levente, 2015 Hungarian Translation

Első Fejezet

Az idős fekete sofőr nehezen cipelte a nyilvánvalóan súlyos bőröndöt, felfele a kőgarádicsokon, a hatalmas kúria bejáratáig, ahol a díszesen faragott tömör tölgyfaajtó, az impozáns félkörben odakanyarodó behajtó tetőpontja felett dölyfösen magasodva, látszotta vigyázni a környéket.

— Miket rakott ebbe bele, lady? — az öreg sofőr kérdezte a fiatal és magas barnát, aki egy lépéssel lemaradt mögötte és csurgatott méz színére emlékeztető meleg szemeiben kedvesen csillogó őszinte szimpátiával bámulta a férfi udvarias igyekezetét.

— Egész életemet, — a fiatal nő sóhajtott, mialatt markában egy ötdolláros borraivaló bankót tartott a görnyedt hátú fekete felé és szégyenlős mosollyal az arcán hozzátette, — és összes álmaimat és minden reményemet.

— Köszönöm, — bólintott az idős fekete, ahogy elvette a borraivalót és nehéz terhét finoman letette a barna terméskövekből rakott boltíves árkád márványpadlójára. Az ötöst betette mellényzsebébe, visszacsoszogott taxijához és előregedett csontjainak minden elfáradt mozdulatába beleévdött nehézkességgel lassan elhajtott.

— Nem kérdezte, hogyan fog innen kijutni. — a fiatal nő nézte a távolodó kocsit és megvonta a vállát, mintha eggyel több fájó tüskét akart volna lerázni meggyötört lelkének kényes szirmairól. — Gondolom, a műszerfalba beépített GPS kivezeti a mi kertvárosi kertjeink és végtelen pázsitjaink és tilalomtábláink labirintusából.

Ismerte a környéket. Itt nőtt fel, ebben a házban. Nem születése óta, de legalább gimnáziumi évei alatt. Az alsó gimnáziumot és utána a négy utolsó évet is itt járta, a helybeli New Canaan középiskolában.

Tíz évvel ezelőtt elment innen. Örökké pörlekedő szülei válóperének fertelmes csúcspontján, de erre most nem akart gondolni. Azóta próbált visszakerülni a helyes vágányra. Az első öt év alatt nyaranta visszalátogatott és talán nagyobb ünnepeken is, de ahogy telt az idő és növekedtek a bajok, hajlandósága fokozatosan a semmibe szívódott.

Kutatott a táskájában. Az esti sötétség sietve ereszkedett alá, és sehol nem volt egy utcalámpa, és a házban sem gyújtották fel a villanyokat. A keskeny makadámút, ami idehozta, sötétzöld moha borította alacsony kőfalak között kanyargott végtelen elhagyottsággal, és ahogy a nap utolsó sugarai eltűnnek a hatalmas tölgyek és felséges juharfák szélben ingadozó fakoronái mögött, ősidők komor sötétsége fogja könnyörtelenül körbevenni.

Évekkel ezelőtt eldobta ennek a háznak a kulcsát, jutott eszébe, és már akkor megfogadta magának, hogy ide soha többé nem fog visszatérni és mégis, most itt áll az

ajtó előtt, váratlanul és bejelentetlenül, és bizonyítani akaróan, hogy megmutassa, hogy lett belőle valaki és jól hasznosította kapott adottságait.

Valaki lett belőle? Kinek a szemében? Ki fog elismeréssel bólintani felé, hogy elégedett eredményeivel, amiket életében idáig elért?

Egyetemi végzettséget szerzett angol nyelvből és felsőfokú irodalom szakos diplomával tetőzte meg a Dél Floridai Egyetemen, de egy jó állás megszerzése elérhetetlen célnak bizonyult. Senki nem tarthat sokáig kezében egy zsírral bekenet ficánkoló szerencsemalacot, bármenyire is szeretné azt hosszasan birtokolni.

Hat hónappal diplomázás után, miután minden más forrást kimerített, pincérlányként kezdett dolgozni, egy tengerparti étteremben, Port Richey városában, Floridában. Négy és fél év után még mindig ott dolgozik. Az egyetlen különbség a most és az akkori idő között, hogy most jegyben jár, az utolsó hat hónap folyamán, a tulajdonossal, egy Konstantin nevű görög fiatalemberrel. Nem költözött be hozzá, ami szigorúan tiltva lett volna a görög kultúra erkölcsi szerint, és megtartotta bérelt lakását, egy egyszobás minimálisan kialakított garzonlakást, a Voorhees Road utcában, a közeli New Port Richey városban.

Ott írta első négy regényét, amiből hármat saját erejéből kiadott, megrendelésre nyomtatott technológiával és az interneten árulta őket, ahol csak néhány tucatot tudott eladni belőlük. Húsz példányt megrendelt magának és magával hozta ide őket bőröndjében. Vissza ide, ennek a nagy országnak az északkeleti sarkába, hogy szétossza könyvtáraknak, barátoknak, talán juttasson el néhányat egy kiadói ügynökségnek, lent valahol Greenwich Village-ben, a Manhattan alsó harmadán lévő művész negyedben.

Megnyomta a csengőt, de hangot nem hallott. — Oh, magasságos, — sóhajtott. — Ez sem működik. — Apa ezt is kikapcsolta, mint ahogy soha nem veszi fel a telefont és üzenetrögzítőjének a memóriája is örökké tele van. Egy világtól elzárkózott remete, aki a maga külön világában él és a saját fütytyaszavára táncol.

Megpróbálta a kilincset. A kilincs fordult, az ajtó nem volt bezárva. — Gondolom, hogy nem várja, hogy valaha valaki is meglátogatja. — A fiatal nő rázta a fejét lemondóan. — Nem zárja be az ajtókat, legalábbis nem napközben. Bárkit, aki bejön az engedélye nélkül, egyszerűen lepuffant.

Bement, a feltételezett kockázat ellenére, és szürke csend ütötte arcba. A kandalló tűzterében háromszoros sorban parázsló rönkök izzottak és veresen vibráló árnyakat vetítettek az egykoron pazar bútorzatra, ami most poratkától ragadós porral vastagon látszott borítva, és a vitrinekben felhalmozott kristályok és porcelánok tompa csillogással verték vissza a tűz sugarait a piszkos üvegen keresztül és rejtekükből öntelt fensőbbiséggel szemlélték a betolakodót.

Megállt a hatalmas kézzel szőtt perzsaszőnyeg közepén és nagyot kiáltott.

— Apám, hazajöttem. Itthon vagyok.

Majd meggondolta magát. Jobb lett volna az apját a keresztnévén szólítani. Talán megfelelőbb lett volna az alkalomra, és nem annyira megbocsátóan hangzó és másodszor is kiáltott.

— Róbert. Én vagyok, Melissa.

Wassermann Róbert feszült összpontosítással studiózta a képernyőket mind a három komputerén. Az elsőn a Bloomberg Financialis Hírek címlapja látszott, a másodikon a saját tőzsdeoldala, percenként felújított árakkal és részvényeinek és kötvényeinek várható irányzatával, és a harmadikon a Wall Street Journal online kiadása frissen letöltve.

Mindenütt voltak befektetései, kivéve kombinált értékpapírokban és derivált származtatásaikban, amiket a legnagyobb pénzügyi intézmények és brókerházak hoztak létre, nagy nevek, megingathatatlanul biztonságosnak tartottak.

Mindegyiket halálosan gyűlölte. Mindenkit utált, legfőképpen saját magát.

Mind a három gépen levette a hangot. A zajt is utálta és megvetette a zenét, bármiféle fajtáját, és nem nézett televíziót, mert nem tűrhette a véget nem érő ostoba és értelmetlen hirdetéseket, ahogy alkalmakkor kijelentette, amikor eléggé lealacsonyodott, hogy embertársaival való szóbeli társalgást megengedjen magának.

Nem volt mindig ilyen lehetetlen alak. Valamikor a régmúlt időkben ambiciózus fiatalember volt, tele energiával és reményekkel. Kitüntetéssel végezte iskoláit és a Penn State állami egyetemről mesterfokú diplomát szerzett a gazdasági tudományokból. Onnan egyenesen Iránba került, mint a legnagyobb Teheráni kórház ügyvezető főigazgatója. Kiváló munkája eredményeként az iráni Shah, Mohammad Reza Pahlavi személyes védenca lett, egészen az uralkodó 1979-ben történt trónfosztásáig.

A kavarodás alatt, ami a Shah bukását követte Robert elhagyta Iránt. Két bőrönddel a kezében és diplomata útlevéllal a zsebében, és mindössze egyetlen inggel a hátán, mivelhogy a bőröndökben nem maradt hely semmi több ruházatra, mert mind a kettő degeszig volt tömve százdolláros bankók kötegeivel.

Az ő feladata volt, hogy a Shah számára tisztára mossa a pénzt, és hogy biztosítsa, hogy Khomeini ne tehesse rá a kezét. Sikeres tetteért főigazgatói állást kapott a Hershey Medical központban, a híres egyetemi kórháznál Hersheyben, Pennsylvania államban.

Ott történt, néhány évvel később, 1983 nyarán, hogy találkozott Hildegárdval, becenevén Hildával, a csecsemőgondozást tanuló húsz esztendő diáklánnyal. Heves és gyorsan virágjába bontakozó szerelmükből és elsietett nemi egyesülésükből született 1984-ben Melissa és ikertestvére Melanie.

Tíz évvel később, valamiféle ostoba vádaskodások miatt, amik egy fertelmesen undorító pletykából indultak ki, és teljes skálájú bűnügyi vizsgálatba burjánzottak, ami akciót az igazgatósági tagok bizottsága kezdeményezett, Róbertnek két lehetőséget adtak. Életének hátralévő részét börtönben töltheti sikkasztásért, vagy önként lemond, és soha többet nem mutatkozik a Delaware folyó folyásától nyugatra.

Ezúttal nem kellett, hogy Robert bőröndben vigye a pénzét. Vagyonát jóval előre elrejtette offshore számlákon és kibogozhatatlan portfólió összeállításokban. Palotának is beillő kastélyt vett négy hold telken New Canaan északi, sűrű erdővel borított felében és minimumra csökkentette kapcsolatait a külvilággal.

Amennyire dédelgette és szerette Róbert ezt az elzárkózott életmódot, életformáját rettenetesen romboló és vészesen fertőző hatással sújtotta családja többi részét. Elsőnek

Hilda kapta meg a gonosz bacilust és közölte Róberttel, eleinte megértésére apellálva, hogy költözzenek el valami helyre, ahol némi társadalmi életre van lehetőség, később vadul beleordítva az arcába, és végül számos ügyvédi figyelmeztetésen és idézés után a kezébe adva a válókereseti okmányokat.

Az orvoslát, ami kétmillió dollár készpénzben Hildának lett ítélve a válási végítéletnél, meglehetősen nagyságú lukat ütött Robert csökkenő vagyonállapotába, és mégis ezzel még nem volt vége a rossz balszerencsének, amik könyörtelen módon tovább sújtották és nem látszott, hogy valaha is véget érnének.

Másodjára Melissa kapta el bacilust. Utolsó gimnáziumi évének második felében, a válási folyamat legközepén bejelentette, hogy délre akar tendálni, és egy nagyon távoli Floridai egyetemen akar továbbtanulni. Melissa kitűnő tanuló és végtelenül szorgalmas diák volt, aki meggyőződéssel hitt a vagyonos apák kötelezettségeiben. Meggyőződése további félmillió dollárt szívott le a tandíjakra és az elszállásolási és étkezési költségekre, és halmozott fel kifizetetlen diákkölcsönökben és totálisan leterhelt hitelkártyákban.

Végül, és ezt volt a leggonoszabban romboló az összes között, szegény Melanie is beteg lett, a szó szoros értelmében és orvosilag bizonyíthatóan. Két évvel Hilda és Melissa távozása után, két teljesen ellenkező irányban, hogy megemlítsük, Melanie komoly elmebetegség tüneteit kezdte mutatni. Kezdetben doktorai kétpólusú rendellenességet diagnosztizáltak, és amikor az tévesnek bizonyult, paranoiás skizofrénnak nyilvánították és hat évig bezárták a bolondokházába, ahol éppen, hogy csak elkerülte a homloklebeny metszési operációt. Számtalan elismert és számos kísérleti kezelés és gyógyszerelés után Melanie javulni kezdett és jelenleg boldogan vegetál egy bolondgomba farmon, kint a hegyekben, Great Barrington és Stockbridge között, a festőien kies Berkshire vidéken, Massachussets államban.

Ezek a gondolatok kavarohtak Róbert eszében, ahogy felnézett. Valamit hallott. Emberi hangokat a földszintről, vagy egy oposszum került csapdába fent a padláson? Légy felkészülve a legrosszabbra, volt mindig a mottója, és soha semmit nem bízott a véletlenre. Benyúlt íróasztala fiókjába és kivette PPK pisztolyát. Csőre töltve, nemrégiben megolajozva, könnyű és praktikus, az ügyes kis fegyvert mindig a keze ügyében tartotta.

— Nézzem csak, ki lehet a betolakodó? — vigyorgott és gurulószekét hátranyomva zajtalanul felállt. Kilépett irodájából és a lefele néző galérián elbújt egy oszlop mögé. Ujját a ravaszra csúsztatta és óvatosan lenézett.

— Egy nő, a pokolba vele. — szitkozódott. — Nem lőhetek le egy nőt hátulról, anélkül, hogy figyelmeztetném. Főleg akkor, amikor egyedül valónak látszik és feltehetően fegyvertelen.

A nő nagyot kiáltott és Róbert nem játszhatta a süketet.

— Róbert. Én vagyok, Melissa.

— A bűdös életbe. — Róbert csikorgatta a fogát, és ahogy dühösen morgott magában beharapta a száját. — Mit akarhat? Fogadom, hogy pénzt.

Egy másodperccel később kedvesebbre fogta a hangját és barátságosabb tónusban kiáltott le.

— Helló, drágám. Majdnem lelőttelek. Miért nem telefonáltál ide először? Felvehettelek volna a repülőtéren. Repülővel jöttél, remélem. Ne akard azt mondani, hogy autó stoppoltál egészen idáig és a lovagod kint várakozik az ajtó előtt.

— Nincs semmiféle lovagom, apuci. — Melissa kinyújtotta a nyakát, hogy lásson fel az emeletre. — Egyedül vagyok. Szükségem lenne egy ágyra, amibe néhány napra bezuhanhatok. Ha nem lenne ellenvetésed ellene.

— Ok, — az apa leszólt. — Ne menj sehova máshova. Felrántom a nadrágomat, magamra húzok egy inget és egy percen belül lent vagyok és elmondhatod akármilyen probléma is hozott errefele.

—

Melissa körbenézett. Hova üljön le? Hála a magasságosnak öreg és kopott farmerja volt rajta. Abban már nem lehetett több kárt tenni, ha kényelembe helyezi magát a díványon és keresztbeveti a lábait. Nem hozott sok ruhát magával, de régi szobájában még rengetegnek kell lennie, amit Melanievel megosztott, cipőket, táskákat és minden tartozékot beleértve. Hála istennek nem rakott magára felesleget érettségi óta. Ötven kiló és 175 centi magas, még mindig állandóan rámennek a negyvenes nagyságú ruhák.

Hallotta, hogy jön az apja. Elkésett, hogy leüljön és megelőzze a nagy ölelést, és hogy két oldalról megcsókolják az arcát. Megfordult és meglátta. Első látásra ugyanannak nézett ki, aki volt. Kivéve soványabbnak és drótvázszerűen beesettnek. Róbert mindig magas volt és sovány. Megrögzött dohányos fiatalabb korában, amit csak akkor adott fel, miután kivették elrákosodott fél tüdejét.

Só és borsszínezetű haj, hosszú koponya, mintha egy frissen szedett cukorrépa a földekről, és csontos arcvonások, egy rövidre vágott kecskeszakállal, de mégis valahogy másnak tűnt, mint azelőtt. A haja többé nem göndör és dús, de ritkás és olajosan csillogó, homloka felett észrevehetően visszavonulóban és hátul tépett lófarokba felkötve.

— Mi baj lehet vele? — Melissa találgatta. — És az a fényes karika a jobb fülcimpájába? Oh, magasságos, valami gusztustalan dologba keveredett bele. Nem ezért utaztam ide ekkorát.

— Helló, drágaságom. — Róbert köszöntötte leányát, mialatt Melissa nézte, ahogy egy pisztolyt az övébe dug és inge aljával, amit elfelejtett a nadrágjába begyűrti, betakarja. — Bajba kerültél? Ez lenne az igazi ok, amiért meglátogatod szegény öregapádat?

— Nem kerültem bajba, apa. — Melissa reagált mialatt elégedetten konstataulta, hogy az ölelgetés és puszilódás rész elmaradt, és egyenesen apja szemébe nézett. — A tízéves érettségi találkozóra jöttem vissza. Ha nincs ellenedre, el szeretnék aludni a régi szobámban és csinálnék egy néhány napos nosztalgiautazást.

— Semmi probléma. Maradhatsz, ameddig akarsz. A régi szobád még mindig úgy van, ahogy hagytad. Még a takarítónőnek sem engedtem, hogy hozzá nyúljon.

— Köszönöm, apa, — Melissa óvatos mosolyt kockáztatott meg Róbert felé és kiengesztelő mozdulatot tett, ami jelezte, hogy nem bánná, ha megölelné, de Róbert nem vette a lapot. Érzelmek nélküli szemei tetőtől talpig felmérték és közömbös és hideg hangon kérdezte, mintha egy üzletfelével beszélne vagy egy porszívó házalóval.

— Innál egy italt? Gondolom, hogy elmúltál huszonegy és fogyaszthatsz szeszesitalokat. Vagy nem?

— Huszonnyolc éves vagyok, apa édes. — Melissa mosolygott Róbertra és lassan csóválta a fejét, valami barátságos, de mégis rosszálló módon. — De saját tapasztalataimra utalva jobb, ha eszem valamit mielőtt alkoholt fogyasztok.

— Igazad van. — Róbert válaszolt nyájasabb, felengedett hangon. — Menjünk át a konyhába és nézzük meg, hogy mi van a hűtőben.

—

Róbert megállt a hatalmas kúriakonyha közepén és bocsánatkérő pillantást vetett a lányára. — Kevés vendéget fogadok, — mondta. — és azt főzöm, ami a legegyszerűbb és a legkönnyebben megy.

— Felvágottak, egy fej saláta, hogy készítsek egy szendvicset? — Melissa közbevágott és a hűtőszekrény ajtaját szélesre tárva lehajolt és megnézte a polcokat.

— Igen, van egy kevés. — Róbert felelte, egy lépéssel Melissa mögött furcsán és tétovázva. — De nincs kenyér. Nem eszem kenyeret. Ha valami szénhidrátosat akarsz enni jobb, ha benézel a kamrába. Ott van dobozos paszta és rizsa keverék, rengeteg konzervbab és sajtos makaróni.

— Van valami fagyasztott készétel, amit felmelegíthetünk a mikrohullámúba? — Melissa a mélyhűtő ajtaja felé nyúlt.

— Nézd meg. — Róbert bólintott. — Kell, hogy legyen valami.

Melissa kinyitotta a mélyhűtő ajtaját és visszahökkent. A polcok rakásig voltak pakolva fagyasztott főételekkel, diétás összeállításokkal, fagyasztott lazaccal és tilapia filével, és sütőre kész csirkemellekkel.

— Ejha, — Melissa rázta a fejét. — Éppen úgy, mint az étteremben, ahol dolgozom.

— Étteremben dolgozol? — Róbert szeme kikerekedett és meredten nézte a leányát.

— Igen. — Melissa előre hajolt és keresgélgni kezdett a mélyhűtőben és nézegette a címkéket. — Állandó munka és a borra való nagyon jó.

— Ez az egész, amit fel tudsz mutatni, miután félmillió dollárt költöttem az iskoláztatásodra? — Az apa mondta éles hangon és testtartása megmerevedett, ahogy hozzátette. — Nem tudtam, hogy az éttermi dolgozók szakszervezete művészeti doktorátust, vagy annál magasabbat követel a tagjaitól.

Valami tehetetlen szellemi inercia egy másodperccel tovább vitte Melissa egyezkedő hangulatát. Kihúzott egy többtagú családra méretezett zöldséges lasagna csomagot és egy másodpercig gondolkozni látszott. Vajon fejbe kellene Róbertet vágnia

ezzel a kőkemény konyhai fegyverrel? Vagy ledobja a csempepadlóra és hisztérikusan toporzékolni kezdjen? Vagy, egy harmadik opció, méltatlankodva és fejét feltartva kivonuljon és egy út menti motelban töltsen az éjszakát.

— Tudod mit? — Melissa mondta egy percnyi színészi szünet után és letette a lasagna dobozt a konyhapultra. — Nem csoda, hogy anyu itt hagyott. Rettenetesen goromba fráter tudsz lenni, pontosan a legmegfelelőbb alkalmakkor.

— Ugyan már, Melissa. — Róbert arca egy félkegyelmű buta vigyorába torzult. — Nem éppen én tanítottalak, hogy szókimondó legyél? Így legalább tudod, hogy én mit gondolok, és annak megfelelően tudsz válaszolni. Ahogy most csináltad. Apádat goromba fráternek hívni? Az alma nem esik messze a fájától. Ebben az egyben aztán megegyezhetünk.

— Jobb lesz, ha megyek. — Melissa felelte, mialatt lázasan kutatott az agyában, hogy hogyan finanszírozza ezt az utazást a maga erejéből. Jobban meggondolva, összes bankszámláját összetéve nem volt többje, mint ezer dollár. Két hitelkártyája teljesen leterhelve, és a bőrrönd a bejáratí árka alatt túlságosan nehéz, hogy megemelje. Arról nem is beszélve, hogy mérföldekre cipelje a legközelebbi menhelyig. Stoppolhatna, de ahhoz túlságosan csinos, hogy elkerülje a veszélyeket és az országúti beteges embereket. Vagy telefonálhatna Konstantinnak és táviratoztathatna vele valami pénzt. Nem, egyik megoldás sem jó. Mindegyik lehetőséghez idő kell, és ha még egy percig itt marad, azzal a fáradtsággal örökre is itt lehet. Szembe kell állnia apjával és el kell, hogy viselje a következményeket.

— Ne menj el. — Róbert mondta, Melissa gondolatait félbeszakítva, és kezét barátságosan kinyújtva, és leánya könyökét gyengéden megérintve. — Tedd be a lasagna fagyasztottat a sütőbe és terítsd meg az asztalt, amíg felhozok a pincéből egy palack finom bort. A finom étel mellett majd beszélgetünk és egy pohár muskotály vagy szürkebarát társaságában más színben fognak látszani a dolgok. Mindig a legjobbat akartam neked és szeretném tudni, hogyan alakult az életed. Mindig készen álltam, hogy segítssek, ha néha másképpen is látszott.

Második Fejezet

Malorky Mortimer, a vénséges árbocrúd már hosszú évtizedek óta szenvedte és tűrte mások galádságait. Három házassága, amiket túlél, keserves vámot szedtek testétől és lelkéből és kiszáradt kórót csináltak belőle, egy megkeseredett és magányos vénembert, temérdek vagyonnal és megrendíthetetlen elkötelezettséggel a gonoszok dolgához.

Első felesége, Rozetta, egy tüzes violavirág volt Szicília meleg szigetéről. Egy fiatal novícia a Mária apácáknál, a Szeplőtelen Fogantatás Leányainak szent rendjénél, ahol feltételes tagságot élvezett, és ahonnan nem egészen szeplőtelen teherbe esése véget távozásra kérték. Rozetta három fítestvére Mortimert vádolta, azokban az időkben egy alantas iskolatakarító a rend szomszéd épületben lévő leányiskolájánál, hogy Mortimer nemzette a gyermeket és olyan ajánlatot tettek neki, amit nem lehetett visszautasítani. Vagy elveszi feleségül fiatal nővérüket, vagy lelövik, és majd együtt alhat a halakkal a tenger fenekén.

Mortimer örömmel vállalta a kötelezettséget. Rozetta megfontolandó staffírungot hozott a házasságba, és főleg ügyesen hasznosítható kapcsolatokat a New Yorki alvilág maffia gengsztereihez. Nem lehetett rossznak mondani az üzletet, egy jenki fiatalember szempontjából, aki egy Vermont állambeli vadcseresznye farmon született és nevelkedett.

Tíz évvel később Mortimer és Rozetta egy egész sorozat öregotthont üzemeltettek és mondhattak magukénak Connecticutban, ahol a haszon és a befektetés közötti ráta a legmagasabban állt az egész országban, és két szépséges leánykát produkáltak, Lucilla és Josephina nevekkel, akik éppen nyolc és kilenc éves gyermekek voltak, amikor beütött a borzalmas tragédia.

Egy rettenetesen rémítő téli napon Rozettát elütötte egy hókotró és a súlyos acéllapát kerekded és zabálnivaló formáit lapos palacsintává nyomta. Mortimer évekig gyászolta halott feleségét. Gyakorta meglátogatta síremlékét, egy márvány kőlapot és egy csodálatos angyalszobrot a harsonával, virágokat tett bekeretezett fényképe alá és napokon keresztül patakozott a könnyei.

Ott történt, kint a temetőben, egy napfénnel teli ragyogó napon, hogy találkozott második feleségével, Sárával. Szintén egy özvegy, Sára is virágokat hordott elhunyt férje sírjára, egy nálánál jóval idősebb férfiére, aki temérdek lóvét hagyott imádott, és nálánál jóval fiatalabb feleségére.

Összekombinált vagyonuk elérte a tízmilliót. Elismerésre méltó eredmény, kivéve boldog egyesülésük tizedik évére Sárából házastárs nőszemély lett. Mortimer úgy cselekedett, ahogy a Biblia tanítja, és nem volt hajlandó egy veszekedős feleséggel egy fedél alatt élni. De Mortimer nem költözött ki, nem keresett szállást a tető távoli

sarkában, inkább türelmesen megvárta, amíg Sára megette a gombasalátát, amit Mortimer külön neki készített. Sára iszonyatos gyomorgörcsök között szenvedett ki, de senki nem gyanúsított semmi gonosz cselekedet, mert Sára felettébb szerette a nyers zöldségeket és imádott enni mindenféle egészséges gezemicét.

A harmadik feleség, Annabella, egy teltkarcsú és gazdag özvegyasszony, nyolc évvel volt idősebb Mortimernél, és legalább ötven kilóval nehezebb. Még egy tíz esztendei házasság, és Annabella masszív szívszélhűdést kapott. Mortimer a vécére rábukva találta, és teljesen mezítelenen, egy máskülönben napos és boldogságos szombat reggelen. A halotti bizonyítvány a halál okát a szívizom akut infarktusának tudta be, és Mortimert másodszor sem gyanúsították semmiféle büntetssel, kivéve, ha nem azzal, hogy túlságosan sok marhasültet, hájas tésztát és egésztejtermékekből készített nyalánkságokat etetett meg elhízott feleségével.

Lucilla és Josephina leányzók Mortimer első házasságából egy Fifth Avenue-i fogorvoshoz és egy Scarsdale-i ortopédsebészhez mentek férjhez, ebben a sorrendben, és kikerültek Mortimer életéből és többet hallani sem akartak róla, mert apjuk folyamatosan házasodott és nem adott nekik elegendő pénzt.

Idős éveinek boldog aranykorára Mortimer magányos férfivé lett, aki előrehaladott kora ellenére nem veszítette el női társaság utáni kielégíthetetlen vágyakozását. Tehát jelenleg, és ki hibáztathatná ezért, Mortimer aktívan vadászott egy új szerelemismeretségre, és kereste negyedik feleségét, egy fiatal és csinos husi személyében, aki ezúttal nem kellett, hogy vagyonos is legyen, ha az alkalom úgy hozná, mert Mortimernek mostanra már bőségesen volt saját vagyona. Ez a nemes kutatás örökké az eszében járt, és ma este is, ezen a mai alkalommal, ahogy történetünknek kezdetén, Mortimer helybeli polgártársának Róbert Wassermannnak a háza mellett elhajtott, meglátta az égő villanyokat és a bejárati ajtó előtt álló elhagyott bőröndöt.

Mortimer sokat nem tudott a Wassermann családról, kivéve néha belefutott Róbertba a Bridgeporti ingyen konyhánál, ahol mind a ketten önkéntesek voltak, és joggal feltételezte, hogy Róbert egymagában él.

Hogy mi adhatta neki az ötletet, hogy bekopogjon az ajtón, soha nem fogjuk megtudni. Lehet, hogy az ördög sugallta neki? Mert az ördög szeret fiatal leányokat meginvitálni, hogy egy vénséges szatírral táncoljanak a telehold sápadt fényére és élvezzék magukat a vén eperfa fekete lombozata alatt

—

Melissa négy percre állította be a tárcsát és éppen hangosan olvasta az utasításokat. — Húzd vissza a fólia fedőt, forgasd meg és még három percig sugarazd. — amikor valaki hangosan megverte a bejárati ajtót. — Mi a földöntúli fenye, — morogta. — Ki a pokol tudja máris, hogy itt vagyok?

Megigazította kötényét, az anyjáét a régi szép időkből, ami nagyon is csinosan lógott alá keskeny derekáról és kidomborította prominens kebleit, és otthagyt a mikrohullámút, és kisasszézott a konyhából, egészen a bejárati ajtóig.

Minden elővigyázat nélkül kinyitotta az ajtót, lassan felfele emelve szemeit egy pár bűváruszonynak látszó kalucsniról, egy tornyosodó ananász kinézetű fej felé, ami tökéletes műfogakat mutatva mosolygott rá, és valamiféle sziruptól csöpögő, de mégis udvarias és meglepett hangon kérdezte.

— Maga kicsoda?

— Maga ki? — Melissa felelte fölényesen és összeráncolta a szemöldökét.

— Mortimer, — az öreg férfi válaszolt. — Az egyik szomszéd és Róbert jó barátja. Itthon van?

— Igen. — Melissa meredten nézte a látogatót. — Majd tudatom vele, hogy maga kereste. — folytatta és rá akarta vágni az ajtót a látogatóra.

De a szemtelen vénember betette a lábát az ajtóba és megismételte kérdését. — Másodszor kérdezem. Maga kicsoda? Még soha nem láttam itt magát.

— Wassermann Melissa vagyok. — a fiatal nő felelte éles hangon és miután még egyszer megnézte magának az öreg cipőjét szigorúan ránézett és hozzátette. — Vegye ki lábát az ajtóból? Be szeretném csukni.

— Mrs. Wassermann, — az öreg vigyorgott. — Fogadja őszinte gratulációmát. Nem gondoltam volna, hogy Róbert ennyire ért a fiatal nőkhöz, mint maga.

— Nem. — Melissa mérgesen megrázta a fejét és rávágta az ajtót Mortimer lábára. — Róbert lánya vagyok.

Ebbe a pillanatban Róbert jelent meg a háttérben. Mindkét kezében egy-egy üveg bort tartott és Melissa felé kiáltott. — Ki az, cukorbarackom? Mond meg neki, hogy lejárt a látogatási idő és zárva vagyunk.

— Én vagyok, Mortimer. — a látogató erőszakkal benyomta az ajtót, félretolta Melissát és bedugta a fejét. — Róbert. Nem tudtam, hogy ilyen bűbajos kislányod van. Micsoda egy aranyos drágakincs és már be is invitált hozzátok. Valami finom aromát éreznék a levegőben? Máris vacsorát főzne neked?

— Ah, Mortimer. — Róbert felelte, mialatt egy epifánia testesedett meg lelki szemei előtt. Jól tudta, hogy Mortimer rettenetesen gazdag, még gazdagok gazdagságán felül is. Lehet, hogy Mortimer lenne a megoldás a problémáira. Mind az összesre. Mortimer lenne a gordiuszi csomó, amit át kell vágnia és végtelen kilátások és lehetőségek fognak megnyílni szemei előtt és régen esedékes jelzálogkölcson számlák lesznek kifizetve. Hildegárd csalta el tőle az első két milliót és az óta is két kézzel szórja mindenféle magazinba illő szépfűkra Beverly Hills-ben, Kaliforniában. Ehhez képest a félmillió, amit Melissára költött, tiszta zsebpénznek látszik. De Melanie, az egy teljesen másik sztori, egy igazi pénzvesztegetés havi tizenötezer erejéig, az intézeti ápolásért, ami idáig, bár már a hetedik évében van, semmi érzékelhető eredményt nem látszik felmutatni.

— Fáradj beljebb. — Róbert mosolygott az erőszakos látogatóra. — Melissa egy egész nagycsaládnak való tepsivel készít lasagna rakottat. Bőségesen marad mind a hármunknak. Együnk, beszélgessünk és öblítsük le valami finom borocskával.

— Nem hívtam be. — Melissa suttogetta, de Róbert rosszalló pillantást vetett rá.

— Légy oly aranyos, cukorfalatom. — az apa ráncolta a homlokát. — Teríts meg a nagyasztalnál három személyre és tedd ki a valódi ezüsteszcájkokat, olasz kristálypoharainkat és gyűjts hozzá néhány illatos gyertyát.

— Rendben, — Melissa tétova lépést tett az ebédlő felé, mialatt mérgét látszott elfojtani és csalódottságát palástolni és foga hegyéről odavetette apjának, — de kérd meg, hogy hozza be a bőröndömet és tegye le a nappaliba.

—

Tíz perccel később mind a hárman, Melissa, Róbert és Mortimer a vacsoraasztalnál ültek az ebédlőben és Melissa mind a két férfinak tisztességes lasagna adagot rakott ki és magának egy kisebbet.

Bőségben párologva felfele az ízletes ételből, étvágycsináló illatok keringtek a levegőben és csiklandozták az orrokat, ahogy Róbert mindenkinek töltött a borból és köszöntőre emelte poharát. — Be kell, hogy ismerjem, — kezdte ravaszul. — Már hosszú évek óta hiányzik ez a hangulat nekem. Régóta hiányoznak nekem ezek a családi vacsorák, a suttogó hangulatvilágítás és a bensőséges melegség, amit egyedül egy szerető család egymásban megbízó igazi vonzalma tud életre hozni.

— Tökéletesen egyetértek véleményeddel, — Mortimer is emelte poharát. — Magam is családszerető ember vagyok, ahogy a siker, bármennyi örömet is szolgáltat a magamfajta embernek a kezdetben, és bármennyire is növekszik, mint valamiféle hólabda, csak egyetlen irányban tud előre haladni, hasonlóképpen az igazi hegyi lavinagörgeteghez, a lejtőn lefele.

Itt Mortimer Melissa felé fordult és a poharában csillogó aranyszínű boron keresztül elmélyülten szemlélve a leányt atyai hangon és karjait barátságosan széjjeltárva kérdést intézett hozzá.

— És maga, drágám? Maga is elkötelezett relációban lenne valakivel?

Drága magasságos, Melissa gondolta, ez a vénséges közetmaradvány célzásokat tesz nekem az apám előtt, akit tíz éve nem láttam. Nem állok készen, hogy elújságoljam neki Konstantint és eljegyzésünket. Lehet, hogy ez lenne a megfelelő hely hozzá, de nem ez a mostani alkalom és nem a jelenlegi társaság. Egy életet kellene egyszer megmagyaráznom, egy széles szakadékot kellene egyszer áthidalnom, és utálok hazudni, még akkor is, ha nemes célból teszem.

— Nekem úgy tűnik, — Melissa visszanézett Mortimerre és ahogy lekicsinylő mosoly formálódott a szája sarkában nyugodtan állta a férfi pimasz tekintetét, — hogy maga egy olyan férfi, aki a halálos ágyán is megcsípné a nőrsz fenekét, és hogy őszinte legyek, az ok elkerüli értelmemet, mi köze lenne magának a magánéletemhez?

— Ezt én is szeretném tudni, — Róbert előrehajolt és mialatt kristálypoharában kavargatta italát, elgondolkozána látszott és vágyakozónak, és ugyanakkor tulajdonjogot formálónak és kizárólagosnak, amennyire leánya dolgainak kialakulását megengedhetőnek gondolta.

Melissa lassan apja felé mozdította a fejét és dacosan összehúzta a szemét. — Mit akarnál tudni? — kérdezte. — Megmondanád?

— Hogy mikor fogsz férjhez menni, és mikor lesznek unokáim? — Róbert mosolygott bátorítóan, nagyon messzire egy kiélezett vitatkozótól, és hozzátette. — Ilyen fajta dolgokat és, hogy úgy általában mik a terveid a jövőt illetően?

— Hm, — Melissa felelte, miután lenyelt egy púpozott villára való lasagna falatot, hörpintett hozzá egy kevés bort, és engedte, hogy a két férfi kövesse példáját, kivéve sokkal nagyobb porciókban. — Nem fogok férjhez menni. Sohanapján és semmikor nem leszek senki felesége, de ha a génjeidnek továbbvitele miatt aggódsz, lehet, hogy fontolóra veszek néhány törvénytelen gyereket. Olyan aranyosak, amikor kicsik és csak átadom őket neked, ha tinédzserek lesznek. Olyan ügyesen tudod nevelni őket, és kiváló példát mutatsz nekik, és te vagy a legjobb mintakép.

— Semmi értelme előhozni a nagyágyúkat és mérgező pirulákkal teli srapelgránátokat lövöldözni egymásra. — Mortimer vigyorgott. — Nem akartam rosszat, hogy partiképessége után érdeklődtem, de egyúttal, mivel magam is egy magányos özvegyember vagyok, kérem, bocsássa meg, hogy káprázatos szépsége annyira elbűvölt, és mivel feleséget keresek, akit szeretni tudnék öreg koromra, és aki beörökölné mérhetetlen vagyonomat, amit olyan szerencsés voltam összegyűjteni.

Hosszú, döbbenetes csend követte a bejelentést. Róbert lassan simogatta az állát, gondolatai bizonyára magukba foglalhatták, ahogy Melissa joggal találgathatta, hogy a váratlan házassági javaslat felső haszonhatárának lehetősége asztronómiai méreteken is jelentős. Amennyire Melissa tudta, apja is gazdag ember. De a gazdagság, éppen a legalapvetőbb sajátossága szerint, soha nem adja fel a vágyat, hogy növekedjen, elnyeljen, bekebelezzen, egyesítsen és szaporodjon. Éppen úgy, mint egy örökké táguló világegyetem, határok nélkül növekedjen, hacsak egy hozzá hasonló nagyságú buborék össze nem ütközik vele és rosszindulatú bekebelezés formájában, vagy egy tőzsdekrach útján tönkre ne tegye, és fel ne eméssze. Melissa saját véleménye az ajánlatról messze állt az azonnali visszautasítástól. Meg kellett, hogy tudjon néhány idevágó tényezőt, feltegyen néhány jól irányzott kérdést, és semmire se kötelezze el magát.

Lassan Mortimer felé fordult és fiatalos hangját érettre és édeskésre fordította, valami minden ígerek és semmit sem adok tónusra, kezét Mortimer kezére tette és megnyerő mosollyal kérdezte.

— Mortimer, kedves, volt valaha maga nő? Tisztában van maga azzal, hogy milyen kötelezettségek foglaltatnak egy házasságban?

— Háromszor voltam nő. — Mortimer kezdte, mialatt másik kezét Melissa kezére tette és ezzel csapdába ejtette a leány kacsóját, ahogyan egy orvvadász csal lépre egy ritka és értékes madarat.

— Mind a háromtól elvált? — Melissa kerekre nyitotta szépséges szemeit és ártatlan mosolya bármi férfit beizzasztott volna a gallérja alatt.

— Nem. Egyiktől sem váltam el.

— Maga bigámista? — Melissa kacagott.

— Nem. — Mortimer kényelmetlenül kezdett feszengeni székében. Hirtelen rájött, hogy kelepcebe sétál, és saját magát kezdi nevetségessé tenni.

— Oh, Melissa, ugyan már. — Róbert szélesre tárta a karjait és tenyereit kifele fordította. — Ne gyötörd a jóembert. Nem látod, hogy nem szeret erről a témáról beszélni? Gondolom, hogy kellemetlen emlékeket juttat az eszébe. Fogadd el, amit mond, hogy nőtlen és partiképes.

— Rendben, — Melissa felelte huncut mosollyal és megigazította a haját. Észbontó loknijait nyaka alatt a mellére igazította, és kíváncsnak nézett ki és felettébb alkalmasnak a pillanatra. — Ejtem a témát, de szeretnék valami mást kérdezni.

Mortimer lassan a szájához emelte Melissa ujjait és egyenként végigcsókolta őket. — Egy hölgy, — mondta, — aki megigazítja a haját, megváltoztatja a diszpozícióját is, és megcseréli a hozzáállását. Általában valamiféle kedvezőbb és bátorítóbb irányban. Kérdezzon bármit, ami kicsi szíve óhajt.

— Igen, — Melissa felelte álmatagon, mialatt ujjait nézte, amiket lázasan nyalogattak és eszébe jutott, hogy nem mosott kezet mióta hazajött és New Canaan fele jövet a vonaton a vécét kellett használnia és a vécén nem volt papír, és a kezeit kellett igénybe vennie. — De biztosnak kell lennem, — folytatta, — mielőtt komolyan fontolóra veszem a dolgot. Maga tényleg házassági ajánlatot tesz nekem, vagy ez az egész csak egy buta tréfa?

— Soha nem tréfálnék valami ennyire lényegbevágóról. — Mortimer felelte, és végre elengedve Melissa kezét felvett egy szalvétát és megtörölte zsírtól csillogó kövér ajkait. Majd, gyorsan bedobott a szájába három villára való lasagna harapást, leöblítette egy pohár szürkebaráttal és folytatta. — Tudom, hogy felettébb tolakodó volt magát így exponálni, de komolyan gondolom ajánlatomat. Szeretném annak rendje-módja szerint megkérni a kezét, egy gyémántgyűrűvel és a térdeimre ereszkedve, a legelőkelőbb étteremben a három államra kiterjedő vidéken. Csak mondja meg, hogy melyik napon, milyen időben és gondoskodom a foglaltságokról.

Melissa visszavette a kezét és a levegőben tartva, távol a testétől, óvatosan hátranyomta székét, amin idáig olyan óvatosan kuporgott, hogy semmihez ne érjen, mialatt borzasztóan bocsánatkérő és kérlelő hangon beszélni kezdett. — Ha maguk mind annyian megbocsátanak nekem? Meg kell, hogy mossam a kezeimet. A vonat rettenetesen piszkos volt és egy részeg Wall Street portfólió menedzser mellett ültem, aki folyton rám tüsszögött. — Majd, ahogy elérte az emeletre vezető lépcső alját, félig visszafordult és karcsú vállai felett visszanézve, kissé gúnyos hangon bejelentette.

— Rendkívülien le vagyok nyűgözve és az ügy komolyságához méltó megfontolások alá fogom venni kérelmét, de ha most elnézné gyengeségemet, túlságosan ki vagyok merülve és meg vagyok dőbbenve és fel kell frissítenem magamat. Távollétemben nyugodtan beszélgethetnek egymás között, már úgy értem, hogy rólam, hogy kihez menjek férjhez, ha férjhez akarok menni és milyen fajta házassági előszerződést írjak alá. És drága jó apám, — Melissa itt Róbert felé nézett. — Ne légy szégyenlős, hogy rengeteg pénzt kérj. Lehet, hogy könnyű megfektetésnek nézek ki, de semmi esetre sem vagyok olcsó.

Ahogy Melissa lépegetett felfele a lépcsőkön Mortimer elfogódott pillantást vetett Róbertra. — Visszajön? — kérdezte birka módjára.

— Vissza, de ki tudja, hogy mikor. — Róbert megvonta a vállát. — Amikor utoljára nézett rám ilyen szemekkel, tíz évig tartott mielőtt ismét hozzám szólt.

Harmadik Fejezet

Ahogy Melissa belépett szobájába, ahol ikertestvérével együtt laktak alsógimnáziumi éveik alatt, és később egyedül, még mindig csóválta a fejét. Micsoda egy vén bolond, éppen hogy betettem a lábam ebbe a házba, és frontális támadást indít, és azt hiszi, hogy le tud venni a lábamról. — Ne is gondoldj rá, — magyarázta magának. — Fürödj le, élvezd a régi szobádat és holnap minden szebbnek fog látszani.

— Apának igaza volt, — Melissa gondolta, ahogy körülnézett és szemrevételezte a szobát. — Minden úgy maradt, ahogy öt évvel ezelőtt utoljára erre jártam. Jókor a sarokszoza, két manzárd ablakkal, és ablakülésekkel, hogy ülve ki lehessen nézni. A kedvenc helyemmel, ahol tervezgettem és álmodoztam az életről és fontolgattam, hogy mik legyenek a céljaim.

A dupla ágya a fal ellen nyomva még mindig ott volt. A díszpárnákkal és a puha paplannal, és a kis üldögélő sarok, ahol házi feladatait csinálta és korai szépirodalmi próbálkozásait gépelte, az sem változott meg az évek alatt. Az évek alatt, amíg még megosztotta a szobát Melanievel, ahogy Melissa teljes bizonyossággal maga elé idézte, Melanie teljesen normálisan viselkedett. Nem drogozott, semmi jelét nem mutatta semmi depresszióknak, még csak egy enyhe Dysthymic rendellenességet sem, amivel egyetemre készülő ikertestvére, Melissa távozása után négy évre diagnosztizálták. Melissa bizonyos szempontból felelősnek érezte magát Melanie lecsúszásáért. Jobban mellette kellett volna, hogy legyen. Pozitívabban kellett volna, hogy ragaszkodjon, hogy letegye a GED különbözeti vizsgát a pótérettségire és addig próbálja újra az SAT felvételi tesztet, amíg elfogadható eredményszámot tud felmutatni. Talán ha Melissa nem örvendezett volna annyira, hogy elfogadták a Dél Floridai Egyetemre és együtt járt volna Melanievel a helybeli Norwalk Community College népfőiskolába, akkor ott lehetett volna mellette és nem engedte volna, hogy rossz társaságba keveredjen.

A történetek, amik a fülébe jutottak. Melanie kiköltözött otthonról és beköltözött egy fiúhoz Darienben, ahol négy hétig bujkált, mielőtt a fiú szülei felfedezték ottlétét és lotyónak hívták a szemébe és közölték vele, hogy távozzon. A kábítószer használatok sorozata, az alkohol mértéktelen fogyasztása és első öngyilkossági kísérlete. Egy egész üvegre való Valium nyugtató tablettát nyelt le és ki kellett, hogy mossák a gyomrát a kórház elsősegélyi osztályán. Később a boyfriend lelépett egy másik lánnyal és Melanie egyik válogatás nélküli szerelmi viszonyt kezdte a másik után. Róbert vett Melaniének egy agnosztikus könyvet, ami hátborzongató részletességgel megmagyarázta, hogy halál után nincs élet. Hogy nincs semmi, csak feketeség. Egy feneketlen üresség, amiből nincs felébredés.

Melissa piszkosnak érezte magát. Reggel nyolc órakor jött el Floridai lakásából, végigszenvedett egy véget nem érő limuzin kocsizást a repülőtérig, öt másik utast szedtek fel a messzi környék geográfiaiag különböző részeiről és majdnem lekéste repülőjét. Szerencsére a járatot technikai okokból törölték, de négy órát kellett várnia a repülőtéren, amíg egy másik gép lejött a messzi északról, és amire felszállhatott. Három órán keresztül szorongott két természetes személy között, akiknek dupla ülés kellett volna, és megpróbáltatásait a repülőtérrel a Grand Central vasútállomásig a rázós és zsúfolt autóbusz tetőzte meg, és egy óra várás a zsúfolt helyiérdekű vonatra, mialatt mind cipelnie és vigyáznia kellett nehéz bőröndjét. Egy hosszú és kimerítő utazás, és ez a pojáca tolja át hozzájuk a pofáját és rögeszmésen állítja, hogy nem tréfál. Pedig egy tréfa az egész. Egy kegyetlenül gonosz tréfa, amiben nem érződik semmi tapintat.

Nagyon szükséges volt, hogy lezuhanyozzon, de kellemetlenül érezte magát, hogy egy idegen férfi még mindig itt lézeng a házban. Róbert soha nem engedte, hogy kulcsra záró lakatot tegyenek hálószoobaajtjukra, ami alapjában véve okos ötlet volt, fontolgatta jobbkedvűen. Így legalább belülről be tudja zárni az ajtót és senki nem jön be egy lakatos vagy egy motoros acélfúró nélkül.

Levetkőzött. Óvatosan kibújt farmerjéből és egyenként lehámozta a többi darabot is. A meleg víz menyeien felségesnek érződött és sokáig időzött a zuhany alatt. Alaposan leszappanozta magát, megsamponozta a haját és egy hosszúnyelű kefével mindenütt lekefélte bőrét.

Húsz perc telt el, talán harminc, nagyon szerette volna, ha Mortimer már távozna. Nem fog ismételtelen felöltözni, nem fogja az elektromos szárítóval fúvatni a haját, és nem fog másodszor is lemenni, és Mortimer jelenlétét még egy perccel is tovább tűrni.

Ránézett az ágyára, hívogató és tiszta, nyílnak meg a poklok kapui, gondolta, de aludni fog és az ördögbe minden mással.

—

Melissának fogalma sem volt, hogy menyi ideig aludt. Álmában egy szobában ült Mortimerrel és három idegen nővel. — Mi vagyunk a három feleség, — sipítozott a három némben. — És te is hozzáamehetsz feleségül. Nincs ellenünkre. Mi úgyis halottak vagyunk. Legyél te a negyedik és csatlakozz hozzánk.

Melissa válaszolni akart, hogy semmi szándékában nem áll férjhez menni, de nem tudta kinyitni a száját. Akkor valaki megverte az ajtót, többször is, de Melissa nem tudott felállni, hogy kinyissa, mert hiányoztak a lábai. Lábaik Mortimer tartotta a kezében, nagyokat harapott belőle és rágt a húsát, mintha frissen sült zamatatos sonka lett volna vagy szafttól csöpögő oldalas.

— Melissa, — hallotta apjának hangját és felébredt. — Beszélhetnék veled, drágaságom?

— Tíz percen belül lent vagyok a konyhában. — Melissa nyújtózott és egész teste belereszketett egy óriási ásitásba, ahogy próbálta szeméből kidörzsölni az álmoság pókhálóját. — Mennyi az idő?

— Reggel tíz. Felhoztam a reggelit. Nem erőltetem, de jó lenne egy kicsit beszélgetni.

Melissa kicsivel nagyobbra nyitotta a szemeit. — Szentséges krizantémok, — mondta megdöbbenően, ahogy meglátta a bőséges napsütést özönlöni befelé a keleti fekvésű manzárd ablakokon és fényességes, istenáldotta gyönyörű nap ragyogott rá odakintről.

— Connecticuti tavasz, — Melissa suttogta. — Orgonailat a levegőben, gyöngyvirágok kicsiny harangjai szőnyegként veszik körbe a virágzó fák tövét és millió sárga nárcisz a gondosan ápolt kerítésnélküli pázsitokon.

Majd kikiáltott a hang irányában. — Egy másodperc, apa. Magamra kapok egy köpenyt és kinyitom az ajtót.

Egy gőzölgő kancsó kávéval, csészékkal, süteményekkel és egy tányér rántottával megrakott tálcával a kezében Róbert lépett be a szobába és jókedvűnek látszott és teli kedvességgel és mosolyokkal.

Melissa csodálkozva nézett az apjára. Ez valahogy nem illet hozzá. Reggelit hozni az ágyba, ahelyett, hogy kiabálna és nevekkel sértegetné, hogy itt az ideje, hogy benőjön a feje lágya és lassan kezdje viselni a saját terheit. Mi van e mögött? Mennyire lesz költséges ez a reggeli?

Felült az ágyban és a támlában megtámasztotta a hátát. A takarót felhúzta a nyakáig és intett Róbertnek, hogy a reggelit és a tálcat tegye le íróasztalára. — Mi ütött beléd, apa? — nézte Róbertet meredten. — Miért bánsz úgy velem, mint egy királynővel?

— Kávé? — Róbert elengedte a kérdést a füle mellett és töltött két csészébe, mialatt tétovázva a tejszínes kancsó után nyúlt. — Gondolom, — mondta, — hogy cukor nélkül szereted és feketén. De a tejszín zsírimentes és a rántottát koleszterinmentes tojásból kavartam. Nem is hoznék be semmi mást a házba. Magad is egy egészségraajongó lehetsz, nagyon jó kondícióban látszol lenni.

Melissa jobb lábát felhúzta a melléhez és az egyik csészét elvette az apjától. — Bőségesen a tejből, — mondta. — és Róbertra emelte a szemeit. — és két kockacukrot hozzá. Fel kell, hogy töltsen magam édességekkel, mielőtt beadod a keserű pirulát. Ugyan már, apa. Ez az ágyban reggeli azzal a bibliai pátriárkával van kapcsolatban, aki betévedt ide hozzánk tegnap este és megette a lasagna adagomat? Miről beszélgettetek ti ketten, miután feljöttem?

— Mortimer nagyon vagyonos ember. — Róbert felelt és elgondolkozva simogatta az állát. — Legalább kétszázmillió dollárt mondhat magáénak. Tegnap éjszaka a Dun és Bradstreet finansziális szolgálattal leellenőriztettem. A cége, Mortimer Malorky Capital nemrégiben vásárolt százezer egység autóalkatrész szállító gyár részvényt, hatvan centért egyet, amikor Detroit a tönkremenés szélén állt és hat hónappal később eladta az egészet, 32 dollárért darabját, miután a GM vállalatot a szövetséges kormány százmilliárd dolláros kölcsönrel kisegítette. Három millió dollárt csinált csak ezen az üzleten. Mortimer egy első vonalbeli gazdasági génusz. Pénzének legnagyobb része offshore számlákban biztos helyen van eldugva, vagy számozott svájci bankszámlákon.

Mortimer ebben az országban nem fizet semmi jövedelemadót. Mortimer nem hazudik és kedvel téged.

— Még mindig össze van házasodva előző feleségeivel? — Melissa mondta, mialatt kikelt az ágyból, leült asztalkája mellé és a rántotta javát a tányérjára húzta. Éhes volt. Tegnap este nem fejezte be vacsoráját, és tegnap reggel óta gyakorlatilag semmit sem evett. Az első harapás után javulni kezdett percepciója és hirtelen rájött, hogy egyenesen sétál bele egy csapdába. Kérdése majdnem jelezte érdeklődését. Mi van akkor, ha Mortimer partiképes? Akkor megfontolná ostoba ajánlatát, hogy menjen hozzá férjhez?

— Mind a három felesége meghalt. — Róbert felelte tűnődve, nyilván gondolkozva, hogyan tudná leányával a tények és a percepciók összegubancolódott gomolyagát kibogoztatni. — Nagyon nem volt szerencsés a nőknél és minden vagyona ellenére egy rettenetesen magányos férfi, és végtelenül szüksége lenne egy nő odaadó ölelésére és szeretetére.

— Apa, ez nagyon kőkorszakbelinek hangzik. Csak figyeld, amiket mondasz. — Melissa leült a székre a kis íróasztal előtt és keresztbevetette a lábát. — Azt akarod nekem mondani, hogy ápolgatnom kellene fertelmesen ronda összetört szívét? És ha közben meghalok, felettébb sajnálatos. Majd kicserél egy új és fiatalabb modellel.

— Nem cserél ki. Túl fogod élni. Ez egy könnyen előre megjósolható statisztikai valószínűség. — Róbert összehúzta a szemét és meredten nézte a leányát. — És csak annyira akarlak megkérni, hogy vedd fontolóra. Még lehet, hogy beteljesedett boldogságot találsz az oldalán. Tudom, azt akarod mondani, hogy a pénz nem boldogít. De bizony mondom neked, a hiánya nagyon is fájdalmas lehet.

— Ugyan már, papa. Ki beszél? — Melissa csóválta a fejét. — Te is rogyásig vagy a pénzzel. Ne zsibbaszd az agyamat.

— Ez nem egészen takarja a tényeket. — Róbert felelte bánatos hangon és simogatni kezdte az állát. — Bajba kerültem. Hogy kifizessem anyádat és a te iskoláztatási költségeidet, hatalmas jelzálogkölcsönt vettem fel. Azt hittem, hogy a befektetéseimből játszva könnyen fizetem a részleteket, de a technológiai market összeomlása a század elején szinte mindenemből kifosztott. Melanie orvosi számlái és a pszichiáteri intézet költségei felettébb gyorsan merítik ki tartalékforrásaimat. Azt hittem, hogy anyagilag jól állok öreg koromra, de nem. A bank árverezni akarja a házamat és ki akar dobni az utcára.

— Apa, — Melissa felállt, megcsókolta Róbert homlokát és megsimogatta az arcát. — Nagyon komolyan fontolóra fogom venni, hogy az öreg kecskét elcsábítsam és az összes pénzt lefejjem. Csak még egy kérdésemre válaszolj, és őszintén, ahogy információid szerint a legjobban tudod. Mortimer megölte a feleségeit?

— Valójában senki nem tudja. — Róbert összehúzta a szemét és beharapta a száját. — Az első autóbalesetben halt meg. Ezt ma már senki nem vitatja. A második, az esküdszék azon még nem hozott döntést. Ételmérgezésben pusztult el és Mortimer készítette a salátát. A pletyka állítja így is, meg úgy is, de Mortimert soha nem vádolták semmiféle bűntettel.

— A harmadik? A harmadikat szintén megölte?

— A harmadik? Azzal ne törődj. Kövér volt és masszív szívinfarktus érte.

— Mortimer túl sok süteményt etetett vele?

— Igen, sokat, de mióta számít bűnnek, ha valaki figyelmes és támogatja párjának evészeti szokásait?

— Értem. — Melissa letette a szelet csokoládétortát, amit éppen felvett és kiköpte a falatot, amit leharapott. — És te azt akarod, hogy egy kettős feleséggyilkoshoz menjek férjhez?

— Igen, — Róbert lehajtotta a fejét és sírni kezdett, — de elvárom tőled, hogy előbb okozd az ő pusztulását, mint ő a tiedet.

— Okos. — Melissa szája sarkában kezdetleges mosoly formálódott. — Nagyon ügyes cselekményterv és lehet, hogy használni is fogom a következő regényemben. De a valóságban? Köszönöm, de ez egy olyanfajta leves, amihez nem akarok kanalat.

— Melissa, kérlek.

— Nem, apa. — Melissa felállt és derekán összehúzta köpenyének övét és balkezével eltakarta mellei felett a dekoltázst. — A tönkremenés nem is olyan rossz, mint gondolod. Próbáld meg és lehet, hogy kedvelni fogod. Vállalj munkát valamelyik étteremben, mint én, és költözz be egy kis lakásba. Csatlakozz a dolgozó osztályhoz és tanuld meg a szabályokat. Ez a legjobb terápia az olyan alakoknak, mint te.

— De szeretem ezt a házat. — Róbert nyüszített. — Hová fogom tenni a dolgaimat? Remélem, hogy nem akarod, hogy összes emléktárgyaimat kidobjam a szemétkbe.

— Ah, a ház. Az más. — Melissa bólintott és a csalafintaság szikrája lobbant meg a szemében, de arca szigorú maradt és rendreutasító. — A házért lehet, hogy kihalászlak a pácos hordó aljából, de egy feltétellel. Akárhogyan is fog alakulni, az én kalandom lesz és nem a tied. Egyetlen szó ostoba bölcsességet nem akarok hallani a szádból. Könyörögtél és én alamizsnát adok. Ennyi az egész.

— Köszönöm, Melissa. — Róbert próbálta leánya arcát megcsókolni.

— Apa, ne váljál már szentimentálissá itt nekem. — Melissa eltolta magától az apját. — Vidd ki a tálcát és hagyj magamra. Ki kell sminkelnem magam és millió más dolgom is van. Tízéves évfordulói bálunk ma este van és még meg kell vennem az estélyi ruhámat.

Negyedik Fejezet

Ahogy a korábbi végzősök tették azelőtt, a 2002-ben végzett osztályok ideje is eljött és összegyűltek, hogy megünnepeljék régen várt évfordulójukat a százholdas hercegi parkban büszkélkedő Waveny kastély nagy báltermében, New Canaan városában. Faltól falig kihúzott színes virágfüzerek díszítettek egy kis pódiumot, ahol este nyolc óra óta egy héttagú jazzbanda munkálkodott becsülettel és a lehető legnagyobb zajt csinálta, amit a helybeli csendrendelet megengedett.

Az óriási üdvözlő felirat alatt kiakasztott 2002 és 2112 számok jelképezték a résztvevők vidám hangulatát, kivéve Melissáét, aki az ünnepség kezdete óta egyedül üldögélt egy asztalnál és egy Pink Lady kevertet dédelgetett ujjai között, a két duplabuborékos szódavíz után, amit idáig megivott. Semmi baj nem volt kinézetével. Skarlátpiros ruhát viselt egy keskeny pánttal mezítelen vállai felett, magasba felpockolt alabástrom kebleit alig takarva, és ahogy nemrégiben keresztbe vetette lábait, a térdei is közszemlére látszottak téve és combjainak selymes oldala egy pillanatra csábosan kivillant.

Hamisgyöngy lánc ékesítette karcsú nyakát és arannyal bevont karperecek sora díszelgett mind a két alsó karján, és üvegyémántok lógtak a füléből, és üvegyémánt volt egy gyűrűn, amit jobb kezén viselt, de Melissa mégis magányosnak látszott és helyét nem találónak.

Ajkait egyre keskenyebb vonalba harapta és már százszor megbánta, hogy idejött, hogy vesztegesse idejét ezekkel az elidegenedett régi barátokkal, és szünet nélkül találgatta, hogy mi készítette, hogy részt vegyen a sok beképzelt sznob között ezen a fellengzős ünnepségen.

Még senki sem lépett asztalához és férfikísérő nélkül jött ide. — Tíz év határozottan hosszú idő, hogy valaki távol maradjon, — fontolgatta letörten. — Kapcsolataim nyilván megszakadtak és vajon lenne-e még valaki, aki emlékezne rám.

Egy perccel később, gondolatait megzavarva, egy magas és jóképű árnyék állt meg asztalánál, de megjátszva az érdektelent, Melissa másfele irányította tekintetét.

— Melissa, — egy kellemes férfibariton köszöntötte és egy finom kéz érintette meg csupasz vállát.

— Oh, magasságos, — Melissa gondolta. — Ez ő. Ez Rex Myers. Az én Rexem, akiért ideutaztam.

Hosszú idővel ezelőtt, pihetollakkal borított zsenge tizenhét évének hajnalán Rex vette el a szüzességét, papája Studebaker antik kocsijának hátsó ülésén. Mennyire meg volt ijedve, hogy gyermekkel lesz megáldva közös akaratból történt, de mégis elővigyázatosság nélküli egyesülésük eredményeként, különösen, ahogy periódusa késett, és hisztérikusan zokogott, amikor telefonált Rexnek és a fiú kérdőre vonta, hogy

ő lenne a gyermek apja. Végül ugyan megígérte, hogy elveszi feleségül, de nem most, mert még egyetemre kell majd járnia, és diplomát kell szereznie, hogy lehetősége legyen egy család eltartásához, mielőtt fontolóra tudná venni ekkora felelősség elvállalását. Bár nagyon szeretné most megtenni, de most nem veheti el feleségül, mert nem lenne, hogy hol lakjanak és felajánlotta, hogy fizet az abortuszért. Micsoda egy rémséges szó, elevenen kitépni testéből egy emberi lényt, apró darabokra szabdalni a gyermeket, és egy életen át hordozni lelkiismeretén a rettenetes bűnt.

Vérzése két héttel később, de megérkezett, és Melissa megtanulta leckéjét és az óta is foggal és körömmel védelmezi méhének bejáratát. De akkor, miután elújságolta Rexnek a jó hírt, és megegyeztek, hogy találkoznak egy színvonalas étteremben fogyasztott vacsorára és egy teljes napi kirándulásra New York városába, Rex soha nem jelent meg a randevún. Sokáig várt rá a vasútállomás peronján és egy teljes patakra való könnyet sírt érte, ahogy egyik vonat a másik után robogott el mellette, és teljesen hiába.

Később, nem egy, de több jóakarója is tudtára adta. — A te Rexed másokkal jár ki és virágról virágra száll, mint egy csapongó lepke a napos mezők tesztoszteron öntözte mennyei áldásosságán.

— Egy sziporkázó elmével rendelkező amatőratléta birkózó. — Melissa még most is beismerte magának. — Rex mindig tudta, hogyan kell a lányok nyelvén beszélni.

Melissa felnézett és megnézte magának a férfit. Jóképű, mint mindig, Rex mosolygott rá és feléje nyújtotta a kezét, ahogy Melissa elpirult és a lába között elnedvesedett és szégyentelenül felizgult.

— Micsoda kellemes meglepetés itt találni téged. — Rex kezdte ellenállhatatlanul kellemes hangján. — Ellenedre lenne, ha egy percre leülnék és beszélgetnénk a régi szép időről, és hogy mire jutottál az életben?

— Ez talán egy kicsit sok lenne egyszerre, — Melissa felelte az óvatos optimizmus kételkedő hangján, — de ülj le, ha akarsz és mesélj magadról.

— Harvardra kerültem és ott végeztem, — Rex kezdte, miután hórihorgas természetét leeresztette a Melissa melletti székre, — és mesterfokú diplomám van alkalmazott fizikából.

— Tudtam, hogy eléred adottságaid magaslatát. — Melissa felelte kedvesen és kezét Rex keze mellé helyezte az asztalon. — De remélem, hogy erőfeszítéseidet egy jó ügy érdekében tetted, és nem egy nagyobb és hatásosabb atombombán fogsz dolgozni.

— Oh, nem, semmiféle ilyesmit. — Rex rázta a fejét. — Jelenleg technikai kereskedő vagyok és a specialitásom a ritka fémek, mint a százszázalékosan tiszta réz és hasonló. Irodám van a Zsíros Fakanál nevű étkezde felett, Darienben, ahol jóformán egész nap nagyjából magamban vagyok. Néha nézz be hozzám és látogass meg.

— Egy mozi klisé, — Melissa bólintott és készen látszott a további kérdésekre, de Rex nem hagyta abba és mondat közben belevágott a szavába.

— És te hogyan haladtál? — kérdezte és kezét rátette Melissa kezére és simogatni kezdte a fiatal nő selymes bőrét.

— Én? — Melissa szemei kikerekedtek és tekintette a messzi távolba elmerengőnek tűnt. — Humanista lettem. Könyveket írok és végső célom az emberiség kivirágztatása, hogy minden humán lény élete jobbá legyen, és hogy elősegítsem

minden más gondolkozó lény társadalmi jólétét, és úgy általában egész planétánk gazdagságát. A fókuszom, hogy jókat tegyek, és jól éljek, itt és a jelen időben, és a világot egy kellemesebb és alkalmasabb helyként adjam át az utánam jövőknek.

— Nahát! — Rex rezgettette szempilláit és egy lapos flaskát húzott ki kabátja belső zsebéből. — Ehhez egy rohamsisakot is adnak? — kérdezte és aprót bőfögött hozzá.

— Be vagy rúgva? — Melissa felelte enyhén sértődött hangon. — Megjegyzésednek nem volt semmi tartalma és egyáltalán nem volt ideillő. Ha nem sértelek meg kritikámmal?

— Elnézést, — Rex még egy szájra valóval gyorsan lehajtott. — és be kell vallanom, hogy kissé depressziós vagyok és ez az orvosságom. Tudtomra adták, ha nem használom akadémikuskodó leszek és arrogáns, és magatartásbeli problémáim lesznek.

— Ki adta a tudtadra? — Melissa felemelte poharát, kissé meglötyögtette benne az italt és rózsaszínű nyelvét beledugta a szélibe.

— A feleségem. — Rex nyögte és megszorította Melissa kezét és mélyen belenézett a szemébe. — Örökké nyaggat és állandóan veszekedik, hogy vagy keresek több pénzt vagy szálljak le a biliről és engedjem a következő várományost ráülni. — Itt Rex elhallgatott és kis gondolkozás után hozzátette. — És nem hajlandó az ágyát megosztani velem.

— Ki ez? Mi a neve? — Melissa nem állhatta meg, hogy el ne mosolyodjon, bár a kinyilatkoztatás éppen ott fájt, ami tíz gyötrelmes év óta a legérzékenyebb oldala volt.

— Smith Ashley.

— Az? — Melissa megugrott, de olyan hirtelen, hogy kidöntötte italát és ki kellett, hogy rántsa kezét Rex markából, hogy letörölje az alkoholcseppeket, amik legnagyobb számban nyakára és mezítelen dekoltázsára fröccsenek.

— Igen, ő. — Rex bólintott és lehajtotta a fejét.

— Az a kifent-kikent kakadu, — Melissa hangja megélesedett és ezer fokot zuhant Celsiusban. — Hogy tudtad elvenni feleségül? A legmegátalkodottabb ellenségem volt. Vele randevúztál, amikor várni hagytál a vasútállomáson?

— Igen. — Rex még mélyebbre hajtotta a fejét és még szégyenlősebben. — Ő volt az ok. Akartam menni, de fizikai bántalmazással fenyegetett.

— De miért vetted el feleségül? Kellott, hogy legyen valami ok. Ashley is terhes volt?

— Nem. Nem volt terhes. Egész udvarlásunk és eljegyzésünk alatt nem jutottunk el a végső aktusig, de Ashley apja öregdiák volt Harvardon és jelentős adományozó. Ashley apja volt a belépőjegyem, hogy bekerüljek a gazdagok közé és keveredjek az elittel.

— Akkor is, — Melissa mérgesen nézte volt szerelmét. — Azt hittem, hogy volt valami közöttünk. Hittem a szavaidnak, hogy szeretsz, ahogy suttogtad a fülembe mialatt kigomboltad a melltartómat.

— Hallgass, itt van! — Rex talpára ugrott, körbefordult és egy és színes papagájhoz hasonló, tornyosodó kontyba felrakott frizurás magas nőt húzott a kezénél fogva közelebb az asztalhoz és lelkesedéstől túlárado hangon bejelentette.

— Nézd, drágám, kibe futottam bele. Ez itt Melissa Wassermann. Micsoda meglepetés. Melissa előbukkant a felejtés homályából, amibe évek óta Floridában beburkolódzott, és itt van előttünk hús és vér személyében.

— Ashley? — Melissa kikerekítette a szemét, de ülve maradt.

— Melissa? — a papagáj utánozta.

— Régen találkoztunk.

— Igen, régen. — Ashley felelte és karjait Rex válla köré fonta, a nyakát hátul megcsókolta és harapdálni kezdte a füle cimpáját, mialatt kihívóan nézett Melissára. — Tényleg tíz évig tartott, hogy összespórolj elég pénzt a repülőjegyre? Vagy börtönben csücsültél és most engedtek ki feltételeesen?

— Sokkal érettebbnek nézel ki. — Melissa lesújtó pillantást vetett Ashley felé. — Már úgy értem, hogy sokat öregedtetél. De semmi baj. Azok az extra kilók nagyon jól állnak neked. És ez a divatos frizura? Mind a tied vagy számárszórt ragasztottál hozzá a megnövelt hatás kedviért? Nem borotválod a hónaljadat, vagy a pisi szag a mosatlan bugyidból árad felém?

— Szajha, — Ashley sikította és egy lendületeset be akart vágni Melissának, de elvesztette az egyensúlyát és majdnem ráesett az asztalra. — Ezért még megfizetsz.

— Mi a baj? — Melissa felelte nyafogós hangon és felállt és készenlétbe helyezte ma reggel élesre ráspolyozott körmeit. — A macska nyelte le a nyelvedet? Vagy csak értelmileg fogyatékos vagy és az agysejtjeid máris milliószámmra halnak el? Hol van az a nagy veszekedős szád, amiről az én szegény Rexem annyit panaszkodik?

— Elég! — Ashley sikította és a zene egy percre elhallgatott és a trombitás trió felállt, ahogy egy terebélyes fekete asszonyság lépett a pódiumra és valami sirató spirituálét kezdett énekelni. Az énekesnőnek erős hangja volt, de Ashley szopránja túlharsogta és világosan lehetett érteni a szavait. — Vidd a szemem előtt ezt a vitriolos vesztet, mielőtt kitépem a hangszálait és az agyvelejét széjjeltaposom a parkettán.

— Gyere, drágám. — Rex karjait Ashley vállaira tette és finoman elirányította Melissa elől. — Most hoztak be egy kosár kukoricamáléba tekert virslit. Csúsztaskunk át egy párat belőle a tányérunkra. Mi mondasz? Ne pazarold az energiádat Melissára. Melissa egy humanista, egy regényíró. Az isten szerelmére? Nagyon is balra sodródott a középosztálybeli főáramlat normalitásától.

Rex, ahogy hites felesége fülébe morogta szennyesszítkozódásait, válla felett Melissa felé fordította a fejét, és kifeszített hüvelykjét és kisujját a füléhez és a szájához tartva jelezte, hogy fel fogja telefonálni Melissát, és mindent meg fog magyarázni, és ki fognak békülni és csókot fognak váltani, ha Melissa is úgy akarja.

— Ne félj, még megkapod tőlem a magadét. — Melissa nézett mérgesen Ashley után és örömmel konstataulta, hogy ellenfele feneke alaposan megnőtt és teljesen kiment a formájából. — Talán, — tette hozzá fortyogva. — ha leülök a bárpultnál, valaki csak észrevesz, és talán még ma este tudok valakivel intelligensen beszélgetni.

Ezt kijelentve felállt és egy felhőre való olcsó parfümöt húzva maga után odasasszézott a kicsiny negyed kör alakú bárhoz és ledobta magát az első üres bárszékre. Hátát a táncparketta felé fordította és megfogadta, ha semmi más nem sikerül, most életében először, a sárga földig leissza magát.

A fiatal bártender, valamiféle jellegzetesen mormon misszionárius kinézettel, fehér ing, fekete nyakkendő, és simára borotvált arc, előlépett és udvariasan megkérdezte az új vendéget.

— Mit adhatok?

— Keverjen egy Szingapúr Szvinget, — Melissa megpihentette a szemét a fiatalemberen és hozzátette, — és duplázza meg a gint.

— Ilyen nagy a baj? — a mormon hasonmás kérdezte leereszkedően, mialatt egy Collins poharat zúzott jéggel töltött fel és egy uncia Grenadin szirupot lötytyentett rá.

— Nagyobb. — Melissa felelte, a fejét kissé oldalvást tartva és száját cinikus élvezetességgel panyókára húzva. — Idejöttem, hogy újra felfedezzem a szerelmet és egy érzelmi fogyatékoszt találtam, aki egy mocskos szájú paradicsommadárral van összeházasodva és el nem tudom képzelni, hogy mit esz rajta.

— Melissa! — egy ösztövére kinézetű fiatalember szólalt meg Melissa jobbán, mielőtt a bártender válaszolni tudott volna, és Melissa önkéntelenül is a megszólaló felé biccentette a fejét. — Micsoda kellemes meglepetés itt találni téged. — folytatta az illető és megfogta Melissa könyökét és vidám és végtelenül lenyűgöző hangon hozzátette. — Egész este kerestelek és reméltem, hogy eljöttél.

— Roy Piebold, — Melissa cincogott, a szája gyakorlatilag befagyott. — Még egy régiség a múltból, — gondolta. Roy a hatodik elemi óta bele volt esve, amikor egy iskolai pikniken elveszték az erdőben és Melissa megengedte, hogy Roy megfogja a kezét, mert egy pókhálótól megijedt és szőrös hernyófészkek labirintusa akadályozta menekülésének útját. Roy megállíthatatlanul követte az óta is, ami nagyon sok alkalommal rettenetesen blamázs volt, mert Roy volt a kitaszított stréberek királya, egy végtelenül dilis fazon a legfurcsábbak közül. Roy imádta a Star Trek mozikat, az összes epizódot előlről hátulról ismerte és véget nem érő órákig, és fájdalmasan részletes aprólékossággal tudta idézni, hogy ki mondott mit és melyik galaktika volt támadás alatt és melyik Klingon karakternek volt a legnagyobb füle. Egyszer, úgy a hetedik osztály körül, a fiúk hatalmas takonyfikákat ragasztottak házi feladat füzetének összes lapjára és Roy az egészet tiszta oldalakra újramásolta. Alsógimnáziumi tapasztalatai és zsarnokoskodó társainak gáztettei alapján Roy végtelenül ijesztő helynek tekintette az egész világot és úgy próbálta magát védeni, hogy visszavonult magába és a saját maga felállított szabályok szerint intézte a dolgait. Tanórák alatt, egészen az utolsó előtti gimnáziumi évben Roy késeket és pisztolyokat rajzolt, ahelyett, hogy a tanárra figyelt volna. A tanár észrevette és beküldte az igazgató irodájába és Roynak kötelező pszichiáteri kezelésre kellett mennie, amíg orvosilag nem igazolták, hogy nem jelent veszélyt sem magára vagy a társaira és úgy általában az egész társadalomra sem. Roy az osztállyal együtt végzett, annak ellenére, hogy képtelen volt bármilyen idegen nyelvű tantárgyból átmenni, és képtelen volt felfogni bármi komolyabb fizikát vagy matematikát. Nem mintha Roynak nem lett volna borotvaéles esze, mert feltűnően kiváló esszét irt az Ellenzék Hangja Sztálin Szovjetuniójában témáról, amin A plusz dupla ötös jegyet szerzett. Néha elővillanó zseniális megnyilatkozásai ellenére Roynak nem volt semmiféle ambíciója, hogy az életben bármi nehéz dolog is sikerüljön neki. Kivéve bulldog kutyaként ragaszkodott fent említett óhajához, hogy Melissát a saját

tulajdonának tekintse és kitartóan követte a leányka nyomát, mint kóbor kutya a meg nem érdemelt ingyen vacsorának az illatát.

Gimnáziumi éveik alatt Melissa nem lett volna hajlandó, hogy még halottan is valaki Roy társaságában találja, de ma este más volt a helyzet. Más a Rexszel való katasztrofális találkozás után, és hogy senki sem köszöntötte, még egy szálnalmas hallóval sem. Tehát egy vesztes pancser is meg kell, hogy tegye, átmeneti alapokon, amíg ez a rettenetes élményérzet, hogy visszautasították és kitagadták elmúlik. Roy társasága mégis jobb lesz, minthogy egyedül legyen vagy egy misszionárius kinézetű bártenderrel beszélgessen, hogy milyen rettenetesen jól és vidáman érzi mindenki más magát.

— Igen, én vagyok. — Roy bólintott szégyenlősen, félbeszakítva Melissa belső szemlélődéseit. — Tudtam, hogy itt meg foglak találni. Tíz évvel ezelőtt nyomod vesztettem és millió kérdésem van, és millió dolgot szeretnék neked elmondani. A sors hozott össze minket. Te is úgy gondolod? Nem? Te is egyedül vagy és én is. Az egész életem, legalább is az utolsó tíz év, egy hozzád vezető utazás volt, hogy most itt ülhessek melletted. Mond el a te sorsodat és én elmondom az enyémet. Férjnél vagy? De ne is mond. Már el is váltál és volt férjed egy mániákus gazember. Szeretsz könyveket olvasni? Én nagyon. Milyen könyvet olvastál utoljára? Az én kedvencem Dosztojevszkij, Bűn és Bűnhődés. Mi a véleményed Szonjáról, a szajháról? Nem gondolod, hogy a legmagasabb erkölcsi magaslaton áll és feláldozza életét, hogy elartsa családját?

— Te szereted az irodalmat? — Melissa kikerekítette a szemeit és a bártenderre pillantott, aki éppen befejezte italának kavarást, hogy jobb lesz, ha felszívódik a közeléből és levegőnek teteti magát, és minden rendben van azzal a férfivel, aki párbeszédet kezdett vele, amikor senki más nem akart vele beszélni, csak a bártender és az is csak a borraalókért.

— Szeretem, és végtelen odaadással. — Roy deklarálta és kigyulladtak a szemei. — És nem sokára magam is fogok írni egy egész regényt.

— Én is. — Melissa egy negyed fordulatot csinált Roy felé és kissé előrehajolt, selymes almáinak tetejét kivillantva, mialatt összecücsörítette a száját és ajkai közé szippantotta a szalmaszálat és egy piciny adagot felszívott Szingapúr Szving koktélljából.

— Még nem állok készen egy teljes méretű regényre. — Roy simogatta az állát és keskenyre húzott szemekkel méregette Melissát, mintha realitás tesztet csinálna, hirtelen flörtölésre vált hozzáállásáról. — Jelenleg rövid elbeszélésekkel próbálkozom és gyűjtöm az élettapasztalatokat, de egy szép napon összehozok egy nagy történetet és mindenki benne lesz, akit valaha ismertem, legyen az barát vagy ellenség.

— Én már négy teljes terjedelmű könyvet írtam. — Melissa félig lecsukódó szempillái alól leste Royt és hozzátette. — Hármát már ki is adattam, az annyit nyomtatsz, ahány megrendelés van formátumban és egy irodalmi ügynök olvassa a negyediket, ahogy mi itt beszélgetünk.

— Kiadattál? — Roy rezgettette szempilláit és erősen kételkedőnek hangzott. — Mondjál még valamit róluk. Nagyon szeretném elolvasni őket. Kiváló megfigyeléseim vannak, és remek kritikus vagyok.

— Nem itt. — Melissa körbenézett, hogy nem-e hallgatódzik valaki. A bártender még mindig túlságosan a közelben lézengett és még voltak néhányan mások is hallótávolságon belül, akik a pultra könyököltek és italokat kértek. — Menjünk oda az asztalhoz a hátsó lépcső melletti sarokban, ahol senki sem hall minket. Nem szeretek a könyveimről beszélni intellektuálisan korlátolt yuppie sznobok és portfólió menedzserek jelenlétében.

— Okos ötlet. — Roy bólintott és megfogta italát és Melissa megfogta a magáét és átvágtak a táncparketten, kerülgetve a forgolódo táncosokat, a hadonászó karokat és a magasba rúgott lábakat, anélkül, hogy egyetlen cseppet is kiloccsantottak volna és anélkül, hogy bárki is meglátta vagy észrevette volna őket.

Egy perccel később ott ültek egy kis kerek asztalnál, amilyen messzire és amilyen elrejtve csak lehetett egy életnagyságú papundekliből kivágott Bruce Springsteen hasonmás mögött.

— Tehát, Roy, — Melissa indította a purparlét miután kényelembe helyezték magukat. — Hogyan alakult a te sorsod? Még mindig a szüleidnél laksz?

— Nem. — a fiatalember tekintete elmerengett és a szeme elfátyolosodott. — Eladták a házukat a Frogtown utcában és leköltöztek Floridába. Nem voltam hajlandó velük menni és jelenleg egy szobát bérelek nekem a Gardiner utcában, Darienben egy Yale történelemprofesszor házában. A professzor egy különleges csudabogár, de most nem akarok róla beszélni. Kérdezz valami mást.

— Hogyan állsz a pénz dolgában? Milyen munkád van? — Melissa egyenesen Roy szemébe nézett, mintha megsajnálta volna, egy szánakozó érzéssel, amit a legjobban megvetett magában és remélte, hogy semmiféle állandó kapcsolathoz nem fog vezetni.

— Segédmenedzser vagyok egy Stamfordi lakóparkban. — Roy válaszolta önelégülten, de hangjának rejtett tónusa elárulta a nyilvánvalót, hogy a sejtetettnél valami sokkal alacsonyabb beosztásban lehet.

— Afféle viceházmester, — Melissa mosolygott a fiatalemberre elismerően és megértő hangon hozzátette, — de nincs benne semmi szégyellnivaló, Roy. Én is csak egy pincérlány vagyok egy görög étteremben, Floridában. Nem nagy eredmény New Canaan-i mérce szerint, de legalább élem a magam életét és senkinek nem tartozom semmi szívességgel.

— Az élet nem igazságos. — Roy csóválta a fejét és valami lomha letargia nehezedett rá, ahogy beszélt. — Mi mind a ketten jobbat érdemeltünk, de a lehetőségek megtagadtatnak némelyektől és el lesznek vesztegetve másokon. Nem számít, hogy cipőket tudsz eladni egy kígyónak, ha nincsenek kígyók és nincsenek cipőid, amit eladj. Hogyan tudnánk kibontakozni és erősödni az elkedvetlenítések és a reménytelenség miriádjai között?

— Nagyon igaz és mélyenszántóan költői, — Melissa felelte és titkolt aggodalom érződött hangjában. — de óriási lehetőség adódott nekem, most és ahogy itt beszélgetünk, és az ajánlat még mindig az asztalon hever. Csak elég alacsonyra kell lehajolnom, hogy felvegyem.

— Egy lehetőség? — Roy hitetlenkedve nézett fel. — Miféle dolog lehet, ami nem süllyed alá, mint malomkő a vízben, ahogy hozzáérsz?

— Egy nagyon öreg és végtelenül gazdag férfi megkérte a kezemet. — Melissa elpirult és a szemében örökké jelenlévő nőies csillogás fellobbant és lángoló fáklyává változott.

— Ki ez az illető? — Roy szemei keskeny hasadékra húzódtak, mint egy macskáé, ahogy az állat megérzi a veszélyt és mielőtt a menekülést választja.

— Nem hiszel nekem. Ugye? — Melissa kuncogott, — de igaz. Én lennék a negyedik felesége, ami felettébb vicces, mert semmi más nem tudok róla, csak azt, hogy mind a három előző gyanús körülmények között halálozott el.

— Mi a neve? — valahogy megkönnyebbülve, hogy az ajánlat mégsem olyan fényes, mint amilyenek tűnik, Roy hátradőlt a székében és elgondolkozva és baljóslatú módon balanszírozni kezdett a nehéz ülés két hátsó lábán.

— Mortimer Malorky, miért? — Melissa összeráncolta a homlokát és összecücsösrítette a száját. — Ismered?

— Hogyne ismerném. — Roy felelte egy beavatott mindentudó bölcs hangján. — Néha munkákat csinálók az öreg manuszknak. Levágom a fűvét és javítgatok dolgokat a háza körül. A Mariomi utcában lakik egy óriási palotában. Az én öregem tervezte magán gyógyfürdőjét és hozzá egy kuglipályát. Meg akarnád nézni a kéglijét? Tiszta forradalmi revolúció az egész. Még lehet, hogy megtudsz róla néhány egyet és más, mielőtt aláírod a házasság előtti nászjegyzményt.

— Még nem egyeztem bele, hogy hozzámegyek. — Melissa megrázta loknijait. — Valami öreg strébernek néz ki, de az apám rettenetesen kedveli. Lehet egy darabig majd az orránál fogva vezetem, és később ejtem pofára. De nem akarom meglátogatni. Még sem engem sem apámat nem hívott meg a házához.

— Nincs szükség meghívásra várni. — Roy rettenetes robajjal előre ejtette székét és suttogni kezdett Melissa fülébe. — Mortimer egész hétvégén nem lesz odahaza. Lement Arubába és a Cayman szigetekre valami üzleti ügyben. Ma reggel én vittem ki a repülőterre és csak hétfőn késő este kell, hogy felvegyem. Nálam van az összes kulcs a házához és tudom a biztonsági kódokat. Gyere, na. Nem akarnád felfedezni jövődöbeli várományosodnak otthonát? Olyan lesz, mint egy túravezetői vizit. Jövőbeli kertészednek és titkos szeretődnek a jóvoltából.

— Lehet, — Melissa szemei kigyulladtak. — Olyan lesz, mint egy kutató project a következő regényemhez, hogy hogyan él a legfelső egy százalék. Gyerünk.

— Most?

— Igen, ez a tízéves összeröffenés, amúgy is haldoklik. Valahogy csak bele kell, hogy tölcsérezzünk valami izgalmat, máskülönben borzasztóan unalmas életünkbe.

— Már majdnem este tíz óra van.

— Na és? Hirtelen félni kezdesz a sötétől? — Melissa felelte és felállt. — Hol van most az a híres bátorságod? Lázás oktavokba korbácsolod érdeklődésemet és most, ahogy felizgultam nem akarod kielégíteni a vágyaimat?

Kissé meggondolatlanul beszélve, Melissa elhallgatott és egy pillanatra színészi pózban kihúzta magát. Ennél alacsonyabbra már nem süllýedhet. Szexuális célzat, hogy elérje a céljait, egy aljasabbnál is aljasabb tett, amikor a céltárgy egy stréber, aki feltehetősen még életében nem volt nővel. De néha, és ez éppen egy ilyen

alkalom, amikor egy nőnek meg kell az ilyesmit tennie. Nincs idő, hogy logisztikáról elmélkedjünk, itt az idő, hogy feltárjuk a lényegét. Mint a kuglipályán, néha leütjük az összes bábút, néha a kugligolyó az oldalárokból gurul. Mindahányunkban megvan a siker és a balsiker, a le és felfele tartó irányzatok ciklikus váltakozása. Remélhetőleg találunk valami evidenciát, ami meggyőz egy apát, hogy helytelen leányát pénzért a Joker kártya alakjával kiházasítania, hogy olyan életformát tartson fenn, ami amúgy sem ér egy rongyos fabatkát sem becsület és integritás nélkül. És, ha egy gazdag ember házába való betörésen keresztül kell nekünk a megváltáshoz vezető utat megmutatni, akkor legyen úgy. Kezdődjön a játék.

— Ok, — hallotta halványan, ahogy Roy felelt. — Én távozom elsőnek és te öt perc múlva követsz. A South Avenue és a Farm Road sarkán várlak.

— Helyes. — Melissa pusztit lehelt Roy arcára. — Onnan visszahajtottunk apám házához. Otthagyjuk a kocsimat, már úgy értem, hogy az ő kocsiját, és te elfuvarozol engem Mortimer házáig, és visszahozol, ahogy ott végeztünk.

— Filippinél találkozunk, — Roy vérveresre veresedett és kihúzta magát, mintha Július Cézár szelleme lenne, aki nemes bosszút esküszik, és a hátsó kijáraton keresztül távozott, anélkül, hogy kihasználta volna az alkalmat, hogy megragadja Melissát és szájon csókolja.

— Egy idealista álmodó, aki a múltat részesíti előnyben a jelennel szemben. — Melissa nézett elgondolkozva a fiatalember után. — Micsoda származékos vesztegetése az értékes intelligenciának. Borzasztóan sajnálatos, hogy éppen ezt találom a legvonzóbbnak benne.

Ötödik Fejezet

Éjfél ereszkedett a völgyekre és bagolyhang huhogott az erdön át, amikor Melissa és Roy megérkeztek az útkereszteződéshez, és úgy érezték, hogy hét ördög és a halál vár rájuk ott kétélű kardokkal. Száz méterre bent egy tiltóan emelkedő kovácsoltvas kapu mögött sárga tornáclámpa vetett sápadt fényt Mortimer házának bejáratához, és biztonsági kamerák sora vette célba őket és készen álltak a vészjelt leadni a megfigyelő céghez és a helybeli rendőrségnek.

— Maradj a kocsiban, — Roy suttogta Melissának. — Be kell, hogy üssem a biztonsági kódot, mielőtt ezek az üvegszemek észrevesznek és konstatálják jelenlétemet ebben az istentelenül késői órában és bekapcsolják a riasztót.

Roy kicsúszott a kocsiból és eltűnt a sötétben. — Drága Fenséges, — Melissa sóhajtott, ahogy szemeit fájoan erőltetve nézett Roy után. — Mit is csinállok? Betörni és bemenni valakinek a házába, tizenöt év börtön minimum, a zsűri mélyen tisztelt tagjai, de miért? Elhitették velem, hogy a gondnok maga invitált be. Ítélik el őt, én csak körülnézni jöttem ide, hogy leellenőrizzem a férfit, aki megkérte a kezem, és aki amúgy is megosztaná házáat jövődöbeli arájával. Nem vagyunk bünözök. Legalább is nem én. Író vagyok, aki élményanyagot gyűjt, hogy meglássam az igazságot és marketre vihető cselekmény találjak ki. Kérem, ha valóban lopni akarnék, kihívó ruhában és magas sarkú cipőben jöttem volna el az állítólagos bünített színhelyére, és bármi betörőszerszámok nélkül? Nem, és nem azért jöttünk ide, hogy csókolódzunk vagy szexezzünk, de még csak egy ártatlan tapogatásra sem. A gondnok nem is a boyfriendem. Völegényem van Floridában, egy tisztességes és dolgozó ember. Étterme van, ahol én is dolgozom, mint egy respektálható pincérnő. Kérem, bocsássanak szabadon. Nem tettem semmi rosszat.

Széles ívekben szárnyaló gondolatai vonalának e nyomasztó csomójánál a kapu lassan nyitódni kezdett. Roy állt a kitáruló szárnyak között és befele intette Melissát. A leány átcúszott a vezetőülésbe és előre menetbe tette a sebváltóbotot. A kocsis lassan megindult és Melissa behajtott a kapun. Roy beült melléje és a szolgálati bejáratához irányította Melissát, a ház oldalánál és utasította, hogy parkoljon le.

Egy mozgásérzékelő működtette fényszóró gyulladt ki fejük felett és majdnem megvakította őket.

— Ne félj, — Roy mondta, ahogy szállt kifelé a kocsiból. — Még akkor is felgyullad, ha egy görény szalad át előtte. A szomszédokat nem érdekli, vagy alszanak, vagy nincsenek idehaza, és mind amellet, a legközelebbi házak legalább egy negyed mérföldre vannak ide és tömött bokrok sűrűje és tornyosodó szálfærdő választ el minket tőlük és nyújt elegendő takarást.

Ezt előrevetve Roy néhány másodpercig vacakolt egy falra szerelt kis billentyűzettel, belecsúsztatott egy vastag műanyag kártyát és a szolgálati ajtó halk kattanással kinyílt.

Roy belépett az ajtón, és mialatt hatástalanította a vészjelzőt visszafordult Melissa felé. — Jössz? — kérdezte. — Semmi az egész. Már csináltam máskor is és a vén uhubagoly nem vett észre semmit.

— Ez az én Rubiconom, és a pont, ahonnan nincs visszafordulás, — Melissa tétova lépést tett előre, — de nem vagyok semmiféle Veszta szűz, tehát legyen úgy, ahogy lenni kell. Kezdődjön hát regényünk kutatási és felfedezési szakasza. Vetítsünk némi fényt, hogy Mortimer, ez a megvetésre méltó gazember, miket rejteget beráncosodott ősrégi orcája mögött.

A következő másodpercben Melissa is bent volt a házban és Roy csendesen becsukta mögötte az ajtót. A külső reflektort lekapcsolta és hátizsákjából elővett egy zseblámpát, amit a csomagtartóból kivéve még az út kezdetén a hátára akasztott. Egy terjedelmes kúria konyhában voltak. Középen egy hatalmas asztallal, faragott konyhabútorokkal, gránit pulttetővel, és hozzáillő dupla mosogatóval, borospalackokkal teli állványzattal, csillogó kristályokkal és ezüsteszcájgokkal teli polcokkal és a falakra akasztott edények tucatjaival és ezüstös alkalmatosságokkal, de bármiféle főzési tevékenység minden nyoma nélkül, hogy az edényeket valaha is használták.

— Jó jel. — Melissa bólintott. — Úgy látom, hogy Mortimer nem szeret idehaza enni, és nem fogja elvárni tőlem, hogy főzzek neki és kiszolgáljam. Ebből elegendem van, ahol dolgozom. Utálom a konyhákat, hacsak nem kiállításra vannak kitéve, mint ahogy nyilvánvalóan látszik ez itt.

Roy egy pár latex gumikesztyűt húzott elő, felvette és egy második párt Melissa felé nyújtott. — Vedd fel ezeket. — mondta. — Nem szeretnék ujjlenyomatokat hagyni.

— Miért? — Melissa kérdezte, de azért engedelmesen felhúzta a kesztyűket. — Nem veszünk el semmit. Vagy igen?

— Nem, — Roy egy óriási nappali szobába vezette Melissát. — de soha nem lehet tudni. Ha ez a Mortimer vénember rájön, hogy itt voltunk biztosítási kárkeresletet add be, hogy mindenféle ékszerek hiányoznak és más értéktárgyak, még akkor is, ha semmihez sem nyúltunk.

— Ilyenfajta ember? — Melissa követte a zseblámpa ugráló fényét és próbálta felismerni a foltos árnyékokat és az eltorzult képeket, amik mint ijesztő szellemek görcsös ujjai nyúltak feléje, és felnagyították rémületét, ami már kezdettől fogva tartotta lelkét könyörtelen markában.

— Még annál sokkal rosszabb is. — Roy vigyorgott és fogának fehérje, mint egy politúrral fényezett koponya egy katakombában ragyogott Melissa felé. — Ez a te fényeskedő lovagod egy dollárért letaglózna egy püspököt, ha alkalma lenne rá. Meg szeretnéd nézni irodáját és komputerjeit?

— A fineszes fehér féreg barlangja. — Melissa elfojtott egy kacagást. — Kezdjük hát elektronikus utazásunkat fájljainak és kedvenceinek labirintusán keresztül, és lapozgassuk át finansiális kimutatásait. Még lehet, hogy megtudok valamit, ami hasznomra lesz a házassági elő egyezmény összeállításánál.

Egy duplaszárnyú ajtón mentek keresztül és egy gigantikus íróasztalnál megálltak, több komputer képernyővel és billentyűzettel a tetején és valahol egy duruzsoló központi számítógéppel a háttérben. Roy zseblámpájával átpásztázta a falakat és a lámpa ugráló fényköre egy padlótól a mennyezetig érő széfre vetődött, ami a hátsó fal fele hosszát elfoglalta.

— Ebben tartja az értékeit és legfontosabb iratait. — Roy ideges szeme végigsuhant a masszív alkotmány ijesztően elutasító ajtaján és folytatta szavait. — Jobb lesz, ha nem indítjuk be komputerjeit. Mindegyik riasztóval van felszerelve és jelszavakkal levédve, azonnal észrevenné, hogy valaki itt jár irodájában.

— Akkor miért jöttünk? — Melissa válaszolta és játékosan megérintette a széfafjót zárjának kerekét és beütött néhány számot.

— Mindent a szemnek, semmit a kéznek. — Roy felelte, kezdődő idegesség nyilvánvaló a hangjában. — Ti lányok kellene, hogy legjobban ismerjétek ezt a szabályt.

— Hogyan derítünk ki bármit is róla, — Melissa kérdezte és durcás pozitúrát öltött magára, ami olyan jól illett neki, mintha a nőies rejtélyesség ünnepi talárja lenne, — ha nem nézünk bele magándolgaiba? Ne viselkedj úgy, mint egy ijedt kisegér és legyen valami gerinced. Megnézhetnénk legalább valami régi fényképeket és olvashatnánk valamit régi levelezéseiből?

— A felső szinten. — Roy az emeleti balkon felé vezető szélesen ívelő grand lépcső felé biccentette fejét. — Fotóalbumjait a hálósobájában tartja. Gondosan elrendezve mindegyik feleségről, esküvő képeket és temetési mementók beleértve. Inkább a ház urának fürdőszobáját szeretném megmutatni, és nem azért mondom ezt, hogy kétes javaslatot tegyek irányodban, de van ott egy sülyesztett medence, kétszemélyes zuhanyozó és egy bidét. Egészen a hajnal első sugaráig, amíg a madarak nem kezdenek csiripelni, áztathatnánk magunkat benne. Kulcsom van a likőrraktárhoz a pincében és a hűtőszobához, ahol legfinomabb importált borait és költséges Dom Perignone buborékosait tartja ládazám.

— Aha, — Melissa hirtelen Roy felé fordult. — Hát ezért hoztál ide? Azt hitted, hogy egy másik férfi vagyonával elszédítesz, és ahelyett, hogy a pénzt lopnád el, mennyasszonyának a becsületét akarod elvenni? Szégyelld magad, Roy. Azt hittem, hogy más vagy, mint a többi férfi, akikkel idáig balszerencsém volt megismerkedni.

— De igen, más vagyok. — Roy hebegte és majdnem leejtette a nehéz zseblámpát Melissa lábujjaira. — Kérlek, bocsáss meg.

— Meg vagy bocsájtva. — Melissa mosolygott. — Feltéve, ha a pezsgő rendesen be van hűtve és tényleg Franciaországból lett importálva. Lemegyek veled abba mély pincébe és megnézzük, hogy mi van a polcokon és kiválasztjuk a legjobbat. — Majd Melissa széles ívben kitárta a karjait és színészi hangon hozzátette. — Mutassa az utat Monsieur, és csábítson el, ha tud.

—

Két perccel később, Roy karja most már Melissa dereka köré fonva és egymáshoz igazítva lépéseiket, ahogy a fiatal nő bizonytalanul ingadozó túsarkú cipőjében óvatosan

helyezgette a lábait, leereszkedtek a lépcsőkön, le a pincébe, a mosodaszoba mellett és elmentek a kazánház mellett, és az ágyneműraktár mellett a vasalódeszkával és a gőzvasalóval, minden gondatlanul elől hagyva, ahogy a nappali cseléd lány otthagyta, amikor műszakja véget ért. Roy megállt a faragott tölgyfa ajtó előtt, a boltíves bejáratnál, jókora kulcsot húzott elő nadrágja zsebéből és leplezetlen büszkeséggel a hangjában magyarázott hozzá.

— Mortimer nem tudja, de csináltattam egy tartalékkulcsot kincsesházához. Magam is afféle, hogy is mondjam és nincs okom tagadni, titkolt alkoholistá vagyok. Favoritom a Jägermeister, amit Samuel Adams sörrel keverek Bostonból. Próbáltad már valaha? Kiüt, mint valami ökölvívót a ringben, mialatt oltja a szomjadat. Napközben megrakom itt a polcokat és éjszaka visszajövök és elemelek néhány palackkal a kedvenceimből. Úgy veszem, hogy ez hozzátartozik a fizetésemhez. Nem lopnék senkitől sem semmit, hacsak meg nem dolgoztam érte, és nem fizették meg a munkámat, tehát elsőnek engem rövidítettek meg.

— Egyedül iszol? — Melissa kérdezte, mialatt nézte, ahogy Roy kinyitja az ajtót és felkattant egy villanyt.

— Igen. — Roy belépett a szobába és hirtelen megállt és Melissa beleütődött a fiú ösztövére tomporába.

— Csak az ökör iszik magában, — Melissa próbálta visszanyerni az egyensúlyát és hozzátette. — Figyelj. Próbálj meg nem felbuktatni, mert lehet, hogy elmegy a jókedvem.

— Nézd csak ezeket. — Roy oldalvást fordult és sovány testét a láda sörökkel és erős italokkal teli polcok ellen nyomta.

Melissa kinyújtotta a nyakát és észrevette a probléma forrását. Egy magas targoncán, beszorítva egy keskeny folyosóba három terjedelmes kartondoboz állt egymásra rakva és mögöttük még három, ugyanúgy hármass magasságba felpakolva.

— Mik ezek? — Melissa bámulta a dobozokat.

— Italok, gondolom. — Roy végigfutatta a kezét a legfelső dobozon. — Úgy látom, hogy nem volt időm kipakolni őket. Valószínűleg néhány perccel mielőtt elindultunk a repülőtérre kézbesítették.

— Nézzük meg, hogy mi van benne. — Melissa megemelte a legfelsőbb dobozt. — Ennek kell a legújabbnak és a legjobbnak lennie. — mondta és megrázta a dobozt, majd gyorsan visszatette ahol találta. — Ebben nincs semmiféle folyadék. — tette hozzá és ujjával rámutatott Royra. — Túlságosan nehéz és nem lötyög. Valamiféle könyvek lehetnek benne vagy business fájlok. Meg szeretném nézni őket.

— Ugyan már. — Roy visszahőkölt, észrevehetően zavarban és kételkedően. — A dobozok le vannak pecsételve. Komoly bajba kerülünk, ha babrálunk velük.

— Te, ugyan már. — Melissa félretolta Royt. — Hozd ide a gőzvasalót. Egy dobozt kinyitunk, és magunkhoz veszünk egy palack pezsgőt és hozzá egy vödör jeget, és akkor, de csak akkor, felmegyünk az emeletre, vizet eresztünk a fürdőkádba, és ledobáljuk a ruháinkat. Ebben a sorrendben. Máskülönben szó sem lehet semmiről és hazaviszel az apámhoz.

— Mortimer rá fog jönni, hogy mi csináltuk. — Roy tiltakozott.

— Semmire sem fog rájönni. — Melissa felelte rendreutasító hangon. — Újraragasztjuk a dobozok fedelét, feltéve, ha elég ügyesen csinálod a gőzvasalóval, és nem szakítod el a ragtapaszt.

Roy-nak nem maradt választása. Egy férfinak soha nincs választása, ha egy nő egy szívesség megtevését követeli szexuális engedékenységeinek fejében. Roy eloldalazott Melissa mellett, egy perc múlva visszatért a vasalóval és bedugaszolta a hálózathoz. Gondosan bevizezte a ragtapaszt és óvatosan lefejtette. A papundekli doboz fedelének szárnyai kinyitódtak és mind a ketten egyszerre belenéztek a dobozba.

— Szentséges makaróni! — Melissa sikított.

— Ez nem vicc. — Roy támogatta Melissa reakcióját és fejük nagy koppanással összeütődött, ahogy az első köteget ki akarták emelni. Elsőnek Melissának sikerült, ujjai vékonyabbak voltak és hajlékonyabbak, ahogy a kötegek nagyon szorosra voltak pakolva, és kihalászott zsákmányát a lámpa fénye felé tartotta.

— Oh, szentséges uram a mennyekben és Jézus Krisztus a megváltóm. — Melissa elfojtott egy fülrepestő sikolyt. — Pénz. Tízezer dollár értékű Benjamin Franklin százas bankókat tartok a kezemben, és a doboz teli, de teli van velük.

Roy benyúlt a dobozba és átvizsgált még néhány köteget. — Nem mindegyik százas, vannak közöttük ötvenesek, húszasok, sőt kisebb névértékek is. — mondta, valami ijesztően komoly hangon és hozzátette. — Tedd vissza, Melissa. Ez nem a mienk. És nem szeretnénk megtudni, hogy kié lehet. Pecsételjem vissza a doboz fedelét, vegyél le egy üveg pezsgőt és menjünk vissza az emeletre.

— Ember, — Melissa felelte. — Benned többek között nincs semmi képzelőerő és semmi bátorság. Miféle regényíró vagy? Akkor sem vennéd észre a jó szerencsét, ha arccal egyenesen beléd futna.

— Melissa. — Roy ide-oda jártatta a szemét a pénz és Melissa között. — Semmivel sincs több jogunk, hogy elvegyünk ebből a pénzből, minthogy bármi másra is rátegyük a kezünket Mortimer házában. Nem a mienk és nem vagyunk tolvajok, és nem szeretnék börtönbe menni érte. Tudom, hogy mit akarsz mondani, hogy Mortimer nem a maga keze erejével és izzadságával kereste ezt a pénzt és egyenlővé kellene tennünk a vagyoneelosztást és szét kellene osztanunk ezt a vagyont a szegények és a szükségben lévők között. De nem vagyunk kommunisták és nem gyakorolhatunk egy nem létező törvényt a saját kényünkből-kedvünkből. Ha az utcán találtuk volna ezt a pénzt, jelentenünk kellene a hatóságoknak. A földön heverő kincs a megtalálós szabály kétszáz dolláron felül nem érvényes.

— Roy. — Melissa megragadta a fiatalembert, pofozni kezdte az arcát és rázni kezdte a nyakánál fogva. — Idehallgass, amit mondasz teljesen nem idevaló és lényegtelen. Mi nem osztunk újra semmit. Mi elveszünk és megtartunk. Ezek jelzetlen bankjegyek összekevert névértékekben. Ezt a pénzt már kimosták a pénzmosóban. Ez olyan tiszta, mint a fehér holló fia a karácsonymásnapjai rituális fürdő után. Érted te, hogy mit magyarázok neked? Ha belegabalyodtunk a pennybe, akkor jobb, ha nyúlunk a dollár után is. Véd az eszedbe. Ez a mi buszjegyünk a gazdagság országába. Hány évig kellene dolgoznod ennyi pénzért? Egy trillió évig, nem? Még csak nem is lehet kimondani racionális számokban. Lehetetlen. A szegényházban fogsz meghalni, ha nem markolod fel

ezt a pénzt és nem tűnsz el a naplementébe vele együtt. Ez egy egyszer egy millió emberöltő alatti alkalom.

— Rendben, — Roy motyogta. — Egy dobozt elveszünk. Ennyi az egész. Mortimer lehet, hogy nem veszi észre, vagy azt hiszi, hogy szállítás közben elveszett. Nem mi leszünk az elsőszámú gyanúsított.

— Helyes. — Melissa eleresztette a fiatalember torkát, és ahogy az kapkodott a levegőért és masszírozta a hangszálait, hozzátette. — Számold meg mennyi lehet egy dobozban, mialatt én keresek valamiféle műanyag zsákot, amibe el tudjuk innen cipelni.

— Menj ki a garázsba. — Roy Melissára pillantott, remélvén, hogy az éjszaka szex szempontjából még nincs teljesen elveszve és hozzátette. — A szemeteskukák mellett van egy doboz kerti levél és gallyzsák. Húzz ki egyet és hozd ide. Egy bőségesen elegendő lesz.

Tíz perccel később, ahogy Melissa visszatért, az egész teli doboz kerti levél és gallyzsákkal a kezében, Roy ruhaujjával letörölte izzadságát a homlokáról és úgy meredt Melissára, mint a farkas a bárányra, mielőtt felfalja. — Kétszázötvenezer, tégy hozzá egy-két ezret pluszba vagy mínuszba. Fent a hálószobában pontosan megszámloljuk és kétféle osztjuk, miután kiáztattunk magunkat a Jakuzzi fürdőben.

Így beszélt Roy, de arckifejezése elárulta igazi szándékát, amit Melissa játszi könnyedséggel le tudott olvasni és még könnyebben ellensúlyozni nőies fineszével, amit a hosszú évek keserű egyedül élése alatt tapasztalt ki egy világegyetemben, amit kizárólagosan a férfiak gyönyörének teremtettek. — Meg fog fektetni, — következtette logikusan, — és miután megkapta, amit akart rákényszerít, hogy tegyük vissza pénzt, ahol találtuk, és ragasszuk le újra a dobozt, mintha soha el nem vettük volna.

— Jobb ötletem van, — mosolygott a fiatalemberre, ahelyett, hogy szemtől szembe kitámadta volna és megsimogatta az izgalom lázrózsáiban égő arcát. — Miért vennék az esélyt, hogy jövődöbéli vőlegényemnek az ágyában megfognak? Sokkal jobban járunk egy motellel, ahol a világon minden idő a rendelkezésünkre áll, hogy kiélvezzük magunkat és megszámloljuk a pénzt. Nem számít, hogy mennyi van egy dobozban. A tizenkét dobozban van legalább hárommillió. Az összest belegyömöszöljük ezekbe a zsákokba, talán négyet-ötöt is megtöltünk velük és olyan ügyesen elgurulunk innen, mintha itt sem lettünk volna.

— Az összest? — Roy dadogott, kísértve és a motel említése elködösítve és megakadályozva logikus okfejtését. — Mi lesz a dobozokkal? Itt hagyjuk őket üresen? Azonnal észre fogja venni.

— Természetesen. — Melissa szélesre húzta az első zsák száját és egyik pénzköteget a másik után kezdte beledobálni. — Az egészet elvisszük és újrazárjuk a dobozokat. Nem fogja azonnal észrevenni.

— Hogyan fogod innen kivinni a pénzt? — Roy szeme kikerekedett és rázta a fejét, valamiféle haragos, de mégis egyetértő hangom. — Nem az én kocsimban. A csomagtartóm tele van a dolgaimmal és a hátsó ülés teljesen rogyásig rakva emléktárgyaimmal, fontos mementóimmal, újságcsoportokkal, magazinokkal és rengeteg fekete pólóinggel, amiket szupersztár koncerteken vettem, bőrfejjű gyűléseken és rock and roll összeröffenéseken.

— Két madarat fogunk egy csapásra, — Melissa egyre dobálta bele a kötegeket a műanyagzsákba és valami titokzatos, kiismerhetetlen módon mosolygott hozzá. — Hozd ide át erre az oldalra a kocsidat, húzd fel a garázsajtót és parkolj be a pincébe vezető ajtóhoz közel és kezd befele hordani a dolgaidat. A dobozokat megtöltjük a kocsidban található hulladékkal, újraragasztjuk őket, és bum, lesz elég hely egy tucat bankókkal degeszre tömött kerti levél és gallyzsáknak.

— Melyik lenne a másik madár? — Roy kérdezte értelmetlen, ostoba vigyorral az arcán.

— Én, te csacsi. — Melissa gyors pusztit nyomott Roy szájára. — A második madár az én kis rózsaszínű barackvirágom lesz, amit te fogsz leszakítani a motelszobában, és mozdulás, ha fel tudod fogni, hogy mi a jó neked.

—

Egy órával később a State Road 123 úton hajtottak Norwalk felé. Ahogy elhaladtak az Eperszem Hill shopping plaza mellett egy neonfény integetett feléjük: *Kiadó szoba*. A hely valami elhanyagolt egyemeletes lompos motelnek nézett ki, rengeteg üres parkolóhellyel és egy hosszú sor lila ajtóval és egy kivilágított irodával, ahol egy éjszakai ügyeletes egy komputer képernyőt bámult és valamit gépelt egy billentyűzeten.

— Perfekt. — Roy lekanyarodott az útról. — Itt kiveszünk egy szobát.

Az éjszakás felnézett, ahogy megverték az üvegajtót és nyilván gondolta, hogy még egy párocska, kik gyorsan bele akarnak kóstolni a mézes bödönbe, és nem jelentenek veszélyt és nem látszik, hogy fegyver lenne náluk, és miután az ügy komolyságát méltányolón megfontolta, beberregtette őket.

— Helló, — Roy nézett a fiatalemberre kedvesen. — Szobát szeretnénk.

Az éjszakás egy darab fehér űrlapot tolt eléjük, és olyan hangon kérdezte, ami húgyban és ecetben érződött pácolva. — Nyolcvan dollár, adót beleszámítva. Töltsék ezt ki, írják rá a nevüket és a kocsni rendszámát.

Roy kitöltötte a rubrikákat, visszatolta az éjszakás elé az űrlapot és Melissára pillantott. — Otthon hagytam a pénztárcámat. — mondta. — Fizetnél a te hitelkártyáddal? Visszaadom.

Az éjszakai portás meredten nézett rájuk sötét gurulószekeivel, és fáradt, szinte bosszankodó hangon kérdezte. — Ok, Mr. és Mrs. Kovács, mivel fognak fizetni?

— Készpénzzel. — Melissa hunyorított az egyik szemével és a másik kikerekítette. — Remélem, hogy elfogadja.

— Készpénzár száz dollár. — a portás felelte, bebizonyítva, hogy ravasz üzletember és nem valami buta balek.

— Semmi probléma. — Melissa kacsintott. — A kifizetésemet a kocsiban hagytam, de egy pillanat és jövök vissza.

Valóban, egy pillanata alatt visszajött és egy ropogós százdollárost adott a portásnak. A portás elvette, a lámpa ellen egy másodpercig vizsgálta, bólintott, majd a

bankó mágikus módon eltűnt a pult alatt, bonyolult fiókrendszerének és oldalszekrényeinek belsejében, ahol semmiféle betörő soha nem találhatná meg.

— Százharminchatos szoba. — a portás felnézet, és végre, átadott nekik két mágnesen kulcskártyát. — Az épület vége felé megtalálják. A lépcsőház és az árusító automaták mellett.

— Menj előre, — Roy Melissa felé fordult, — és helyezd magad kényelembe, mialatt körbehozom a kocsit.

— Oh, nem, tubarózsám. — Melissa karját Roy karjába fonta. — Ketten hozzuk körbe a kocsit. Nem mintha nem bíznék benned, de egy másodpercet sem tudok elviselni, hogy ne érezzem fizikai közelséged.

— Csinálják, ahogy akarják. — a portás vállat vont és nézett a párocska után, ahogy kart karba öltve kisasszéntak az üvegajtón. — Milyen szánalmas. Két gazdag kábítószeres a kertvárosokból. De mi közöm lenne hozzá? A lényeg az, hogy fizetnek.

Roy hátratolatta a kocsit, egyenesen a szoba ajtaja elé, ahol a szoba ablakából egyenesen ráláttak, és bementek.

Az erős tisztítószerek penetráns illata, a kopott szőnyegből áradó áporodott miazmagőz, és a falakon terjengő penészgomba, és az előző bérlők itt maradt testszaga és a kétes eredetű dohánybűz, durván arcul ütötte őket, és mint a forrásban lévő fazékra tett fedő, lehűtötte lelkesedésüket.

— Add ide a kocsi kulcsot. — Melissa Roy felé fordult. — Használnom kell a fürdőszobát.

— Oda minek a kocsi kulcs? — Roy meredten bámulta Melissát.

— Nem szeretném, ha távoznál és kámforrá válnál, mire kijövök. — Melissa felelte és kikapta Roy kezéből a kulcscsomót.

Amikor öt perccel később kijött a fürdőből Royt az egyik fotelben találta ülni és a fiatalember meredten fixírozta kocsijának csomagtartóját. — Mit fogunk csinálni a pénzzel? — morogta. — Nem tarthatjuk örökké a kocsimban.

— Kora reggel elvisszük valamelyik önkiszolgáló bérraktárba és kibérelünk egy kabint. — Melissa felelte és a takaró sarkát felemelve gondosan vizsgálódni kezdett. Majd leguggolt, és anélkül, hogy delikát és törékeny mezítelen térdeit hozzáértette volna a szőnyeghez, testének súlyát két tenyerére eresztette, és benézett az ágy alá. Zabálnivaló popsija a magasba emelkedett, olyan kereken és forgathatóan, mint egy kormánykerék, és Roy figyelmét elterelve fő gondjától, a kocsijától és a benne felhalmozott pénztől.

— Mit csinálsz? — Roy kérdezte.

— Benézek az ágy alá. — Melissa felelte. — Tele van összetörött kukoricaszírommal, cukorka papírokkal, piszkos zoknikkal, és úgy látom, de nem akarom elhinni és nem merem közelebből megnézni, egy használt óvszergumival.

— Na, és? — Roy vállat vont. — Ne nézegess az ágy alá. A saját szobámban több a szemét. Inkább nézzem, ahogy levetkőzöl, bebújsz az ágyba és egy percen belül én is melléd bújok.

— Nem ebbe az ágyba. — Melissa rázta a fejét, mialatt felállt és lesimította a ruháját. — Ez az ágy tele van poloskákkal.

— Lehetetlen. — Roy megugrott. — Nem látok egyet se. És ha már a témánál vagyunk, egész életemben nem láttam egyetlen poloskát sem. Még ott sem ahol dolgozom. Kitűnő rovarirtó szolgálatunk van.

— Nem? — Melissa felelte élesen és a takaró és a lepedő egyik sarkát felhajtotta és a matracra mutatott. — Látod azokat az apró barna foltokat a redők között. Azok mind poloskák, pihennek és, ahogy a villanyt leoltjuk készen állnak, hogy előjöjjenek, és degeszre szívják belüket a mi vérünkkel.

— Mi lesz a mi privát egyezményünkkel? — Roy jártatta a szemét a kocsija és Melissa között.

— Azt el kell, hogy tegyük egy jobb alkalomra. — Melissa mosolygott és megveregette Roy arcát.

— Megígéred? — Roy nézte a fiatal nőt.

— Nem. — A lány felelte. — Miért ígérnék bármit is? Soha nem lenne szabad, hogy higgy egy nőnek, aki ilyesmi szerelmességet ígér. Már elég nagy vagy ahhoz, hogy ezt megértsd. Vagy nem?

— De megígérted. — Roy ismételte. — Azért voltam hajlandó elhozni a pénzt. Ha nem szexezel velem, visszaviszem az egészet Mortimerhez.

— Rendben. Olyan szexet kapsz tőlem, amelyet még soha senkitől, — Melissa felelt egy perc szünet és látszólagos önvizsgálódás után. — de most nagyon ki vagyok merülve. Egy keveset szundikálunk a fotelekben, és holnap reggel elvisszük a pénzt az önkiszolgáló bérraktárba és holnap este vagy holnapután, egy sokkal jobb szobát bérelünk egy sokkal jobb helyen. Mint a Stamford Marriott vagy a Greenwich Hyatt Regency és elhozod az üveg pezsgőt, amit Mortimer pincéjéből elcsaklítottál. Mit szólsz ehhez, kicsi fiam? Tetszene ez neked?

— Igen, — Roy nyögte és kidudorodó sliccét megérintette és kocsányokon lógó szemei szinte leestek a földre.

— Akkor megegyeztünk. — Melissa bólintott és a kocsik kulcsokat mélyen besüllyesztette keblének vágása közé és hozzátette. — Egy kicsit alszom most. Te azt csinálsz, amit akarsz, de ha mialatt alszom egy ujjal is hozzám nyúlsz, kikaparom a szemed.

Hatodik Fejezet

Hamilton Avenue egy örömtelen útszakasz Courtland és Glenbrook kerületek között Stamford városban. Leereszkedik egy vasúti aluljáróba, ahol a vasúti fővonal csatlakozik a New Canaan szárnyvonálhoz, és nincsenek rajta fák csak ipari épületek sora, magasfeszültségű vezetékek, egy hatalmas transzformátortelep és egy életnélküli önkiszolgáló bérraktár.

Az egyszintes raktárépület éjszakára be van zárva. A vasredőnyök lehúzva és belakotva állnak a rakodódokkon és a hosszú oldalfalak mentében. Éles reflektorfény világítja meg a bejáratot és senki nem megy se ki se be, anélkül, hogy biztonsági kamerák le ne filmeznék minden egyes lépését.

A kistermetű orientál női tisztviselő most érkezhetett meg, talán egy perccel múlt el reggel hét, és éppen, hogy kinyitotta a businesst, amikor ütött-kopott Corolla kocsiában Roy és mellette Melissa strázsálva már húznak is be a bejáratú üvegajtóhoz, ami a kis nő irodájához vezet.

— Miért itt? — Roy kérdezi, miután bezárta saját oldalán az ajtót és átment az utas oldalra, hogy Melissa is bezárta-e ajtaját miután ő is kiszállt. Idegesen körütekintgetve, Roy tükön ülve látszik és feltételezhetően restelkedik, hogy kompániáján veres estélyi ruha lóg és rajta meg egy bérelt szmoking.

— Miért ne? — Melissa felelte. — Nem számít, hogy hol? Csak gyere be velem és próbálj normálisan viselkedni. Egy lyukas mogyoró értékét sem érdekli ezt a nőt, hogy mi van a csomagtartómban.

Bementek. Az ajtócsengő csilingelt és a kissé meglepett ügyeletes aggódó arccal szemlélte őket.

— Egy kis helyiséget szeretnénk bérelni. — Melissa gyors, megnyugtató mosolyt pöccentett a kis kínai fehérnép felé. — Volna egy üresen?

— Természetesen. — a kínai nő bólintott, mialatt ujját a vészjelző pult alatti piros gombja felé csúsztatta és megérintette a tetejét. — Milyen nagyságot akarnak és mennyi ideig?

— Hosszú ideig, — Melissa barátságos mosolya és feloldódott testtartása jelezte, hogy szövetséget akar kötni saját női fajtájával, — és a legkisebb helyiséget, ami van.

— Ötször tíz láb vagy esetleg ötször ötös, ami nem sokkal nagyobb, mint egy beépített szekrény. — a kis kínai nő felelte és ujjá lecsúszott a piros vészjelző gombról. — Akarják megnézni?

— Nem. — Melissa rázta a fejét és még mindig mosolygó arccal kitett az asztalra egy hitelkártyát és mellé egy vezetői jogosítványt.

— Ziegler Samu, — az ügynöknő ránézett a kártyára és leolvasta a nevet. Majd összehasonlítva a jogosítvánnyal kérdően nézett Melissára. — Vagy Roberta White? Két különböző név.

— Igen. — Melissa bólintott. — Az én vagyok.

— Melyik?

— Roberta White. A hitelkártya a férjemé. Még nem volt időnk, hogy a jogosítványt kicseréljük a férjezett nevemre.

— Rendben. — a kis kínai nő vállat vont. — Semmi baj, ha a kártyán elfogadják a ráterhelést. — mondta és már eddig is ferde szemeit még ferdébbre húzta és vizsgálódóan szemlélte Melissát. — Kétszáz dollár egy hónapra plusz forgalmi adó. Az első hónapot előre kell fizetni. — tette hozzá és a kártyát az ujjai között forgatva és többször megnézve rajta a nevet és a címet hozzátette. — Maga egy másik államból van?

— Aha, — Melissa felelte. — Mississippiből. Költözünk vissza ide északra, és számoljon hozzá két lakatot is.

— Ez még harminc dollár plusz az adó. — a tisztviselő arca kisimult és egy valódi távol-keleti mosollyal az arcán szemlélte Melissát. — Akármelyik kettőt vegye le a falról a háta mögött.

Melissa Roy felé villantotta a szemét. — Hallottad. Hozd ide őket.

A tisztviselő áthúzta a hitelkártyát a mágnesen leolvasón és a vevénnyel együtt egy űrlapot tolt Melissa elé.

— Ezt töltsd ki és írd alá. — mondta. — és egy 10x5 láb nagyságú kabin a maguké. Egyenesen előre a központi folyosón, a második mellékkorridornál forduljanak balra és utána jobbra. A szám az ajtón van, 1211, a helyiség nyitva kell, hogy legyen.

Kevéssel később, ahogy Melissa és Roy a belépési kóddal védett oldalbejáraton keresztül hordták be a fekete plasztik pénzeszsákokat Roy kérdést intézett partnernőjéhez.

— Ki ez a Ziegler Samu?

— Ziegler Samu az egyik legbőkezűbb gentleman egész Floridában. — Melissa felelte valami mélyen elgondolkodó és nagyon vontatott modorban, ahogy egy zsákot a bal kezében cipelt és kettőt a jobbában, és bevette a jobb kanyart a folyosó végén és végül hozzátette. — Egyike a törzsvendégeimnek. Tudod, az étteremnél, ahol dolgozom.

— Tudja, hogy használod a hitelkártyáját?

— Még nem. De meg fogja tudni, ahogy megkapja a havi számadást, körülbelül két hét múlva.

— Nem fog ellenvetést emelni?

— Lehet, hogy emel, de megmondom a feleségének, ha igen.

— Roberta White-nak?

— Csacsi. Roberta White az én vagyok.

— Nem értem. A felesége vagy. Vagy nem?

— Nem. Nem vagyok férjnél. Mortimer csak célzást tett, hogy meg akarja kérni a kezemet, és még nem döntöttem a válaszról.

— De te nem vagy Roberta White. Megváltoztattad volna a nevedet?

— Fogalmam sincs, hogy ki lehet ez a Roberta White. White csak egy generikus név a jogosítványokon, amit bizonyos zálogházakban a Route 19 úton eladnak bizonyos

lányoknak, akik egy bizonyos businessben vannak, és alternatív személyi igazolványra van szükségük.

— Alternatív személyi igazolvány? Minek lenne erre neked szükséged?

Egyáltalán legális, hogy ilyened legyen? Nekem nincs alternatív személyi igazolványom.

— Túl sokat kérdezel, Roy. — Melissa kerekded csípőjét puhán Roy derekához érintette. — Lazíts ki egy kicsit, galambocskám. Ha regényíró akarsz lenni, hozzá kell, hogy szokj az álnevek felvételéhez. Szituációk könnyen előadódhatnak, amikor szükséged lehet rájuk.

— Miféle szituációk?

— Mint ez a mostani.

— Megrögzött hazug vagy. — Roy rázta a fejét és megrettenve ellépett Melissától.

— Nem tagadom. — Melissa büszkén bólintott. — Az vagyok. Minden írónak ügyesen kell füllentenie. Az a szakmának az alapvető része, ha sikeres akarsz lenni.

— Ez a Mr. Ziegler tudja, hogy ki vagy? — Roy ráncolta a homlokát.

— Nem nagyon. — Melissa sóhajtott. — Neki csak két szép cici vagyok és egy csinos arcocska.

— Függetlenül, az ilyenfajta becsapásokból komoly problémák alakulhatnak ki. — Roy rázta a fejét, észrevehetően bosszankodva és látszott rajta, hogy nagyon zavarja a dolog. Nem tudta, hogyan vegye Melissa meglepő történeteit és állandósuló szimpátia igényeit.

— Nem az én problémáim lesznek. — Melissa ledobta az első zsákot a jól megépítettnek látszó kabin padlójára. — Bármilyen probléma lesz, az az övé. Miért nem nézi meg a hitelkártyát, amik egy éjszakai lokál pincérnő visszaad neki, amikor úgy be van rúgva, mint egy görény? És miért adja oda a telefonszámát egy lánynak, akit alig ismer?

— Igen. — Roy bólintott elgondolkodva. — Milyen furcsa, hogy mennyire keveset tudunk emberekről, akiket, azt hisszük, hogy ismerünk.

— Alapvető trükk. — Melissa egészen a helyiség végébe nyomta az első zsákot és a zsák nyakán még egyszer jól meghúzta a kötőzsineget. — Mi lányok gyakran adunk vissza rossz hitelkártyát, főleg egy olyat, ami már lejárt, kiválasztott klienseinknek. Ha észreveszi és panaszt emel, sajnálkozunk, hogy tévedtünk. Ha néhány nap múlva telefonál és üvöltözik a menedzserrel, megjártsszuk, hogy semmit nem tudunk róla, hogy hogyan veszhette el. A menedzser különben is a vőlegényem. Semmi esetre sem cibálná meg a hajamat valami apró-cseprő dolog miatt. Mit mondasz? Hogy nem hiszed, hogy Floridában vőlegényem van? De van, és pontosan ezért nem tudom eldönteni, hogy elfogadjam-e Mortimer ajánlatát vagy mondjam neki, hogy ugorjon a kútba. Az egyiket csak ki kell választanom. Nem lehetsz két különböző férfinak a felesége ugyanabban az időben. Ha csak... — Itt Melissa elhallgatott, egy darabig elmélyülten gondolkodott, mialatt a második zsákot letette az első mellé, majd folytatta. — Ha csak nincs egy ikertestvéred.

— Az ikertestvéred elmebeteg, — Roy rázta a fejét és a harmadik zsákot letéve a bérelt kabin padlójára, kioldotta a kötőjét és kivett belőle egy köteg százast és Melissa

felé fordult. — Évek óta a bolondokházában van, nem? Bipoláris pszichopata, utoljára azt hallottam róla, hogy hivatalosan is közveszélyes őrültnek nyilvánították.

— Ki elmebeteg? Melanie? — Melissa megfogta a pénzköteget Roy kezében és a fiatalember bütykeit összeszorítva kényszerítette, hogy visszaejtse a zsákba. — Melanie nem pszichopata. Kissé más a viselkedése, de különben kiköpött hasonmásom, ha leszámítod irodalmi ambícióimat. Melanie tehetsége másban rejlik, és hamarosan, az én segítségemmel és Isten beleegyezésével génusza a világ elé lesz tárva. És ne nyúlálj bele a zsákmányunkba. Nem engedünk meg magunknak semmiféle költőpénzt. Könnyű pénzszerzés a lopott lóvéból a legjobb módszer, hogy lebukj. Még egy kicsit gyakorolnunk kell a szegénységet és a spórolást. Hogyan magyaráznád meg Mr. Mortimernek, hogy néhány darab ezres hiányzik, mert kirohantál a plázába bevásárolni?

— Vissza akarod adni a pénzt Mr. Malorkynak? — Roy állta lesett, és mint valami sóbányának a bejárata, a szája kapunagyságúra nyílt.

— Talán, — Melissa titokzatos mosolyt poccentett Roy felé. — Ha a menyasszonya kérésére bőséges jutalmat ígér a becsületes megtalálónak.

— Nem értem. — Roy hebegte. — Borzasztó érthetlenségek és rémes következtetlenségek jelennek ebben az egész történetben.

— Nem a mi feladatunk megérteni az érthetlent és nem nekünk kell kiigazítani a következtetlenségeket. — Melissa felelte. — A végén minden ki fog tisztázódni. Hidd el nekem. Minden körülmények között a legjobb lesz, ha minél alacsonyabban dekkolunk, mialatt kialakulnak a dolgok.

A hat plasztik zsák éppen beillett a kabinba és miután lehúzták a vasredőnyt, Melissa bedugta a két lakatot a zár collos nagyságú kampóira, és az egyik lakat kulcsait odaadta Roynak és a másik lakatét betette a táskájába.

— Így, — mondta és elégedettnek hangzott és tele könnyed kecsességgel és elegáns bájossággal. — Egy neked és egy nekem. Így legalább egyikünk sem tud ide bejutni a másik nélkül.

— Mi a következő lépés? — Roy vacakolt kulcstartójával, és amikor végre talált egy alkalmas helyet a több tucat különféle kulcs, bigyó és vacakság között, az új kulcsot is felfűzte a túlméretezett karikára. — Mehetnének most rögtön a Hyatt Regency hotelbe, ha csak egyszer vissza nem akarsz menni az öreged házába a dolgaidat összeszedni? Ha nem, a hotelnél tudnánk használni Ziegler Samu hitelkártyáját, anélkül, hogy hozzányúlnánk Mortimer pénzéhez.

— Semmi Hyatt Regency, — Melissa felelte, ahogy elérték Roy kocsiját. — El tudod-e azt képzelni? Egy komornyik parkolja rozoga járgányodat. Háromszáz dolláros szobát bérelünk, importált pezsgőt iszunk és osztályon felüli helyen vacsorázunk. Olyan lenne, mint egy veres hering a szürkék között. Legtöbben ott követik el a tévedést, hogy váratlanul nagyobb összegeket kezdenek költeni, és karakterükkel ellentétben és meglepődnek, ha lebuknak, hitelkártyacsalás végett vagy máshogyan. Hadd magyarázzam el még egyszer. Használd az eszedet és tégy úgy, mintha semmi nem történt volna. Játszd meg, mintha nem is találkoztunk volna az évforduló bálon. Tagadj le mindent, legalább is én mindent le fogok tagadni. Nem is lenne szabad, hogy együtt lássanak minket. Legalább

is nem néhány napig, amíg Mortimer haza nem jön és megtudjuk, hogyan reagál elpárolgott millióira.

— De megígérted. — Roy megállt, meredten nézte Melissát és arcára kiült a férfias kéjvágó gyötrelem.

— Idefigyelj. — Melissa reagált. — Igaz, hogy megígértem és fel is foglak tárcsázni, amikor azt hiszem, hogy veszélytelen a helyzet. De most vigyél el a Stamford vasútállomáshoz, ahonnan taxit fogadok hazáig. Millió dolgot kell elintéznem és helyreigazítanom. Beszélnem kell az öregemmel, valami kereket kell, hogy szerezzek a fenekem alá, és kapcsolatba kell lépnem Melanievel, hogy meg se említsem Mortimert. Igent vagy nemet kell bólintanom neki. A pénz jó helyen van itt. Senki nem fog hozzányúlni. Olyan, mint egy repülőtéri raktárszekrény. Mint a mozikban. Te is regényíró vagy. Tudod, hogyan megy a dolog.

— Mehetnénk egyenesen a repülőtérre. — Roy kinyitotta az utas oldalon az ajtót és intett Melissának, hogy beszállhat. — És repülhetnénk Kaliforniába vagy Európába. Akárhova, de nagyon messze innen és ketten együtt.

— Te tisztára viccelődsz velem. — Melissa felelte hűvösen, miután Roy is beült és beindította a motort. — Unalmas cselekmény. Soha nem fogják kiadni a könyvedet. Csináld, ahogy én csinálom. Vásárolok valami erős bogárirtó spriccelőt és valamiféle jobb motelt keresünk elfogadhatóbb áron. Akárhogy is lesz, rövidesen találkozunk. Titkos rejtékhelyünkön néhány napra felszívódunk, és meglátjuk, hogyan alakulnak ügyeink.

— Mikor? — Roy szinte sírt, annak ellenére, hogy másfélmillió dolláros részesedésén egy egész kórusra való pomponos hangulatcsináló lányt tudott volna megfogadni, hogy privát módon, őt egyedül szórakoztassák.

— Hamarosan, — Melissa bólintott és jobb fele mutatott karjával. — Fordulj be a főutcára és haladj tovább a Tresser Boulevard úton. A vasútállomás rögtön az Atlantic utca után következik.

— Tudom. — Roy rázta a fejét. — Nem kell, hogy mindent a számba rágj.

— De kell. — Melissa kuncogott és ujja hegyével pusztit ragasztott Roy pofacsontjára. — Ez a végzetem és a kötelességem, hogy gondját kell viselnem az ilyen naiv kisfiúknak, mint te.

Hetedik Fejezet

Az agyzsibbasztás határát súroló hihetetlen taxizás után, Stamfordról New Canaan-ig, egy szószátyár Rastafarian származású néger sofőrrel, aki a Jerome névcédulát viselte, és aki szerette volna tudni, hogy a fiatal lady szeretné-e magát bármi címre elfuvaroztatni Fairfield megyén belül. De talán még New York állam közeli részeibe is, naplemente és napfelkelte között, és Jerome a lehető legdiszkrétebb hallgatna a fuvarról, és még meg is várná, amíg a fiatal lady befejezi a businessét legkiválóbb minőségű klienseivel. A fiatal ladynek semmi szüksége nem lenne semmiféle férfikísérőre vagy selyemfiúra, bocsánat a kifejezésért, és Jerome a lady tiszta hasznának vajmi szerény töredékeért hajlandó lenne végezni szolgálatait.

— Fontolóra veszem, — Melissa felelte a taxiból kiszállva és egy húszast dobva a hosszú loknikba font hajú Rastafarian feketének, — de pillanatnyilag sokkal fontosabb, sőt kockázatosabb kereskedelmi vállalkozásokkal kell törődnöm.

Ahogy szorgosan kotorászott táskája mélyén házkulcsa után, amit Róbert adott neki, és ahogy figyelmeztette hozzá. — Nagyon rossz alvó vagyok, — mondta az apa kissé rosszalló hangon, — és éjjél körül beveszek egy-két Valium tablettát. Ne csinálj túl sok zajt, ahogy bejössz a házba és ne hozz be ide senki idegent. Ettől eltekintve azt csinálsz, amit akarsz. Semmi bajunk nem lesz egymással, ha betartod a háziszabályokat, mint hogy tilos a dohányzás, és nem tarthatsz se kutyát vagy más háziállatokat, nem hallgathatsz semmiféle hangos zenét, se éjjel se nappal és ne húzd le a vécét, mialatt alszom. Úgyszintén, a mobil telefonod kapcsold át vibráló módra. Kifejezetten utálok, azokat a rövid zenetöredékeket, amiket a mai emberek telefonkicsöngetés helyett használnak. És az isten szerelmére, parkold a kocsit kint, az orgonasövény mentében. A garázsajtót meg kellene olajozni. Az egész házat rázza, ahogy felmegy.

Mindezeket a tanácsokat megfontolva Melissa egyenesen a hálósobájába felé tartott. A szobában ledobta estélyi ruháját a szőnyegre, kilépett cipőjéből és puha puffanással belezuhant a párnák közé. Ah, micsoda földöntúli gyönyör, végre a saját ágyában aludhat, egy hadseregnyi poloska és egy ideges stréber nélkül, aki féltve vigyázza pénzét és díjtalan szexuális juttatásokról ábrándozik, mialatt Melissa alszik.

Az ajtó kellemetlen nyikorgással nyitódott. Még mindig szundikálva és nem teljesen az eszénél Melissa felnézett és egy kereken gömbölyödő hatalmas tomport látott hátrafele

benyomakodni a nyitott ajtón keresztül, aminek teljes nyílását szőnyegen álló nehéz bőröndje akadályozta. A tompornak egyelőre nem látszott a feje, de a vállai sem és derékából előrehajolva tulajdonosa csúnyán szitkozódott és valami nehezet ráncigált maga után befele.

— Mit akar? — Melissa sikított, — és ki maga? Nem látja, hogy aludni szeretnék?

A tompor felegyenesedett, kimutatta széles vállait és húsos karjait, megfordult és kinyitotta a száját. Termetes nőnek nézett ki, úgy ötvenöt év körül, peroxiddal szőkített haja hátul kontyba látszott felkötve és ritkás, több helyen csorba fogai mindenféle görbültek.

— Én, Jadwiga. — a nő kijelentette, mialatt zsinórjánál fogva egy Electrolux porszívót rángatott be a szobába. — Mr. Wassermann utasítani, hogy kitakarítani helyiséget és én csinálni most.

— Mikor mondta ezt magának? — Melissa felült ágyában és térdeit a melléhez szorította.

— A mai nap előtt. — a trampli külsejű teremtés válaszolt, szemei falról falra ugráltak, nyilvánvaló rettenetben, az összegyűlt por és mocsok láttára és a rendetlenségre, amit Melissa egy napos tartózkodás után máris létrehozott.

— Tegnap?

— Nem. Mondani nekem a mai nap előtt. — Jadwiga rázta a fejét felháborodottan. — Kérem kikelni ágyból. Le kell cserélni ágynemű.

— Rendben. — Melissa felelte és a takarót lerúgva mezítelen lábfejjével óvatosan megpróbálta, hogy mennyire hideg a padló, majd felült az ágy szélére és ásított.

— Jó dolog, maga nem én lányom. — Jadwiga olyan erővel rántotta ki a lepedőt, hogy Melissa szinte az orrára esett. — Maga reggel kilenckor jön haza és csipkés kombinéjében alszik. Láttam magát. Mr. Wassermann mondja nekem, hogy bánjak magával jól, de nem tudom, hogy miért. Magának nagyobbacska felpofozásra van szüksége. Azt adnám magának, ha maga az én gyermekem lenne. De nem szólok senkinek. Én mindent leszívok mellemre.

— Mondok valamit, Jadwiga. — Melissa körbelejtette a háborgó háztartásbelit. — Nem mondja meg senkinek, hogy ma reggel látott hazajönni és megteszem fogadott anyámnak.

— Nekem semmi fogadott. — Az idős nő ráhúzta az új lepedő gumizott végeit a matrac sarkaira. — Én csak tisztítani és takarítani, és dolgozni a Stop & Shop szupermarket pékségbe. Ide csak vasárnap jönni. A férfiak semmire sem jók. Nem érdemlik meg, hogy ne aludjon miattuk és reggel kilenckor menjen az ágyba. A férjem húszévi házasság után hagyott ott. Most két gyereket magam nevelek. A fiam huszonnégy éves, a lányom tizenhét. Még mindig velem laknak. Én majd megmondani Mr. Wassermannak, hogy maga ne menjen férjhez Mr. Mortimerhez.

— Maga ismeri Mortimert? — Melissa közbevágott, mialatt a sifonérből kivett egy szoknyát és egy kötött szvettet.

— Nem, — Jadwiga felelte és már a paplant egyengette és Melissa gyűrött estélyi ruháját a gyékényből fonott szennyesládába dobta, — de hallottam róla. Túl öreg

magához. Meg Mr. Mortimer nem jó ember. Túl sok gonosz ember jön ki és be a házába. Menjen feleségül egy fiatalemberhez, szeressék egymást és építsék együtt a jövőjüket.

— Maga ezt csinálta? — Melissa mosolygott. — Azt hittem, hogy a maga fiatalembere otthagya magát.

— Igen, — Jadwiga sóhajtott. — de amíg együtt voltunk nagyon sok örömünk telt. Eget rengető boldogságban éltünk együtt, amíg ki nem futottunk a lelkesedésből és kirúgtam. Miért tartana el valaki egy lomha tuskót, ha nem bírja józanul elbírní a vodkáját?

— Maga hagyta ott férjét, vagy ő hagyta ott magát? — Melissa a frissen vetett ágyra tette a szoknyát és a szvettert és tiszta alsóneműt vett ki hozzá, majd egyenesen megindult a fürdőszoba felé. — Melyik lenne a kettő közül?

— Mit számítana, hogy melyik? — Jadwiga vállat vont. — Ha nincs benne tűz, akkor nincs benne tűz. Menjen, zuhanyozzon le és tegyen magára egy kis sminket. Befejezem a szobáját és megyek le a konyhába. Olyan villásreggeli-ebéd kombinációt készítek, amire örökké emlékezni fog.

—

Félórával később, amikor Melissa lejött a konyhába apját a kerek konyhaasztalnál találta, ahogy újságját olvasta. Jadwiga éppen egy felséges kinézetű omlettet fordított egy serpenyőben a tűzhely tetején. Étvágygerjesztő aroma keringett a levegőben és a sütőből most kivett mini kuglófok, egy üveg tepsi zsíros krumpli, egy tányér tapióka puding, és tornyosodó keltpalacsinták tömege és egy fémkancsóban juharfaszirup várt türelmesen egy felszolgáló konyhadeszkán.

— Helló, drágám. — az apa felnézett. — Hogy mennek a dolgaid?

— Jól, — Melissa felelte, mialatt leült apjával szemben és fejének biccentésével megköszönte a kávé, amit Jadwiga udvariasan letett eléje.

— Volt valami említésre méltó az érettségi találkozón? — Róbert kérdezte, az újságot letéve és mézesházas meleg, megvajazlak eladói pillantást vetve leánya felé.

— Semmi érdekes. — Melissa összecsiszította a száját és apró kortyot szippantott fel a tűzforró kávéból. — Egy rakás beképzelt sznob és felhúzott orrú porcelánbaba. Korán eljöttem.

— Ide jöttél, haza? — Róbert kérdezte és intett Jadwigának, hogy töltsen újra kávécsészéjét.

— Aha, — Melissa bólintott. — hazajöttem és odaparkoltam a kocsit, ahova mondtad. Nem láttad a sövény mellett, mielőtt lefeküdtél?

— Mortimer telefonált. — Róbert elirányította magát a témáról. Kellett, hogy lássa a kocsit, mielőtt a Valium átsegítette az édes álmok világába, mert, ahogy folytatta szavait a hangja nyugodt lett és magabiztos. — Arubában van. Már majdnem minden businessst befejezett ott, és már csak néhány elintézetlen laza számla kell, hogy csomót kössön. Akkor egy rövid megállóra át kell, hogy ugorjon a Cayman szigetekre és végül

üzleti ügyben be kell néznie Caracasba. A hét vége felé idehaza lesz és szeretné tudni, hogy meghoztad-e a döntésedet.

— Azt hittem, hogy hamarabb jön vissza. — Melissa dacosan keskenyre húzta a száját. — De semmi baj. Legalább több időnk lesz gondolkozni és cselekedni.

— Kis galambom, — az apa előrehajolt, kezét leánya kezére tette, és valami nagyon édeskés és rábeszélő hangon kezdett beszélni. — Nem az esküvő napjáról kell most döntenünk. Mortimer csak azt szeretné tudni, hogy formálisan is, valami elegánsan hagyományos módon, megkérheti-e a kezedet. Le kell, hogy foglalja a helyet egy osztályon felüli étteremben, és ki kell, hogy válassza a gyémántgyűrűt, ami méltó a te értékedhez. Kellene tudatnod vele, hogy milyen nagyságú gyűrűt vegyen. Akármikor nemet mondhatsz neki, ha meggondoltad magad. Ismerve Mortimert, feltételesen veszi meg a gyűrűt, hogy visszavihesse, ha kikoszarozod.

— Te mit gondolsz, atyám? — Melissa hosszasan nézte Róbertet, valami gyermekien engedelmes, és végtelenül ártatlan nézéssel.

— Férjhez kellene, hogy menj hozzá, azt gondolom. — Róbert mondta és olyan ájtatos arcot vágott, mintha a szent ostyát és az áldozati bort osztaná a nagymisén.

— Azt mondod, atyám? — Melissa kikerekítette a szemeit és szinte észrevehetetlen gúny rejtett a hangjában, ahogy beszélt. — Hogy a pénzéért kellene hozzámennem, hogy te ki tud fizetni az adóságaidat.

— Az adóságokat, amiket ennek a családnak a költségeire vettem fel. — Róbert felelte, éles, sértődött hangon és Jadwiga felé pillantott, aki tetette, hogy egy odakozmált fazekat súrol és felettébb bosszantó sustorgással folyatta rá a vizet. — Beleértve a két milliót, amit anyádnak fizettem ki, a félmilliót, amit a te iskoláztatásodra, és a gigantikus orvosi számlákat, amiket Melanie elmebetegségért fizetek.

— Elfelejtetted hozzátenni a pénzt, amit a kockázatos tőzsdemanipulációkon vesztettél. — Melissa villáját Róbert felé tartotta és valami lassú, megfontolt hangon beszélt és kiválasztott szótagokat alaposan megnyomott, ahogy folytatta. — És a magas technikájú részvény svindliken és a pénzügyi biztosíték nélküli derivatív származékok ezerein. Ne minket vádolj balszerencséidért és hibáidért.

— Rendben, — az apa felemelte a hangját és eltolta magát az asztaltól. — Akkor ne menj férjhez Mortimerhez. Menj férjhez egy pancserhez és légy szegény egész életedben.

— De férjhez megyek Mortimerhez. — Melissa letette a villát és Jadwiga felé pillantott, mintha az engedélyét óhajtaná vagy, hogy csak felmérje visszatetszésének horderejét. — A felesége leszek, feltéve, ha még mindig el akar venni, és méltó respektussal fog viselkedni irántam.

Jadwiga rázta a fejét és egy öntöttvas serpenyőt, dörgedelmes zajt csinálva és eltörve egy porcelán nagytányért, beleejtett a mosogatóba. — Férjhez menni egy vén perverthez, — morogta lengyelül. — Micsoda elvesztegetése egy fiatal nőnek. Az agyát kellene megvizsgáltatni. Vajon mi lehet egy ilyen aljasan csalárd javaslat mögött? Abbahagyta volna gyógyszereinek szedését és nem járna többé terápiára?

Természetesen Jadwiga egyszerű, de vaserős logikája elveszett a fordításban és a másik kettő oda sem figyelt a szennyes beszédre, amiről Jadwiga annyira nevezetes volt.

— Ez az én igazi lányom. — Az apa felállt és homlokon csókolta a leányát. — Miért nem szövegezed el neki a jó hírt.

— Ideadnád a számát? — Melissa előhalászta mobil telefonját és fültől fülig érő örömteli pillantás vetett Róbertra. — és kezdjek el fogalmazni.

Egy percen belül Melissa gépelni kezdett. Legalább hat ujját használta, és rózsaszínű nyelvecskéjének hegyét zabálnivaló szája sarkába dugva, és egyik szemét összehunyorítva és a másikat félig lecsukva, a szavak buzogva kezdtek kifele áradni agyvelejének tekervényes görbületéből.

— Drága Mortimer! — kezdte. — A maga ellenállhatatlan férfiassága annyira levett a lábamról, hogy amióta elváltunk teljesen magamon kívül vagyok. Tudja, ha egy ilyen fiatal lány, mint én váratlanul szerelembe esik, minden racionális józanságát elveszíti és érzelmessé lesz és melankolikussá. Kérem, siessen vissza hozzám és vidámító jelenlétével gyógyítsa meg letargiás állapotomat. A karjaiba szeretnék omolni, de nem tehetem, amíg eljegyzésünk nem végleges és hivatalos. Kérem, írja meg, hogy mikor és hol. Édesapámmal együtt mind a ketten ott leszünk, és válaszuk felettébb kedvében fog járni. Gyűrűnagyságom hetes és szeretem a szinguláris gyémántköveket három karát nagyság felett, és egy platinagyűrűbe beillesztve. Bocsásson meg, hogy képtelen vagyok érzéseimet költőibb módon kifejezni, de egy egyszerű személy vagyok, aki nem tud hazudni és megjátszani és végtelenül és megfordíthatatlanul szerelembe estem. Maga jól tudja, hogyan fesse egy leány orcáját pirosra. Elpirulok, és arcom eddig bármi férfi előtt ismeretlen árnyalata a kárminpirosnak, mert egész életem egy utazás volt, hogy elérjem ezt a pillanatot, a leírhatatlan boldogságnak a pillanatát és legmerészebb álmaimnak beteljesülését. Maga az én végzetem és igaz ön realizációm és legmélyebb álmodozásom.

— Várom válaszát, és szívem minden melegéből örökké az öné vagyok. — Melissa befejezte és aláírta levelét és mennyei boldogság ragyogta be az arcát. — A maga szerelme és jövődöbeli arája, Melissa Marianna Wassermann.

— Nem viszed ezt egy kicsit túlzásba? — Róbert elképedt hitetlenkedéssel nézett a lányára. — Nem lett volna egy egyszerű ígén és köszönöm elég?

— Nem. — Melissa rázta a fejét. — Küldjük el, így ahogy van. Ez majd újrалobbantja lelkesedését.

—

Egy órával később, ahogy édesapja portájának bejáratához közel Melissa üldögélt és lábát lóbálta a hatalmas platánfára függesztett hintán, mobil telefonja berregni kezdett és megcsiklandozta combjának oldalát. Lenyúlt, hogy elérje színes cigányszoknyájának ráncaiba bevarrt zsebet, ahol a nélkülözhetetlen kis bigyót tartotta, kivette és nyitottra pattintotta.

Az üzenet Mortimertől jött és Melissa vizsgálódó, ravasz gravitációval az arcán olvasni kezdte.

— Drága Melissám, — a vénséges amorózó kezdte. — A maga kedves szavai a legboldogságosabb öröm érzésével töltöttek el. Maga az én tüzes vaskályhám, aki

felmelegít engem a jeges téli reggeleken. Szeretném, ha arcunkat arcunkhoz szorítva összebújhatnánk és a közöttünk lévő fizikai távolság valósággal megöl. A maga angyali lelke megsajnálta az én magányos szívemet és a maga szentséges keze felém nyúlt és kegyelet teljesen megérintett. Maga bátorságot ad nekem, hogy reméljek, és az életemet fogom feláldozni, hogy a maga arcáról sose hervadjon le a boldogság mosolya. Többet soha nem kell, hogy meditáljak az emberi remények bizonytalanságán. Végre térdre borulhatok és megcsókolhatom szoknyája szegélyét, mialatt megengedi, hogy újra húzzam örök szövetségünk szimbólumát. A gyűrű egy húszezer dolláros darab és az egyedi gyémántkő négykarátos kristálytisza súlyával felülmúlja oly nagyon kedvesen tudtomra adott specifikációját. Találkozhatnánk, ha ez megfelel az igényeinek a Roger Sherman Dzsenti Tavernában, New Canaanban, a most következő vasárnap, ahol édesapjától meg fogom kérni a maga kezét. Kérem, legdrágább mennyei angyalom, sugja meg nekem, hogy nem álmodom. Maga tényleg hajlandó a feleségem, idős korom igaz szerelme lenni.

Csókjaimat és öleléseimet küldve magácskának, maradok tisztelettel alázatos csodálója, Mortimer Malorky.

— Hoppá! — Melissa összeszorított mutatóujját és a hüvelykjét az ajkaihoz érintette, mintha egy képzeletbeli marihuána sodortat szívna, bár soha nem szívott drogot, de még csak nem is cigarettázott, de a póz szokásává lett, amikor mélyen alámerült gondolatainak titokzatos mélységébe, és hozzátette. — Ez az öreg szivar, aztán tényleg szeret kopírozni. Bármit hajlandó mondani, hogy megkapja, amit akar. Vajon hogyan fog hozzáállni a témához, amikor megtudja, hogy hárommillió dollárjának lába kelt? Milyen virágos nyelven fogja majd akkor kifejezni magát? Akárhogyan is lesz, de meg fogja tőlem kapni a magáét. Aszalt-szilva arcú vénséges életének legnagyobb meglepetésében fog részesülni, ha a dolgok úgy alakulnak, ahogy én tervezem.

Miután így összeszedte és elrendezte csapongó belső elmélkedéseit Melissa gépelni kezdte válaszát, ami az alábbiakban idézetre sikerült:

— Drága Morty, kérem, engedje meg, hogy így hívjam. Megkaptam szövegüzenetét és olyan rettenetesen boldog vagyok, hogy ha macska volnék, felmásznék egy fára. Találkozhatnánk este hétkor a Roger Sherman fogadóban. Teljes menyasszonyi szerelésbe beöltözve fogok megjelenni az adott időben. Oh, nem. Ezt törölje ki. Ez még néhány hét idővel előttünk van. Igaz, szerelmem? Hogyan alakult a business odalent Arubában? Ah, ismét elöntött a pír, ezek a kétértelmű szexuális célzások, igazán feltűzelnek és elönt a meleg. Kérem, nézze el, ha maga eszembe jut, csak egyetlen vágányon tud előrehaladni a gondolkodásom. Hol fogjuk a mézesheteinket tölteni? Képtelen vagyok tovább várni. Remélem, hogy rengeteg pénzt csinál Arubában, hogy megérje ez a rettenetesen szörnyű várakozás, amit el kell viselnem. Vigasztalhatatlanul vágyakozva, de boldogan, a maga kis szerelmes cicamacskája New Canaanból.

— Hát így. — Melissa még egy nagyot szívott a képzeletbeli fűcigarettából, megnyomta a küldöm gombot és elégedetten dűnyögte. — Ha ez nem veszi el az esztét, akkor nem tudom, hogy mi, és jobb lesz, ha abbahagyom a vicces szatírák firkálását.

Nyolcadik Fejezet

Kora hétfő reggel, olyan tíz óra harminc felé, Melissa kényelmesen lustálkodott a frissen vasalt ágyneművel megvetett ágyban és gondtalanul pihentette fejét a degeszre tömött libatollpárnán, amikor mobile telefonja csilingelni kezdett.

— Hello, — jelentkezett be miután felvette a kagylót. — Itt Boobers Tengerparti Taverna. Legyen bármi az óhaja, mi készen vagyunk szolgálni.

— Aha, hm, — mondta egy férfihang. — Téves szám, bocsánat hogy zavartam.

— Ugyan már, Rex. — Melissa kuncogott. — Miért nevezel téves számnak? Én vagyok. Kit akartál hívni, ha nem engem?

— De Boobers? — Rex hebegett. — Az nem egy kikapós cici bár?

— Nem. Semmi olyasmi. — Melissa elbiggyesztette a száját és tetette a sértődöttet. — Boobers egy tisztességes tengeri étel és bifsztelek étterem. És én ott dolgozom, de jelenleg New Canaanban vagyok, még egy pár napig. Nem többre. Mit akarsz, feleséges fiú?

— Hiányzol nekem. — Rex suttogetta.

— És? — Melissa még egy hatalmas slukkot szívott a képzelt marihuána sodortból. — Én is sok mindent hiányolok, és mégsem sírok, mint egy kisbaba, akit most kötöttek el az anyja csecsétől.

— De én, szeretlek téged. — Rex vinnyogott.

— Azt hittem, hogy Ashley-t szereted. — Melissa felelte.

— Nem. Nem szeretem Ashley-t. — Rex egy mekegő kecske hangján tovább könyörgött. — Ashley egy hisztérikus trampli. Pokollá teszi az életem örökös nyavalygásaival és féltékenységgel. Elválok tőle és elveszlek téged feleségül. Le szeretnék hozzád költözni Floridába.

— Ügyes az elgondolás és jó a terv. — Melissa végre eloltotta a képzeletbeli marihuána sodortat, és ahogy válaszolt, kiegyensúlyozottnak hangzott és biztosnak magában. — De most rögtön egy nagy szívességet, kell, hogy kérjek tőled.

— Akármit. — Rex megugrott a vonal túloldalán és hangja egy oktávval magasabb lett.

— Akármit?

— Igen. Bármit kérhetsz tőlem és megteszem.

— Egy-két napra kerekre lenne szükségem.

— Bérelj ki egy kocsit. — Rex válaszolta egy másodpercnyi habozás után. — Ha akarsz, ellen jegyzem. Nexusom van a Stamford Toyota kirendeltségnél.

— Rex, — Melissa felelte figyelmeztető hangon. — Nem látod, hogy próbára teszek? Add kölcsön a te kocsidat. Hogyan hangzik ez előzetes elkötelezettségnek?

— Lehetetlen, — Rex nyögött. — Ashley egy pillanat alatt rájönne. Kérj valami könnyebbet.

— Nem. — Melissa felelte szigorúan. — Olyan kerekre van szükségem, amik nem hagynak nyomot.

— Ashley soha nem egyezne bele. — Rex felelte és hangja nagyon ijedtnek és bizonytalannak hangzott.

— Semmi ok, hogy kikérd az engedélyét. — Melissa kikászálódott a tollas ágyból és a sifonér fiókjában kutatni kezdett valami tiszta alsónemű után. — Mond neki, hogy a te kocsid. Milyen modell is? Toyota Camry. Igaz? Általában nagyon megbízható automobil, de ennek felettébb jelentős fékfolyadék csöpögési problémája lett. A műhely a teljes alkatrészegységet meg kell, hogy rendelje, és ott másnapig ott kellett hagynod a kocsidat a leraktnál. Milyen leraktnál? Nem számít, hogy melyiknél? Válassz ki egyet, ami az utadba esik. Például, ami Stamfordon van. Tehát, mit is akarok mondani? Ebédre menj ki egy kicsit korábban, és találkozzunk a New Canaan Dzsentrí klub bárjában. Onnan visszaviszlek az irodádba, és holnap délután otthagynom a kocsidat a Stamford Toyota leraktnál. Ashley majd elvisz oda és semmit sem fog gyanítani. Hogy hogyan jutok el a Dzsentrí klubba? Emiatt sose aggódj. Megvannak a módszereim. Odasétálok vagy odabiciklizek, vagy autóstoppozok. Még egy mérföldre sincs ide. Teniszruhába leszek és egy Prince ütő lesz a lábam mellett. Tökéletesen bele fogok olvadni az ottaniak közé.

— Mi hasznom lenne nekem ebből az egészből? — Rex nevetett idegesen.

— Neked? — Melissa felelte gúnyos aláfestéssel a hangjában. — Lehetőséget adok neked, hogy megmagyarázd, hogy tíz évvel ezelőtt miért hagytál várakozni a vasútállomáson, és úgyszintén, hogy miért nem hívtál fel soha telefonon, de még egy képeslapot sem küldtél soha Floridába, és miért vetted feleségül Ashleyt és nem engem? Nem mintha az óta már százszor nem váltam el volna tőled, de az igazság kedvéért, hogy vitatkozhassunk róla és írhasak róla a regényeimben.

— Mikor? — Rex befogta a kagylót és suttogóra vette a hangját. Lady főnöke, Ashley nagynénje, éppen elsétált mellette és kíváncsi pillantás vetett feléje. — Mikor tudnánk összejönni? — Rex folytatta, ahogy a főnök nő továbblépett. — Egy kevés szemtől szembe való légyottra?

— A következő hét elején. — Melissa bólintott és ujja a szétkapcsoló gombra csúszott. — Erre a hétre és a következő hétvégére már nagyon be vagyok táblázva. Egy öreg gazdag szivar meg akarja kérni a kezemet és apám nagyon szeretne egy minél hamarabbi esküvőt.

— De miért? — Miért mennél férjhez máshoz, amikor én szeretlek téged?

— Azért, hogy kiegyenlítsük a szembeálló játékcsoportok erejét és egyenlő esélyeink legyenek. Te nő vagy, én meg eljegyzett menyasszony. — Melissa felelte és lenyomta a szétkapcsoló gombot.

Valamiféle lezser és gondtalan módon Melissa visszaugrándozott apja háza felé. Róbertet számos komputerje előtt találta gubbasztani, és a férfi dühösen harapta a szája szélét és halkán szitkozódott.

— Atyám, — Melissa közelített Róberthez. — Egy kis teniszhez volna kedvem. Ideadnád a belépődöt a Dzsentri klubhoz? Kicsit kellene, hogy lazítsak, talán valakit tropára verjek és fasírtot csináljak belőle.

— Okos ötlet, — az apa nem vette el a szemét a képernyőktől, de benyúlt íróasztalának középső fiókjába, ahol tökéletesen használhatatlan és értéktelen szuvenirjei közül kihalászva odaadta Melissának a tagsági igazolványt. — Menj és érezd magad jól, de idejében gyere haza. Mortimer lehet, hogy telefonál, és mit fogok mondani neki, ha nem vagy itthon?

— Sose aggódj, okos-bogos kutyus-atyus, — Melissa pusztit lehelt Róbert arcára. — Egy jó leány nem értékeli az igazi boldogságot, amíg férjhez nem megy, de most már elkéstünk a bánattal. Ne maradj fenn sokáig és ne várj rám. Lehet, hogy belefutok valaki egyívásúba és kimegyünk egy pohár snapszra tenisz után. A kocsidra nincs szükségem. Gyalog megyek oda és majd valaki hazához, ha kiruccanunk utána és korán besötétedik.

Ezt így elrendezve, Melissa felment az emeletre, ugrálva és három lépcsőt véve egyszerre, és gyorsan átöltözött fehér teniszruhába. Beépített szekrényének tartalmát kiszórta a szőnyegre, majd megtalálta teniszütőjét, és sportzsákját, amit telerakott egy törülközővel, csukló és homloktörő körkötésekkel és egy tartalék farmernadrággal és egy meleg tréningruha felsővel.

Később, ahogy a nap elérte pályájának zenitjét és delelőre állt, és dögkeselyűk keringtek az elérhetetlen magasságban, Melissa tovább táncolva és ugrálva az elhagyott úton elérte a klub bejáratát és a belépőt odavillantotta az ajtónállónak. Az ajtónálló bólintott és Melissa leült a bárpulthoz, ahol éppen dédelgette kezében narancslevét és sietve kebelezett befele egy sonkás sajtos kubai szendvicset, amikor meglátta Rexet a bejáratnál vitatkozni a fent említett ajtónállóval.

— Velem van. — Melissa mondta és olyan mosolyt poccentett a cerberus felé, ami megolvasztotta volna az északsark jegét. — Eressze be.

— Ebéd? — Melissa kérdezte Rexet, miután a fiatalember ledobta magát a mellette lévő bárszékre. — A kubai olyan felséges, mintha nem is erről a világról való lenne és bármiféle márkájú sörük is megvan, és bármi koktélt ki tudnak keverni, vagy bort felszolgálni, amit az iszákos világ összes kaptosa valaha is ismert. Elvégre ma már többet nem kell kocsid vezetned, sőt holnap délelőtt sem, és ki kellene használnod az alkalmat.

Ezt így elmagyarázva, Melissa intett a bártendernek. — Készítsen egy kubait a barátomnak is, — mondta, — és adjon neki bármi italt, amit óhajt és terhelje rá a Wassermann számlára. — Majd Rex felé fordult. — Add ide a kocsi kulcsot és a regisztrációt, cukorfalatkám.

— Itt van. — a fiatalember felelte és a Toyota regisztrációt és a kulcsot letette Melissa elé a pultra, ami tárgyakat a leány azonnal felmarkolt. — Tehát, — Rex folytatta, az okot illetően, hogy miért nem tudtam eljönni utolsó randevúnkra.

Nem tudta befejezni a mondatot. Melissa lecsúszott a bárszékről, kivillantva felettébb gusztusos combjait, és egy pillanat tört részére fehér bugyijának közepét, mialatt Rex szemei majdnem kigurultak üregeikből, és valami végtelenül szomorú és borzasztóan bocsánatkérő arccal kijelentette. — Ne felejtsd szavadat, drágám. Erről még majd máskor beszélünk kimerítő részletességgel, de most rohannom kell, és millió dolgot kell még elintéznem. Majd a bártender lesz olyan jó és hív neked egy taxit.

—

Az országút, ami New Canaantól Great Barrington felé vezet, egy keskeny völgyben fut erdő borította hegygerincek között és legjellegzetesebb mintaképe a legmegnyerőbb Amerikai tájképeknek. Apró települések régiség és kuriózumüzletekkel megspékelve futnak el az út mellett, Ágy és Reggeli jellegű fogadók, és koloniál korabeli kovácsműhelyek integetnek az alkalmi utazó felé, aki esetleg meg szeretne állni egy almáskert szélénél, hogy fanyar ízű almabort kóstoljon és házilag sült almás lepényt.

Melissa szorosan fogja a kormánykereket, mialatt felsőtestét ide-oda hajlítva beledől egyik kanyarba a másik után és magába szívja a frissen vágott széna édes illatát, ami bőségben özönlik be kölcsönzött kocsijának nyitott ablakán.

Cornwallnál a Houasatonic folyó felett keresztülhajtott a nevezetes fedett hídon, ahol magasan árazott vendégfogadók gubbasztanak lapos hegytetőkön és nézik, ahogy Melissa sebesen elszáguld alattuk és állandóan kísérti a megengedett sebesség legfelsőbb határát. Kedvére lett volna beregisztrálni valamelyik családi szállodába, hogy a változatosság kedvéért kiszolgálják, és semmi miatt ne kelljen aggódni és végre megírhasa nagyszabású regényét. De muszáj volt mennie tovább; beszélnie kellett ikertestvérével, Melanievel, tíz éves gyakorlatilag zéró kontaktus után.

A délután megközelítette legálmosítóbban álmatag óráját, és az élet maga is sziesztát látszott venni, miután Melissa áthaladt a sznobos jellegű Great Barrington városon és megindult felfele a serpentinúton, ami egy nyereghez hasonló hágon át vágott keresztül egy félelmetes hegyvonulat szaggatott gerincének legközepén. A legmagasabb pontnál, ahol az út végre bevégezte emelkedését és ismét kezd aláereszkedni, Melissa meglátta a Zöldmezők Rehabilitációs Farm cégérét, ami útjának célját jelentette.

Behajtott a zúzottkővel lerakott kocsibejáróra és a főbejárathoz közel parkolta kocsiját, egy impozáns és terméskövekből díszesen faragott homlokzatú épületnél, ami bárhol máshol elment volna egy kastélynak is, de nem itt. Bent megállt a recepció asztalnál, ahol egy négyszögletes arcú és gonoszkinézetű matróna bámult rá meredten és barátságatlanul kérdezte.

— Miben lehetek a szolgálatára?

Melissa jól nézett ki és sportosnak rövid teniszruhácskájában. Mintha most jött volna le a pályáról és két meccs között társasági kötelezettségeinek akarna eleget tenni, és egy küldetést akarna teljesíteni, hercegnői koronával ékesített szívének jóságából.

— A nővéremet jöttem meglátogatni. — kezdte és állta a női strázsa tekintetét és szemének egyetlen rebbenése nélkül hozzátette. — Értesítené?

— Név? — a négyszögletes arcú lady kitartóan meregette szemét Melissára.

— Melanie Wassermann.

— Ah, ő? — a cerberus sóhajtott. — Egyszer a doktor úrral kell beszélnem. Melanie nincs valami jól az utóbbi időkben. Üljön le a társalgóban és majd tudatjuk magával.

Melissa megindult. Előre, amerre a társalgót gondolta és hamarosan eljutott egy nagy helyiségbe, sok ablakkal és futballpálya nagyságú zöldségeskerttel kint, tisztes távolságnyra az ablakoktól. A bentlakók egy csoportja fehér overall öltözetekben munkálkodott az ágyások között, lassú mozdulatokkal kapálgatva, kitépdesve és huzigálva a gyomokat, mialatt egy drabális termetű férfi felülvigyzó nézte őket és ásított és egy elektromos tehénösztökélő rúdra emlékeztető rövid botot forgatott a kezében és ritmikusan ütögette vele a bal tenyerét.

Egy alak közeledett feléjük az épület irányából és megállt a felvigyzó előtt. Néhány szót váltottak, a gorilla bólintott és az alak, férfi, de lehet, hogy nő, nem volt rögvest nyilvánvaló az egyik bentlakóhoz lépett és ruhaujjánál fogva megragadta. A bentlakó letette kapáját, keze fejével megtörölte izzadt homlokát és követte az alakot, vissza az épület felé.

— Drága jó Istenem, — Melissa imádkozott. — Ne add, hogy ez a zombi a nővérem legyen. Nem ezt érdemelte szegényem.

Zsenge gyermekkoruk gondtalan hajnalán, ahogy Melissa maga elé idézte, mialatt döbbenettel szemlélte az ablakon túli látványt, a két testvér mindent megosztott egymással. Ugyanabba a ruhába öltöztek, ugyanazokkal a babákkal játszottak, akik szintén ikrek voltak, kiköpött hasonmásai egymásnak, hogy még maguk sem tudták megkülönböztetni őket. Melanie mindig engedte, hogy jobban rámenős nővére vegye át a vezetést, és gyakorlatilag imádta és mindig ment utána és csinálta, amit Melissa csinált. Voltak alkalmak, amikor Melissa kerülni akarta nővérét és tréfásan elbújt előle és magára hagyta, és más társaságot keresett, és gonosz gyönyörrel hallgatta, ahogy Melanie hisztérikusan sír és hiába keresi álnok ikertestvérét.

Igen, igaz volt, és nem számít, hogy ma mennyire szomorúnak és sajnálatosnak érzik, de lehet, hogy Melissa maga okozta a problémákat, ami Melanie droghasználatának és elmebetegségének eredendő okává vált. Voltak idők, amikor nyíltan vádolta magát ezért, és egyre sűrűben és erősebb intenzitással, mint ahogy most is, magányos utazása után, ami ide vezette erre a hátborzongató helyre, ide ebbe a kiváltságos kitagadottak gyógyintézetébe, félúton a pokol és a purgatórium között.

Erővel tépte el szemét az ablaktól és máris itt volt, jött feléje egy vasajtó felől, amin acélrudak voltak és masszív zármechanizmus. Hátát beesetten előre ejtve, és egy reszketeg Thorazine gyógyszer-csozogással lépkedve előre, ő volt az. Melissa azonnal érezte, mintha hiányzó vér és hús fele végre újraegyesülne lelkével. Nem bírta tovább a

szenvető várakozást. Melanie felé rohant, kitárt karjait vállára fonta és keblére szorította kócos loknikkal dúsan megrakott fejét.

— Melanie, — Melissa zokogta. — rettenetesen hiányoztál nekem.

— Ki vagy? — Melanie eltolta a látszólagosan idegen személyt magától.

— Melissa vagyok, a játszótársad. — Melissa simogatta nővére arcát és szemei Melanie szemei után kutattak, de egy üveges máz, az értelmetlen ismeretlenség áthatolhatatlan fátyla, nem engedte és elválasztotta Melanie elméjét a realitás felismerésétől.

— A nővéred vagyok. — Melissa próbálta másodszor is és rámosolygott nővére és a beteg elernyedtt kezét finoman ajkához érintette.

— Nővérem van? — a szegény teremtés végre Melissára emelte a szemét, és szemeik pontosan egyformák voltak, ugyanaz a finom és édes szelídgesztenye színárnyalat.

— Igen. Van. És én vagyok az, és eljöttem érted. — Melissa felelte és az egyik ablak felé noszogatta Melaniet, ahonnan egy kis ezüsfenyőligetet lehetett látni egy füves domb tetején és egy falka őz legelészett a háttérben elmosódó erdő szélénél. — Ülünk le itt, — mondta, ahogy az ablakhoz értek. — beszélgessünk egy kicsit. Abból még nem lesz semmi baj.

— Rendben, — Melanie suttogta és engedelmeskedett, mint ahogy mindig az utolsó évek folyamán.

— Hogy vagy? — Melissa kérdezte, miután leültek, mind a ketten pánikhoz közel és alig kuporogva az ülés szélén.

— Nem tudom. — Melanie felelte. — Rengeteg pirulát bevetettnek velem, és nem tudok gondolkozni és nem emlékszem semmire.

— Eljönnél velem egy helyre, ahol nem adnak semmi pirulát? — Melissa kezét Melanie csuklójára tette és érezte, hogy milyen gyenge nővére pulzusa.

— Igen. — Melanie ismét suttogott és lehajtotta a fejét. — Kivéve, hogy nem mehetek. Beteg az agyam, mondják. Az orvos azt állítja, hogy saját magamra is veszélyt jelentek és rettenetes nagy bajt csinálnék, ha kiengedne innen.

— Nem vagy beteg. — Melissa felemelte nővére állát és belenézett a szemébe. — Azt mind a ketten tudjuk. Két hétig nem szedsz semmi gyógyszert, és jobban leszel, mint újkorodban.

— Nem mehetek. — Melanie ismételte.

— Melanie. — Melissa összehúzta a szemét és szigorúan nézte nővérét. — Szükségem van rád. Szükségem van rád, hogy kisegíts.

— Azt megteszem. — Melanie szemei felcsillantak, és értelme mintha egy másodpercre visszatért volna. — Akárhová elmegyek veled. Most már emlékszem az összes csínyre, amiket csináltunk, hogy bosszantsuk a Sclafani fiúkat, és, hogy visszavágjunk az öreg uzsorásnak az utca túloldalán. Félelmetesen vadóc két leányka voltunk, az egyszer biztos.

— Ez igazából a legnagyobb csíny lesz az összes közül. — Melissa mosolygott.

— Rám számíthatsz. — Melanie bólintott, de hirtelen lehajtotta a fejét és nagyon letört hangon hozzátette. — De az orvos nem engedne ki innen és Murdoch visszahozna, ha megszöknék. Már próbáltam néhányszor.

— Ki ez a Murdoch?

— Tudod, hogy ki. Kellett, hogy lássad. Murdoch a felvigyázó, aki belenyomja a bikacsöket a fenekedbe, ha kilógsz a sorból.

— Benyomja? — Melissa szeme kikerekedett.

— Oh, nagyon sokszor, — Melanie kuncogott, — és nem engedi, hogy bugyit viseljünk.

— Igen? — Melissa vészjóslóan ominózus hangon válaszolt. — Beszéljek csak ezzel a te doktoroddal, mialatt valami normálisabba átöltözől. — Melissa itt egy halom ruhát nyújtott oda Melanienek, amit a sportszatyrából húzott elő. — Hoztam neked egy farmernadrágot és egy felsőrészt. — mutatott az összezsavart kötegre. — Vedd fel őket és már itt sem vagyunk. A kocsim kint áll a ház előtt.

—

Kevéssel később Melissa Dr. Schiller, az intézet fő pszichiáterének irodájában ült és meredten nézte az elmeorvost. A doktor ájtatosan forgatta a szemeit és az előtte lévő hatalmas mahagóni íróasztal üvegtetején elgondolkozva dobolt az ujjaival, és lassú fellengzős modorban beszélt látogatójához.

— Borzasztóan sajnálom, Ms. Wassermann, — kezdte, — de legmélyebb bánatomra a tudomására kell hoznom, hogy Melaniet nem engedhetem ki kéthetes önálló szabadságra. Még egy napra sem. Melanienek állandó orvosi felügyeletre van szüksége. Melanie komoly gyógyszer regimenten van és szisztematikus terápiakezelésen. Bármilyen hirtelen változás megszokott környezetében kiegyensúlyozatlan reakciót provokálhatna, amit elektromos sokkolással, esetleg homloklebeny operációval lehetne csak korrigálni.

Melissa hosszú, ízekre szedő merev tekintettel méregette az orvost. Az elmebetegségek gyógyításának neves gyakorlója a szokásos fehér köpeny helyett egy sárga ingben díszelgett előtte és hozzá élénkzöld nyakkendőt viselt és kockás sportzakót. Hogy alul mi lehetett rajta? Azt Melissa nem tudhatta, legfeljebb találgathatta, de valahogy volt egy sanda gyanúja, hogy alul semmi nem lehetett, és nem tudta elhessegetni magától a felettébb zavaró rögeszmés érzést, hogy az orvos meztelen ülepe közvetlenül kontaktusban van az elegáns irodaszék ülésének finom disznóbőr borításával, és a jó doktor időnként lenyúl és kezét ráz kopasz fejű kollegájával, Dr. Pecekkal.

— Lenne egy javaslatom, egy kompromisszum, ha megengedi. — Melissa kezdte és gyöngyfogait megmutatta a vezető pszichiáternek és szája leereszkedő mosolyba húzódott. — Két hét szünidőre kiírja Melaniet, mert szeretném, ha ott lenne az esküvőmön és első koszorúslányom lenne, legfeljebb három hétre, egy nappal sem többre, és nem fogom magát feljelenteni, hogy a maga alkalmazottai szexuálisan molesztálják a betegeit és maga falazik nekik és nem jelenti be az illetékes hatóságoknak.

— Micsoda szégyentelen vádaskodás, — az orvos kiáltott, de ülve maradt, ami öltözködési szokásait illetően megerősítette Melissa hiedelmét. — Egy abszolút abszurdum, Murdoch, az én drága unokaöcsém még álmában sem tenne ilyesmit.

— Az unokaöccse?

— Aha.

— Oh, — Melissa összecücsörítette a száját. — Az más. Az ellentétes érdekeltségek konfliktusa, ez egy teljesen más színezetű gyertyafaggyú. Talán a maga híres intézetét véglegesen be kellene zárni és be kellene deszkázni az ablakait.

— Rendben, — a pszichiáter öklével ráütött az asztalra. Feje elveresedett és füléből és orrából gomolyogni kezdett a gőz. Majd íróasztala legalsó fiókjából kivett egy űrlapot és ráfirkált néhány szót. — Itt van. — lökte oda Melissának. — Vigye oda ezt a nőrsznek a front búrónál. Egy hónapi adagot fog adni magának Melanie orvosságaiból és kiviheti innen nővérét, feltéve összes számlái továbbra is fizetve lesznek, a legkisebb fennakadás nélkül, és intézetem ápolója marad.

—

Két órával később Melissa lehúzott az útról egy útszéli üzletsornál. Melaniet betessékelte egy pizza étkezdébe és két szeletet rendelt, hozzá egy tál házi specialitás salátát és két közepes nagyságú kólát.

Mialatt ettek kedves érdeklődéssel nézte nővérét, és miután félig megette pizza szeletét, bejelentette.

— Tudod, drága egy nővérem, hogy mi a te bajod? Túlságosan sok gyógyszerezés és nem elég örömteli szórakozás. Mi ketten mind a kettőt orvosolni fogjuk.

Melanie bólintott, de nem szólt semmit csak egy egészségesen jókora darabot leharapott lepényéből és tisztességesen ivott utána kólájából. Miután rágott és lenyelte az egész falatot, megszólalt, most először, amióta eljöttek a bolondgomba farmról.

— Sok sikert hozzá. — mondta és kacsintott.

Kellően tisztességes csend, és néma rágások és nyelések után Melissa kivette a fehér papírzacskót ridiküljéből és átvizsgálta a tartalmát. Egy Triazolam címkéjű tégelynél megállt és visszatette a táskájába. — Erre, — mondta, — később még szükségünk lehet, de a többit le kell húznunk a klotyón. Semmi szükséged rájuk. Egy-két hét és az összes drog ki fog purgálódni belőled, és teljesen helyre fogsz jönni.

Ezzel Melissa felállt, bement a női vécébe és az egyik fülkében többször lehúzta a vécét.

Amikor visszajött Melanie kérdően nézett rá. — Mi a következő lépés? — kérdezte és szempilláját megrebbentette, mintha hirtelen valami örömteli kalandot várna és egy kis lazításnak nézne elébe.

— Egyszer be kell, hogy regisztráljalak egy jobb motelbe. — Melissa megérintette nővére kezét és biztatóan nézett rá, mialatt a figyelmeztetés, hogy vigyázzon a váratlan hangulatingadozásokra eszébe jutott és óvatosan hozzátette. — Nem szeretném, ha apu így látna téged. Esetleg nagyon buta dolgokat fog mondani. Hiszen ismered. Egy héten

vagy kettőn belül, amikor teljesen helyrejöttél és egészséges vagy szerepet cserélünk. Szeretnél ilyesmit csinálni?

— Igen, nagyon szeretnék. — Melanie szeme felcsillant. — Mindig szerettem volna, hogy te legyél.

— Itt az alkalmad, — Melissa megveregette ikertestvére arcát, — és ketten a legnagyobb csínyt fogjuk elkövetni, ami valaha is volt.

— És nekem nem lesz semmi bajom. — Melanie elbiggyesztette a száját, megrázta a fejét és sötét árny futott végig az arcán. — Már úgy értem, hogy többet nem fogják mondani, hogy bolond vagyok.

— Többé soha, — Melissa felelte mialatt kivette kocsikulcsát és kitette az asztalra. — A csíny lesz a te végső gyógymódod. Sokkal hatásosabb lesz, mint bármi orvosság.

Kilencedik Fejezet

Melissa beregisztrálta Melaniet a Main Street fogadóba, New Canaan közepén és otthagya. Melanie egész éjjel jól aludt, bár rémlátomások tömege ostromolta, de reggel egyikre sem emlékezett, csak néhány töredékre, amiket felettébb érdekesnek gondolt.

Kora reggel ébredt fel. Valamiféle irritáló kakofóniaszerű zaj zavarta, emberek kocsijukat hajtották előre és hátra, dübörgő teherautók bosszantó morajjal megálltak és megindultak, felpörgették monstrumnagyságú motorjaikat és dühödten nyomogatták a dudáikat. Ki akart menni, hogy összeordítozza őket, hogy fejezzék be. Eltökélten, hogy jól beolvas nekik kicsúszott ágyából és kereste intézetbeli fehér slafrokját, de nem találta. Ettől nagyon mérges lett. — Hová lett mindenki? — morogta. — Hol késik Hilda nővér a gyógyszerreimmel?

Körülnézett. Pisilnie kellett, de a sarokban lévő függönnyel elkerített vécé nem volt a helyén. A vécé helyet egy hosszú pultot látott és egy beépített mosdót a szoba hátuljában. Odament, felkuporodott a pult tetejére és könnyített magán. Jobbján egy ajtót látott és nyitottra rúgta. Az ajtó könnyen nyílt és bent egy fürdőkádat látott és egy vécékagylót.

— A pokolba, — szitkozódott hangosan. — Hol vagyok?

Ez volt a pillanat, amikor rájött, hogy agyat hasító fejfájása van, és egész teste reszket, mint egy turmixgép maximum sebességre kapcsolva. Tudta, hogy ez rosszat jelent. Ha néha elfelejtettek neki beadni egy gyógyszeradagot, ugyanezeket a rángatózásokat érezte, és ilyenkor volt, amikor Murdoch elverte meztelen fenekét és vészes hangon figyelmeztette. — Nehogy ez még egyszer előforduljon.

— Hol van Murdoch? — grimaszolt és hunyorította a szemét. — Megölöm a szemétláda trógerit, ha még egyszer hozzám nyúl.

A telefon csörögni kezdett. A csörgés irányába nézett és ott volt a készülék. Az éjjeli lámpa asztalán és egy beizzadt és gyűrött tollpárna félig eltakarta. — Fel kellene vennem, — morogta, — Dr. Schiller lesz és majd ő mindent megmagyaráz.

— Hello, — hallott egy nő hangot a vonalban. — Melanie? Itt Melissa, az ikertestvéred.

— Tudom, hogy ki vagy. — Melanie rákiabált a telefonálóra. — Azért mert bolondnak tartanak, még nem vagyok buta.

— Nem vagy se bolond, se buta. — Melissa felelte, kedveskedő és biztató hangon. — De azért megkérdezhetem, hogy vagy. Nem?

— Szörnyen, — Melanie megköszöri a torkát. — Olyan betegnek érzem magam, mint a megrögzött heroinos a feketepiacon szerzett metadon injekció után.

— Drogelvonási tünetek. — Melissa felelte. — Teljesen normális. Egy-két napon belül túl leszel rajta.

— Hol vagyok? — Melanie kérdezte, a hangja egyre jobban vádaskodó, minden barátságos vagy megértő aláfestés nélkül. — Te hoztál ide? Hol vannak a többiek az intézetből? Meg fognak fenyíteni, ha nem megyek le idejébe a reggelihez és semmi kedvem megint a zöldségeskertben kapálni.

— New Canaan belvárosában vagy egy motelben. Kiíratlak két hetes vakációra. Minden a szabályok szerint lett csinálva és személyes felügyeletem alatt vagy. Semmitől és senkitől sem kell, hogy félj. Mostantól kezdve én vigyázok rád.

— Kaphatnék valami kaját? Van valami étterem vagy menza ebben a kócerájban?

— Van, de most már déli tizenkét óra és csak reggelit adnak, aminek az ideje lejárt. Ha akarsz, behozok egy pár süteményt vagy hamburgert. Mit szólsz hozzá?

— Nagyon kedves lenne tőled. Már úgy értem, hogy itt az ideje, hogy idetold azt a mézesmázos pofádat, ahelyett, hogy örökké csak ígégetsz, és végre elmagyarázhatnád, hogy miért raboltál el. Teljesen jól éreztem magam, akárhol is voltam azelőtt.

— Nem raboltalak el. — Melissa kissé bosszúsna hangzott. — Hivatalosan kiíratlak szabadságra. Nem emlékszel? Óriási különbség.

— Akkor sem magyarázza meg, hogy miért. — Melanie kelepelt méltatlankodva. — Miért hoztál ide vissza Connecticutba? Micsoda kitekeredett ötlet ez az egész?

— Nagyon gazdag nő fogok belőled csinálni. — Melissa felelte. — de az még néhány tekeredéssel és kanyarral odább van. Mielőtt gazdag leszel, előbb jól kiszórakozzuk magukat. Mint a régi szép időkben. Kedvedre lenne az ilyesmi?

— Azt hiszem, hogy szeretném, — Melanie hangja ominózusan nyugodtra csendesedett, — de, ha nem leszel itt idejében azzal az ételkézbesítéssel olyan hangosat sikítotok, hogy rögtön tárcsázzák a 911 kódot és három államban értesítik az összes rendőrséget és tűzoltót, és a nemzetbiztonsági őrseget.

— Igen, tudom. — Melissa kuncogott. — Már hallottalak sikítani, de egyelőre húzd be a fékeket és ne menj ki a szobából. Öt percen belül ott vagyok a legcsodálatosabb terítéssel, amit a gyorsbüfék ajánlani tudnak, és miután ettünk meglátjuk, hogy mi lesz.

—

A fentieket megelőzően, miután Melissa letette Melaniet a Main Street fogadóba, New Canaan közepén, és gondosan betakargatta, és a beadott erős altatótól Melanie édesdeden elaludt, Melissa egyenesen hazahajtott édesapjuknak a házához. Ott ő is elvégezte tíz órás szépségápolását, reggel habfürdőzött, parfümökkel beillatosította egész testét, és miután egészséges tápértékekben dús villásreggelit fogyasztott Róberttel, elhajtott a Toyota kirendeltségre, ahol tűkön és jancsiszegeken ülve Rex már idegesen várakozott rá.

— Hol késtel ilyen sokáig? — Rex indított vádaskodó hangon. — Ashley az egész világot összekeresi a kocsiért. Minden javítóműhelyt felhív Nyugat Connecticut összes megyéiben.

— Mond meg neki, — Melissa lehajtotta az ablakot és félmosolyt poccentett Rex felé. — Toyotának fontos alkatrészeket kellett rendelnie, és amíg az alkatrészek megérkeznek és megjavítják járgányodat adtak neked egy kölcsön kocsit.

— Ashley ennél sokkal okosabb. — Rex rázta a fejét és próbálta kinyitni az ajtót, de Melissa sietve lenyomta a záró-pecket.

— Nem okosabb. — Melissa felelte Rexnek. — Kölcsönözz ki egy bérleményt. Nexusod van. Nem azt mondtad? És utasítsd a műhelyt, hogy telefonáljanak Ashleynek, hogy a kocsitokat darabokra kellett szedni és egy-két napig még nem állhat rendelkezésére.

— Miért csinálnám ezt? — Rex úgy rezgettette a szempilláit, mint egy felháborodott kuplerájos-madame, akit inzultált az egyik kuncsaftja. — Mi hasznom lenne belőle? És különben is, mit gondolsz, hogy miket csinálsz, és még meddig akarod folytatni?

— Meglátod. — Melissa szája csábos mosolyra húzódott. — A végén még lehet, hogy megjutalmazlak valamivel, amit nagyon szeretnél.

— Megígéred? — Rex nézte a lányt hitetlenkedve.

— Egy lány sose tesz ilyesmiről ígéretet, — Melissa ravasz grimaszt vetett Rex felé és a sebáltót előmenetelbe tette, — de munkálkodom rajta és tudatom veled, amikor eljött az ideje.

Ezt elintézve Melissa a Dunkin cukrászdához hajtott Darienben. Ott leült az egyik ablakmelletti asztalhoz és feltárcsázta Melaniet. Miután beszélt ikertestvérével vett egy fél tucat különböző péksüteményt és kávét. Onnan elhajtott egy gyorsbüfébe, ahol két zamatos tofuból készített vegetáriánus hamburgert vett, egy-egy adag brokkolival, aszparágusszal és két kólát csomagoltatott hozzá.

Kezében cipelve a két jókora barna papírzacskót és egy ruhákkal és cipőkkel degeszre tömött jókora sporttáskát lóbálva a karján, felment Melanie szobájához és bekopogott az ajtón és beszólt.

— Itt vagyok, ahogy ígértem.

Melanie úgy járkált fel alá a szobájában, mint egy ketrecbezárt nősténytigris. — Nem elég, hogy, — kezdte kiabálva — hogy kegyetlen hirtelenséggel levágod az összes gyógyszerem, de még éhezetsz is. Ez aztán tényleg próbára teszi az idegeimet. Ha nem mondasz azonnal valami jó hírt, valami nagyon vicceseket kezdek csinálni, amit mind a ketten nagyon meg fogunk bánni.

— Csodálatos eleganciával tudod kifejezni magad. — Melissa bólintott elismerően és kezdte kirakni az asztalra az ételeket és, mint egy eszem iszom asztalkát étvágygerjesztő módon elrendezte a kirakodást. — A jó hír, hogy kezdesz jobban lenni. Miután ettünk, azt hiszem, hogy készen állunk a prototípus próbára.

— Prototípus próba?

— Igen. — Melissa mézédés arccal biztató mosolyt vetett testvére felé. — Felöltözől az én ruháimba és hazaviszlek, hogy újrasisztessetek apucival. Ha nem veszi észre a cserét, businessben vagyunk és kezdődik a tánc.

— Az eszedet kellene kölcsönvennem. — Melanie elbiggyesztette a száját és nagyon szeptikusnak hangzott. — Mi van akkor, ha kérdez valamit, amit tudnom kellene, és nem tudom?

— Majd felvázolok neked néhány irányvonalat, — Melissa kifele fordította tenyereit és balanszírozott velük, mintha az igazság és a hazugságok értékei közötti egyensúlyt mérlegelné, — és onnan te veszed át a vezetést.

— Rendben. — Melanie széke szélére csúsztotta a fenekét és gonosz fény lobbant a szemében. — Jöhet, úgy nézem, hogy remek szórakozás lesz.

— Van egy öreg manusz, Mortimer a neve. — Melissa felemelte jobbját és számolni kezdett az ujjain. — Először: Ezen a most következő szombaton Mortimer meg akarja kérni a kezemet a Roger Sherman fogadóban. Szabad kezét adok neked vele kapcsolatban. Azt csinálsz ezzel az ijesztő kriptaszökevénnel, amit a te szempontodból a legjobbnak tartasz. Másodszor: Pincérnő vagyok lent Floridában és visszajöttem a tízéves érettségi találkozóra, ami nagyon rosszul sikerült. Ismételem, azt mondasz a papának, amit akarsz, csak tudasd velem, hogy mit, hogy amikor visszacserélünk, és ismét én vagyok én, falazni tudjak neked. Harmadszor: Apuci teljesen tönkrement, és legyél kedves hozzá, ha ez a téma jön szóba és mond meg neki, hogy minden pénzt visszafizetsz, amit rád költött, már úgy értem, amit rám költött. Melanieről ne beszélj vele. El a kezekkel Melanieről. A Melanie téma tabu. Te, már úgy értem, hogy én, nem tudunk semmit róla, és nem is akarunk tudni. Ha Melanieről beszélnél vele és a bolondgomba farmról, nyomravezető ötletet ültetne a fejébe, amit semmi esetre sem akarunk.

Melanie meredten bámulta nővérét. Melissának mindig voltak alkotói impulzusai, és őt, Melaniet, örökké a bizonytalanság és a szorongások kínozták, hogy megbolondul és elmebeteg lesz. Soha nem nyert meg semmiféle vetélkedőt. Egyetlenegyszer nyert, az is egy lepényevő verseny volt a hatodik osztály utáni nyáron, és még akkor is mindenki kinevette és babaarcú krémes tölteléknek hívták.

Melanie megigazította kórházi kombinéjének a vállpántját, ami egyre csúszott le a válláról és a táská után nyúlt. — Ez az évszázad esélye lesz, — gondolta, — hogy megmutassam a világnak, hogy semmivel sem vagyok alábbvaló, mit ez az állítólagosan szuper okos ikertestvérem.

— Add ide. — mondta. — felöltözöm a ruháidba és elviszel a fodrászhoz és olyan frizurát vágatsz nekem, mint a tied. Utána senki nem tudhatja, hogy milyen messzire fogok elmenni ezzel a tréfával. Ez a Mortimer polgár tényleg gazdag?

— Rettenetesen gazdag. — Melissa bólintott.

— Nagyon jó. — Melanie grimaszra húzta a száját. — Hozzámegyek feleségül és megveszem a Zöldmezők Rehabilitációs Farmot és kirúgom Dr. Schillert, hacsak nem könyörög térdem állva előttem az állásáért. Aztán elveszem Murdoch bikacsökét és feldugom a fenekébe.

— Értem, nagyon jól értem, — Melissa nevetett. — de ebből ennyi elég. Nyeld le a hamburgeredet és öltözz. Megyünk és benézünk Zsuzsihoz a Forest utcában. Zsuzsi pontosan olyan fejet csinál neked, mint az enyém, és fodrásznő léte tudja, hogyan tartsa a száját.

—

Apjuk házánál Melissa kulcsot nyomott Melanie kezébe. — Itt a saját házkulcsod, sziszi, — mondta, — a kulcs, amit nem évekig nem voltak hajlandók neked adni. Menj egyenesen a szobámba, aludj egyet, és vacsoraidd felé gyere le a konyhába. Apu beállít főzni, ha korábban jössz le. Így megúszod egy mikrohullámos készétel kiolvasztásával. Éppen olyan gazdag tápanyagokban, mint a friss és apuci megeszik bármit, amit nem neki kell elkészítenie.

Mikor látlak újra? — Melanie kérdezte és kissé idegesnek és aggályoskodónak hangzott.

— Gyere ki holnap reggel tizenegy felé és ülj le az alacsony kőfalra a Hickok és Mariomi útkereszteződésnél. Ott majd felveszlek, és kicseréljük a tapasztaltakat és visszacseréljük identitásunkat.

Ezt megmagyarázva és válaszra vagy vitatkozásra nem várva Melissa rálépett a gázra, elhajtott és eltűnt.

Melanie úgy állt ott, mintha eleven húsa és vére kővé vált volna. Egy agyat repesztő fejfájás ereszkedett alá lényére és irritálva látszott, és mintha számot akarna vetni dolgaival és zavarodott lenne, hogy mit hova tegyen.

— Melissa és én egy és ugyanaz vagyunk. — fontolgatta, próbálván igazolni feltevéseit és könnyíteni kockázatain. — Mi lehetne a legrosszabb, ami érne, ha elügyetlenkedem a dolgot? — kérdezte magától, mialatt a ház felé sétált és a roppanás határáig feszítette agyát. — Apa visszavisz a Zöldmezők Rehabilitációs Farmra és megbüntetnek. Nem engedhetem, hogy ez megtörténjen. Elfojtom az impulzusaimat és eldugom a kezeimet, hogy ne lássa, ahogy reszketnek. A fejembe nem láthat be, amíg nem kezdek buta dolgokat mondani. Például, hogy mennyire utálok az embereket, akiket csak a pénz hajszolása érdekel. Akik csálnak, lopnak és szükségtelen pszichiáteri kezelést rendelnek el, hogy pozitívabb legyen az egyenlegük. Oh, tudom, hogy mi folyik itt, hogy minden egy nagy hazugság. Azt hiszitek, hogy nem nézek kommersz televíziót, a rengeteg hamis hirdetést, a politikát, az összes félrevezető információtömeget, ahogy gyorsan és felelőtlenül szórakoznak a tényekkel. A pokolba, — Melanie szitkozódott, — Miért tartanak engem bolondnak és nem mindenki mást?

Melanie megállt. Rájött, hogy meg kell fékeznie hiábavaló halandzsázását. — Ha nem tudod legyőzni őket, csatlakozz hozzájuk. — próbálta meggyőzni magát. — Zárjanak be másokat a bolondokházába és ültessék a többi a börtönbe, és hadd keressem én a pénzt. Csak azon múlik, hogy eléggé akarjam. Az egész csak az önfegyelmén múlik és a higgadtságon, ami nekem nincs, de kell, hogy majd legyen. Micsoda egy alapvető abszurditás? Én, aki a Nagy Tao munkáit tanulmányoztam? Én, aki megértettem Zen üzenetét. Miért kellene, hogy én öljem meg magamat? Kizárólag tapasztalatszerzésből csináltam, de abnormálisnak nyilvánítottak érte, a harmadik alkalommal, ahogy megtörtént. Többet nem fog megtörténni. Előbb ölök meg valaki mást, mielőtt magamat bántalmazom. Vagy kirabolok egy bankot. Még lehet, hogy sikerül.

Melanie bement a házba. Milyen sok alkalommal gondolt erre a pillanatra, mialatt magánzárkájában egyedül zokogott? Képtelen volt ködös múltjába ilyen messzire visszaemlékezni, és többé nem tudta számon tartani a szörnyűségeket, amiket elszenvedett.

— Apa nem vette észre, hogy bejöttem. Ez jó. — suttogta. — Legalább nem kell hazudnom. Majd később hazudok, amikor könnyebb lesz. Hazudnom kell. Ha rájön, hogy ki vagyok, hívja a fehérkabátosokat, és tüket fognak szúrni a karomba, és a fenekembe, és hátracsavarják a kezemet. Erősnek kell lennem és fel kell, hogy jussak a lépcsőkön, és be kell zárnom az ajtót magam mögött. A szobámban majd átgondolok mindent és lejövök, és a saját feltételeim szerint fogok kiállni és hazudni.

Reszketett és kimerülten belezuhant az ágyba, amikor végre sikerült belopózkodni a szobájába. Régi szokása szerint édesanyja volt szobájába, Melissa szobája mellett, erős akaratú és okos nővére szobája mellett. Teste görcsös rángatódzásokkal vonaglott és pszichózisgyógyszereinek hiánya darabokra szaggatta eltökéltségét.

Beleharapott a párnába és az elasztikus hab keserű íze megtöltötte a száját. Összeszorította a szemhéjait és minden elsötétedett. A sötétség jólesett. Ha nem láthatja őket, ők sem láthatják. — Le kell győznöm a rettegéseimet, — ragadta meg a matrac szélét és ujjai belegörbedtek a kemény anyagba, ami elválasztotta az éles acélrugóktól, amik ölni tudtak, ha valaki elég erőszakosan követelte.

A hátára fordult és felült. Meg kell, hogy találja régi énjét. Elmeorvosi kezelése előtti énje valahol itt rejtezik ebben a szobában, és normális régi egója erőt kölcsönözne neki. Naplója volt, amibe lekörmölte gondolatait. Ott meg fogja találni régi egyéniségének kísértetét, fiatalkori alkotó identitásának hallhatatlan szellemét. Egy cipős dobozban hagyta, beépített szekrényének legfelső polcán. Egy rakás régi divatlap alatt, amit azért rakott a doboz tetejébe, hogy félrevezesse őket, hogy egy csavart labdát dobjon nekik, mert titkos személyiségét soha senki nem ismerheti meg.

Igen. Megvan. Felmászott a kis létra felső fokára és mélyen benyúlt a ruhák mögé. Olvasni fogja majd egy darabig, és micsoda felemelő szavai lesznek egy csodálatos ifjú bölcsességnek. Soha senkinek nem fogja elmondani.

Ahogy olvasott egy szellem gomolygott elő a megsárgult lapokból és belépett a testébe és reszketése megszűnt és fejfájása elmúlt. Ismét erős volt és hamarosan eljött a vacsoraidő, a nagy alakítás ideje, hogy megjátsszon valaki mást, hogy szembe tudjon állni Róberttel.

Róbert meg fogja kapni a magáét. Ez lesz a büntetése a vétkekért, amiket elkövetett Melanie ellen.

Tizedik Fejezet

Melissa egyenesen visszahajtott a Main Street fogadóba. Felment a liften, és amikor végre a szobában volt, amit Melanienek bérelt ki kihalászta mobil telefonját szatyra mélyéből. Feltárcsázta Royt, és amíg várta, hogy a fiatalember bejelentkezik megnézte arcát a tükörben. A hektikus szaladgálás és a rengeteg stressz, csúnyán helybenhagyta máskülönben üde bőrét. — Ha ezt, így folytatom tovább, — fújta fel az arcát, — akkor egyúttal egy pár tojást és egy fütykőst is magamra varrathatok, mert nem fogok nőnek megfelelni többé, az egy biztos.

Roy belépett a vonalba. — Fairfield Ingatlankezelő, — jelentette be. — Szolgáltatás és javítás a feladatunk.

— Egy vekni kenyeret kellene betenni a kemencémbe. — Melissa mondta a szokásos kezdeti kacarászás után. — Be tudná tenni? Rettenetesen tüzes és szikrákat vett. Nagyon kell tudnia, hogyan bánjon vele.

— Hol vagy? — Roy kérdezte, máris izgatottan és hevesen lélegezve.

— Egy motelszobában és egyedül, és csupa sóhaj a szám, hogy nem vagy nálam. — Melissa válaszolta dallamosan és ütötte hozzá a ritmust.

— Melyik motelben? Azonnal indulok.

— Hoz egy láda Yuengling sört és egy másfél literes Hubertust, és akkor megmondom.

— Vedd elvégezettnek. Melyik motelben? — Roy ismételte és nyelve nyilvánvalóan a földre lelógott és sepegte a padlót.

— A Main Street fogadóban. — Melissa énekelt behízalgő hangon. — Mert, hűvösebb lett az éj és forróbb a vágyam és mégsem vagy nálam.

Félórával később Roy kopogott az ajtón és Melissa beengedte. Fél combig érő frottírköpeny volt rajta, tűsarkú cipő és egy törülköző a feje tetejére csavarva, és ahogy rámeredt Royra egyenesen nekiszegezte a kérdést.

— Hoztál?

— Igen, — Roy bólintott és jobb lábával az ajtón benyomta a láda Yuengling sört és megmutatta a barna zacskót a kezében. Melissa belelesett a zacskóba és a megrendelt Hubertus mellett egy literes Triple sec édes likőr is látott.

— Ügyes. — Melissa mosolygott és megveregette Roy arcát. — Derék ember vagy, Roy. Mindig megcsinálod, amit mondanak neked, és mégis, a magad erejéből találékony is vagy, ami tökéletes példája az irodalmi kettősségnek, az egyezés és az ellenzés egyidejűségének, vagy a vonzó és egymást taszító érzelmek szimultán létezésének. Ezt kedvelem egy férfiben. Tedd csak be azokat a söröket a hűtőbe.

Roy engedelmeskedett. Telerakta a hűtőszekrényt, majd egy üveggel kivett magának és adott Melissának is egyet.

— A pénzt illetően. — kezdte. — Gondolkoztam, hogy mit kellene csinálnunk vele.

— És? — Melissa kérdezte és aprót kortyantott söréből.

— Két lehetőségünk van. — Roy felelte elgondolkozva.

— Igen, — Melissa nézett Royra. — Mik lennének azok?

— Mortimer csak csütörtökön jön vissza. Két teljes napunk van, hogy visszavigyük. — Roy szemei megpihentek Melissán. Szerette volna mind a kétféleképpen. Szeretett volna szexezni a lánnyal. Feltehetően nem csak most, ezzel az egy alkalommal, de egész hátralévő életében, mialatt kimászik ebből a kalamajkából, hogy ellopta főnökének a pénzét, még ha Mortimer törvényellenesen szerezte is. Ha elég óvatos és kijátssza a neki kiosztott kártyákat, még végre is tudja hajtani, remélte, bár Melissa kiismerhetetlen természetét meggondolva, felettébb lehetetlennek tartotta.

Az ágy szélén üldögélve Melissa keresztbe vetette a lábait és egy másodpercre Roy azt hitte, hogy nincs rajta alsónemű. Melissa privát szemérmének egy másodperc tört részére való felvillanása zárlatozta ítélőképességét, és fátyolt húzott szemére és elködösítette értelmét. Talán lesz hely a megegyezésre, óhajtotta, de fájdalommal teljesen mégis be kellett, hogy ismerje. A pénz nélkül nem volt semmi hatalma alkudozni. Melissa a három millióért ment bele ebbe a kockázatos vállalkozásba.

Ahogy előre megjósolta Melissa megrázta a fejét. — Nem jó. — a leány mondta szigorúan. — Halljam a másik variációt.

— A második első fele nem nagyon tetszik nekem, — Roy kérdően bandzsított Melissa felé, mialatt kinyitotta második sörét. — De felettébb kedvelem, ami utána jön.

— Mondjad, ha már kíváncsivá tettél. — Melissa meredten nézte a fiatalembert, feltehetően számolva, hogy milyen gyorsan nyeldeszi lefele sörét és gondolkozva és tervezgetve a saját megoldását, anélkül, hogy kártyáit megmutatná.

— Megtartjuk a pénzt, az egészet. — Roy felelte és közelebb csúszott, karosszéke szélén ülve és térdeiket majdnem összeérintve. — Feltéve, ha nem mész férjhez Mortimerhez. Nem lehet, hogy mind a kettőt akard.

Ahogy Melissa fejének apró biccentésével válaszolt, Roy kezét a leány térdére tette és lassanként fentebbi pozíciókra araszolva, folytatta szavait.

— Magunkhoz vesszük a pénzt. Nem most rögtön. Majd, amikor lecsillapodtak a kedélyek és valahonnan innen nagyon messzire költözünk és hozzám jössz feleségül.

— Roy, — Melissa megszólalt és elnyomta a férfi kezét. — Ha intim kapcsolatra szeretnél lépni velem, szeretném, ha lezuhanyoznál. És ha akarod, hogy férjhez menjek hozzád, akkor pohárból kell innod. Szeretném, ha mind a ketten berúgnánk. Totálisan elázott eszméletlen részeket lennénk. Szeretném elveszíteni a gátlásaimat. Alkohol okozta mámorban sokkal találékonyabb vagyok az ágyban. Menj be a fürdőszobába és gyere ki tisztán, mint egy rigófütty és ne legyen rajtad semmi ruha. Mielőtt vásárolok, szeretem szemrevételezni a portékát.

Roy bement a zuhanyozóba és becsukta maga mögött az ajtót. Melissa felugrott, gyorsan lekapott két poharat a mosdópultról és letépte róluk a plasztik borítást. Majd

visszaszánguldott a bejárati ajtóhoz közeli asztalhoz és az egyik pohárba Hubertust töltött és a másikba Triple Sec édeset. Ridiküléből elővette az altató pirulás tégelyt és három tablettát beledobott a Hubertusos pohárba. Egy műanyag kiskanállal megkavarta és nézte, ahogy a tabletták elolvadnak.

— Imígyen tehát, — suttogta. — Ettől aztán megnyugszik.

Roy kevéssel később kijött a zuhanyozóból. Teljesen mezítelen volt, de szerénység okából törülközőt kötött a dereka köré.

— Levele, — Melissa az italokra mutatott. — Háromig számolok és mind a ketten ledobjuk a ruháinkat.

Melissa nézte, ahogy Roy gyorsan legurgulázta az altatóval megspékelt italt, és egy fél üveg Yuengling sörrel leöblítette. Utána ledobta fürdőköpenyét és beugrott a takaró alá.

— Gyerünk, Roy, — veregette meg maga mellett a matracot. — Ne kezdj el itt nekem szégyenkezni. Akkor dorongod van, mint egy ménlónak. Nincs rajta semmi szégyellnivaló. Gyere ide a ladyhez és hadd öleljelek meg istenigazából.

Az erős ital kissé megingatta Roy lábait, de valahogy sikerült neki eljutnia Melissáig. Melissa körbefonta karjait Roy vállain és a fiú száját óvatosan elkerülve csókolgatni kezdte. Roy egy jóval délebbre való luk után kutatott, de mivel fogalma sem volt hogyan keresse, nem találta meg és Melissa egyáltalában nem segített neki.

Mozdulatai hamarosan lelassultak, szeme fehérje mutatkozni kezdett és arccal lefele Melissa mellett rábukott a párnára és, mint egy ártánydisznó a téli szálláson horkolni kezdett.

—

Ahogy a legény elmerült az álmovilágba Melissa kifordult az ágyból és odaugrott a sporttáskájához, ami a mosdó melletti félig beépített szekrény mellett hevert a szőnyegen. Kivett egy veres parókát és felvette. Megnézte magát a tükörben, kilógó rendetlen tincseit begyúrta a hamis frizura alá és elfogadható formába fésülte. Következőnek felöltözött. Alsóneműt, zoknit és terrakotta színű nadrágkosztümöt húzott magára és hupikék magas sarkú cipőket a lábára.

Miután teljesen felöltözött kezébe vette Roy nadrágját, közel vitte a lámpához és egyenként vizsgálgatni kezdte a kulcsait. Túl sok volt belőlük. Nem tudhatta, hogy melyik nyitja a lakatot, amit ketten tettek az önkiszolgáló raktár vasredőnyére.

— A szentséges keresztfáját neki, — szitkozódott. — Hogyan lehet ennyi kulcsa egy latornak, akinek semmije sincs?

Majd eszébe jutott. Kivette a saját kulcskarikáját és megkereste saját lakatkulcsát a raktárszobához. — Ugyanaz a gyár, — okoskodott. — Egyformán kell, hogy kinézzenek.

Igaza volt, gyorsan megtalálta a keresett kulcsot, de ahogy húzta lefele az alvó férfi kulcskarikájáról Roy megmoccan. — A csillagát, — Melissa akkorát ugrott, mint egy megijedt hiúzmacska. — Engedd meg drága jó Istenem, hogy hatásos legyen az

altató, hogy ne kelljen fejbe vágnom a Hubertus palackkal és ne kelljen kilocsolnom a drága italt a szőnyegre.

— Mit csinálsz? — Roy nézte a lányt.

— Aludj, — Melissa nézett vissza. — Ki kell mennem az üzletbe és be kell hoznom valami ennivalót. Olyan oroszlanos természeted volt az ágyban, hogy teljesen farkasétvágyat kaptam tőle.

— Rendben. — Roy felállt, anyaszült meztelenen és két kezét egyenesen előre tartva. — Veled megyek.

Melissa sóbálvánnyá vált. — Ez nem vált be. — gondolta. — Ez az idióta krónikus álmatlanságban szenved.

Roy egyenesen belegyalogolt az ajtóba és visszaesett a fenekére.

— Drága fent való? — Melissa sikított egy picit. — Nem álmatlanságban szenved. Ez egy igazi holdkóros. Álmában megy és beszél. Meztelenül nem jöhet velem, — tette hozzá gondolatban, — ha felöltöztetem, kiesik a transzból, és még csak délután három, ha lehet. Pucér férfi a főutcán. Micsoda botrány? Többé soha senki nem fogja elhinni nekem, hogy nem vagyok Melanie.

— Melanie, drága Melanie, — dudorászta, — amikor kicsik voltunk volt egy selyemhőrcsögünk, aki egész nap a ketrecében szaladt körbe egy kereken. Roy Piebold a selyemhőrcsög. Ez az. Megvan. Hadd sétálgasson ide-oda ebben a szép kis motelszobában, amennyit csak akar.

Időközben Roy feltápáskodott fenék-nehéz pozíciójából a szőnyegen és egyenesen a fürdőszobaajtó felé tartott. Előnyére használva a pillanatot, Melissa egy negyednyire kinyitott a szobaajtót és kisurrant rajta. Sietve lépkedett a hosszú folyosó mentében, amilyen gyorsan csak tudott tűsarkú cipőiben, és kettesével szedve a lépcsőket letrappozott a szűk hátsólépcső keskeny fokain. Toronyiránt a kocsija felé tartva, a kocsit a hátsó sövény mellett parkolta, a hatalmas szemetesekuka mellett, még egyszer hátrapillantott, hogy egyedül van-e és nem látta-e meg valaki.

Roy menetelt a háta mögött. Szemei lezárva és egy szál cérna nélkül pőre testén, a zajos kattogást követte, amit Melissa tűsarkúi kivertek és, mint egy hő-kereső rakéta a forró célpontra, rárögzítette irányítósugarát.

Melissának nem volt választása. Bármelyik pillanatban valaki észrevehette őket, hívhatták volna a rendőrséget és a következmények előre jelezhetően kellemetlenek lehettek volna. Kinyitotta a kocsit hátsó ajtaját és beengedte Royt. Roy bemasírozott, és oldalvást összekuporodott helyzetben továbbra is díszmenetben jártatta a lábait és rugdosta a hátsó ablak üvegét.

Melissa nem vesztegette az időt. A pucér fiatalemberrel a hátsó ülésen a Hamilton Avenue úton lévő önkiszolgáló raktárhoz hajtott. A körülmények okozta megszorult helyzetben, amit egyedül csak saját maga hozott létre, a reménység egyetlen halvány sugara maradt, hogy a törvény semminemű egyenruhás képviselője nem fogja megállítani és nem fog kérdéseket feltenni.

A raktárnál az épület oldala mellett parkolt, lehető legközelebb előzőleg bérelt kabinjukhoz vezető bejáratához. Royt bezárva hagyta a kocsiban, teljesen jogosan hihette, hogy ott is marad, és visszament a főbejárati irodához.

— Egy kisebb egységre lenne szükségem. — nézett farkasszemet a tisztviselővel, egy fiatal kínai férfi személyében ezúttal.

— Hogyan fog fizetni érte? — a kínai fiatalember kivicsorította lapátszerű metszőfogait és rávigyorgott Melissára.

Melissa kitett egy hitelkártyát az asztalra. Egy másikat ezzel az alkalommal, egy másik névvel, de hasonló történettel a pár nappal ezelőttihez, hogy hogyan jutott a hiteleszköz birtokába.

A kabinkiadó tisztas áthúzta a kártyát a mágneses leolvasón és felnézett. — Még valami más?

— Igen, adjon egy lakatot, — Melissa mosolygott a férfire, — és köszönöm, hogy ilyen aranyos, segítőkész cimbora.

— Ah, — a fiatalember közömbösen bólintott, — 2324-es szoba, az új részen. Nyitva kell, hogy legyen.

Melissa sietve elkopogott régi szobájukhoz, a 1211-s ajtóhoz és kinyitotta mind a két lakatot. Megragadta az első két pénzzel teli plasztik zsákot, visszazárta a lakatokat és gyakorlatilag körbekerülve az egész terjedelmes komplexumot, hamarosan megtalálta a most bérelt 2324-es szobát.

Már majdnem elérte célját, amikor puha csoszogást hallott a háta mögött. Hátralesett és meglátta Royt. Még mindig alva és anyaszült pucéran, mint egy nudista a jéghegyen, kitartóan ügetett a nyomában.

— Oh, fenséges, — Melissa fohászzkodott. — Remélem, hogy nem futunk bele semmiféle templomi matrónákba.

Az első két zsákot letette az új szobában, bezárta és egyenesen ment vissza az első szobához, túsarkú cipőivel ugyanazt a kattogó ritmust kiverve.

Ott ismét kinyitotta a lakatokat, kivett még két zsákot és Royra pillantott, aki egyre lelkesebben menetelt és szívósan nyomakodott a hátsó betonfal ellen.

— Ezzel a fáradtsággal hasznomra is lehetnél, — Melissa sóhajtott és a maradék két zsákot Roy előre kitartott karjaira akasztotta, és hozzátette. — Ezek, ha le nem bukunk, még a tieid is lehetnek.

Kocsijukhoz visszafele menet, mind a két szoba bezárva és lebiztosítva, megtörtént az elkerülhetetlen katasztrófa. Egy templomi lady és nővére jöttek le a raktárhoz, hogy egy gyülekezeti piknikhez felvegyenek némi eklézsiái ellátmányokat, és Melissa és Roy egyenesen beléjük futottak.

— Szentséges Uram, — az idősebbik befogta a másik szemét. — Mivé lesz a világ? Fiatal népek nyilvános helyeken szexeznek. Nem elég, hogy idejönnek paráználkodni ebbe a közös raktárba, a korridoron is kell, hogy csinálják.

— Elnézést és ezer könyörület, — Melissa mosolygott bocsánatkérően az idős hölgyre, aki rosszállóan csóválta a fejét. — Viszem haza a szegény bátyámat. Ingét gatyáját elveszítette egy zárthelyiségbeli póker játékon.

—

A délután lassan vége felé járt, mire Melissa visszaért a Main Street fogadóig, ahol egy teljes fél óráig várt a szeméttartó árnyékában, amíg tiszta lett a levegő, mialatt Roy lábai egyre mozogtak, mint az aratógép lapátjai a termés begyűjtésekor, és örült szaladást lecsapott a szobájáig, egy szőrös mellkasú mezítelen férfival folyamatosan a nyomába. A szobában minél hamarabb ágyba akarta fektetni Royt, hogy kialudja az erős altató hatását, amit beadott neki, de hiába. Roy fel alá járkált a szobában és beleütközött a falakba és a bezárt ajtókba.

Végül, amikor minden más lehetőséget kimerített, Melissa bebújt a takaró alá, teljesen felöltözve, hogy jegyezzük meg, mert éppen elegendő volt, hogy az egyikük mezítelen. Roy rálépett a matrac tetejére és halálosan kimerülve összecsuklott és Melissa mozdulatlanul feküdt mellette.

A következő nyolc óra folyamán, meg sem mert mozdulni.

Roy kitűnően aludhatott. Melissa egy pillanating sem, és a fiatal férfi teljesen kipihenten és értelemmel teli arckifejezéssel ébredt fel az új nap hajnalának első sugarára, ami beszűrődött a nehéz függöny korcai között.

— Csináltuk? — kérdezte és álmodozó csodálat remegett szerelemmel teli nézésében.

— Sokszor. — Melissa a nyakáig húzta a takarót, elpirult és kislányos mosolyt vetett a férfi felé. — Roy Piebald, micsoda egy fékezhetetlen bikaállat vagy te. Hol tanultad, hogy megállás nélkül csináld ekkora energiával?

— Ekkora energiával? — Roy kidüllesztette a mellét és próbálta megfogni Melissát a takaró alatt és hozzátette. — Kedved volna egy repeta rundóra?

Melissa elkapta Roy kezét mielőtt bármi ruhadarabot megérinthesett volna rajta és nyafogós, enerváltan nőies hangon válaszolt.

— Menned kell, galambom. — fordította oldalra a fejét, hogy Roy meg ne csókolja. — A takarítónő percekben belül itt lesz és védelmeznem kell hírnevem tisztaságát.

— Hány óra van? — Roy tekintgetett körbe.

— Reggel félkilenc. — Melissa az órára mutatott. Nem kellene készülődni munkába? Mikor kezdődik a műszakod?

— Kilenckor. — Roy felelte bánatosan. — Igazad van. Jobb lesz, ha csipkedni kezdem magam, vagy felhívom a főnököt és beteget jelentek.

— Nem látszol betegnek. — Melissa kuncogott. — Még a legkisebb mértékben sem a tegnap éjszakai bemutatód alapján ítélve.

— Rendben, — Roy bólintott. — Ugyanezen a helyen és ugyanebben az időben, mint tegnap este. Szeretnéd, ha megismételném bemutatómat?

— Nem ma este. — Melissa szorosabban markolta a takarót és közelebb húzta az állához. — Nem szabad, hogy együtt lássanak minket. Egyelőre nem. Feltárcsázlak a mobilon, ha tiszta a levegő. Rendben van, egyetlen szőrös berberoroszlánom?

Roy, morogva és vigyorogva, mint egy falu bolondja az egész idő alatt, felöltözött és elment. Kihagyta az ingyenes villásreggelit a földszinti kávézóban, erősen késésben volt és a főnök rettenetes letolásokban részesítette, ha elkésset.

Melissa várt, amíg Roy lépései elhaltak a hosszú folyosón. Utána kikelt az ágyból, levetkőzött és lezuhanyozott. Rettenetesen utálta, ha be volt izzadva és viszkető fejbőrét is meg kellett, hogy samponozza.

Ahogy dörzsölte magát a zuhanyrózsa alatt elgondolkozott, hogy mit tett és mi ment végbe tegnap éjszaka. Alaptermészetéből kifolyólag a kettős hamisságot megvetette, de nem volt szándékában, hogy maga felett mondjon ítéletet. Ami a legjobban zavarta, hogy ez a szexuális találka, ami tulajdonképpen soha nem történt meg, egy olyan viszonyt indított az útjára, amit nemcsak, hogy nem akart, de nem is tudta, hogyan kezelje, anélkül, hogy csalárdságai arcul ne üssék. Nem ebben a városban. Ha Roy terjesztetni kezdi, hogy milyen csodálatos szexuális összefüggésük volt, Melissa örökre ki lesz tagadva és ki lesz üldözve, minden társadalmi kapcsolatokból és minden erkölcsös társaságokból. Egy spirituális pária lesz a pellengérré kikötve és egy egész ábécére való skarlát veres szégyenbetűket fog viselni a ruháján. De a hárommillió dollár temérdek lóvé, és pikszisénel megragadva az ördög minden bizonnyal máris a markában tartja. Ha kimondta az a-t, mondjon hozzá b-t is, egészen le az abc utolsó betűjéig.

— Mindezt a saját érdekében tettem vele, hogy a saját gyengeségeitől megmentsem. — Melissa okoskodott. — Még hogy visszaadni a pénzt Mortimernek? Ugyan kérem, ha egyszer valamit elloptál, ne vidd vissza. Hiszen az a legjobb út, hogy lefogjanak. És semmi esetre sem akarok Royyal megszökni és titokban összeházasodni, hogy egy bipoláris örült kényének kedvének legyek kiszolgáltatva, akiben nincs semmi koncepció, legfeljebb csak néhány agygőzös hallucináció. Nem uram. Soha. Nem az én kontómon. Semmi esély az ilyesmire.

Tizenegyedik Fejezet

Melanie lelépkedett a lépcsőkön és befordult a konyhába. A bejáratnál kőbálvánnyá merevedett; apja, ahogy joggal el lehetett várni, ott ült, és nagy volt és ijesztő, mint mindig valaha. Nem mintha egyszer is megverte volna, vagy durváskodott volna a lányaival, egyszerűen csak megközelíthetetlen volt és rideg. Mint kicsi leányka Melanie soha nem ült az ölében, soha nem játszott apjával teazsúrt, mint képzelet csinálta vendéggel, de tízedik születésnapjára Róbert anatómia tankönyvet vett neki. Orvost akart Melanieből csinálni, egy szérumtudóst, vagy mikrobiológiai kutatót, de legalábbis egy nőgyógyászt, mialatt megdönti a százméteres sprint világrekordját.

— Helló, aranyom, — Róbert felnézett. Nyilvánvalóan Melanie belső aggodásaiból és gondolataiból egyetlen egy sem jutott el énjéhez, mert csak egy rövidet mosolygott és újrakezdte olvasni újságját.

De megtörtént. Melanie szemtől szembe került Róbert fizikai jelenlétével és sikeresen vette az első próbát, és ebből a kezdeti sikerből minden más következni fog. Melanie és Melissa közötti különbség egyszerű percepció kérdésévé vált, egy előre megfogant konvenció kényelmességévé.

— Gondolkoztál már esküvői ruhádon? — az apa kérdezte, forgatva az újság lapjait, átfutva az érdekesebb cikkeket, és rá sem nézve Melaniere, mialatt beszélt hozzá. — Van egy esküvői ruhaszabászat az Elm Street utcában, a fagyaltos üzlet mellett. Kellene, hogy beszélj velük.

— Férjhez megyek? — Melanie száján hirtelen kicsúszott a kérdés, kiesve szerepéből és elfelejtve, hogy miért jött ide.

— Nem mész? — az apa letette az újságot. — Remélem, hogy nem akarsz megmásítani adott szavadat?

— Miért? — Melanie nézte meredten az apját. — Mire lenne a nagy sietség?

— Mortimer telefonált. — az apa felállt és benézett a hűtőszekrénybe. — Jóval korábban fog visszatérni útjáról, mint vártuk.

— Mikor? — Melanie kérdezte.

— Holnap. — Róbert visszafordult, fixírozva nézte a leányát egy darabig, mintha valami sandaságot gyanítana.

— A holnappal semmi baj. — Melanie bólintott, felállt, szintén benézett a hűtőszekrénybe és folytatta. — Ma problematikus lett volna.

— Miért?

— Nem akarom, hogy ma este megkérje a kezemet.

— Miért nem?

— Melissa azt mondta, hogy a holnap a jó. A mai nap nem alkalmas.

— Melissa, — az apa összehúzta a szemöldökét. — A harmadik személyben beszélsz magadról? Hol tanultad ezt a lehetetlenséget?

— Ez nem megy jól. — Melanie gondolta. — Koncentrálnom kell. A csillagát, hogy nem szedem a gyógyszereimet. Okosabbnak kell lennem ennél. Hogyan fogok férjhez menni egy gazdag férfihez, ha folyton összezavarom, hogy ki vagyok? — Ezzel, hogy zavarát leplezze benyúlt a hűtőszekrénybe és kivett egy színes dobozt.

— Mi lenne, ha ezt ennénk? — mondta és magabiztosnak akart hangzani és jártasnak a témában. — Egy kettőre kiolvasztjuk a mikrohullámúba.

— Melissa, — az apa rosszalóan rázta a fejét. — Ez sonkával és sajttal töltött csirkemell, vagy Gordon Bleu. Nyers és egy teljes óráig kell sütni a sütőben, hogy átsüljön. Ezt tudnod kellene, hiszen étteremben dolgozol. Nem?

— Igen, — Melanie bólintott, — de pincérnő vagyok. A fehérkabátosok soha nem engednének be minket a konyhába. Azt mondják, hogy ott forróság van és kések, túlságosan veszélyes lenne nekünk.

— A fehérkabátosok? — Róbert szeme kikerekedett.

— Oh, fogd be a szád. — Melanie bevágta a fagyasztó ajtaját. — Együnk inkább valami felvágottat.

— Nem tartok semmiféle kenyeret a házban. — Az apa hitetlenkedve bámulta a leányát. Arckifejezése nyilvánvalóan mutatta, hogy két nappal ugyanezt megmagyarázta a lányának, és Melissa nem emlékszik rá. Mi baja lehet ennek a leánynak?

— Akkor menj ki az üzletbe és hozz be egy veknival. — Melanie kiabálta. — Hasznosítsd magad.

— Melissa, — Róbert figyelmeztetően felemelte a hangját.

— Az Isten szerelmére, — mintha elvesztette volna önuralmát Melanie vadul rázta a fejét és toporzékol. — Róbert, ha azt akarod, hogy férjhez menjek ahhoz a vén szarzsákhöz és lefizessem tetves adóságodat, jobb lesz, ha kedvesebb leszel hozzám és csinálod azt, amit mondok neked és abba hagyod buta kérdéseidet. Az vagyok, aki vagyok és ez az, amit a barátod akar. Meg is fogom neki adni, csak fogd be a szád egy percre, ülj bele abba a ronda BMW kocsidba és hozz be friss kenyeret, vaját és egy doboz krémes felfújtat. Felettébb kedvelem az édességet, és siess, ha fel tudod fogni a saját érdeked.

—

Egy órával később, ahogy Benecol művaját és mustárt kent szeletelt rozskenyérre és sonka, pulykamell balóni és ementáli sajt szeleteket csapkodott rá, salátalevelekkel és vékonyra vágott paradicsommal, és egy második szelet kenyérrel betakarta, Melanie ránézett apjára.

— Papa, — rázta mutatóujját Róbert orra előtt, mialatt egy teljes szájra valót kortyolt a Manischewitz borral teli demizsonból. — Mit tennél, ha romantikus lélek volnék? Mi lenne, ha egy becsületes jó emberrel lennék szerelemben? Akkor is pénzért házasítanál ki? Ma már ezt senki nem csinálja. Nem szoktál a televízión szappanopera melodramákat nézni? Nem hallottál a női egyenjogúságért folytatott mozgalomról?

— De nem vagy romantikus. — Róbert idegesen elnevette magát. — te is éppen annyira szeretted a pénzt, mint bármelyik más tisztességes állampolgár; és teljesen tisztában vagyok ezekkel a modernista western nonszensz egyenjogúsági elméletekkel. De hadd birtokolják az erkölcsösök fellengzős aggályait, mialatt mi feltöltjük a kincses ládánkat.

— Róbert? — Melanie felelte, hangját észrevehetően enyhébbre fogva és az elkészült szendvicset egy tányérra téve apja elé nyomva. — Miért hagyott ott anyu?

— Ugyanazért az okért, amiért te fogod otthagyni ezt a vénembert. — az apa felelte. — Miután egy nő megcsinálja a pénzét, vagy legalisan az övé lesz válás esetében, többet nem kell, hogy eltúrje a férfit maga körül, hacsak a nő nem egy eszetlen liba, amit feltételezek, hogy te nem vagy.

— Mi van akkor, ha loptam a pénzt? — Melanie vitatkozott. — Mi van akkor, ha bankot raboltam és néhány embert megöltem közben. Vagy csaltam a tőzsdén, belső információ és megbundázott tranzakciók, vagy osztályon felüli prostituált lett volna belőlem? Akkor is elfogadható lenne a pénz?

— Nem látok semmi hasonlóságot. — Az apa rázta a fejét, felállt és hosszú léptekkel fel-alá kezdett járkálni a konyhában és időnként befordult a nappaliba és az ebédlőbe. — Valakihez pénzért hozzámenni, teljesen legális. Válás szintén törvényes folyamat, a gyilkosság törvényellenes. Ha nem fizeted a számláidat, nagyon kellemetlenek a következmények. Árverezéshez vezethet és csődbe menéshez. A házadat a fele értékéért elvehetik tőled. Ez az ingatlanbusiness első játékszabálya. A finansziális befektetők pénzt kölcsönöznek neked, amíg van elegendő ingatlanod, hogy fedezd. Amikor nem tudod fizetni a havi részleteket, elveszik a házadat és újracirkulálják. Ezermilliárdos vagyonok keletkeznek így. Lehet, hogy nem házakkal vagy személyes ingatlanokkal, de gyárakkal vagy egész iparágakkal.

— Melaniet is férjhez adnád, ha még több pénzre lenne szükség? — Melanie kérdezte, és keményen igyekezett, hogy ne essen ki okos nővére, Melissa szerepéből. — Mi lenne a helyzet vele? Mit gondolsz felőle? Vagy soha nem is gondolsz Melaniere?

— Miért mondasz ilyeneket? — az apa reagált, és zavartnak nézett ki. — Ki venné el feleségül Melaniet? Melanienek komoly problémái vannak. Elmebetegségét azonnal felfedeznék, ahogy eljött az oltártól, és házassága semmisnek lenne nyilvánítva. Sokkal jobb helyen van, ahol most van. Ott megkapja a gyógyszereit és terápia kezelését. Nem hozhatom ki a környezetből, amit ismer, és az egyetlen helyről ahol otthon érzi magát.

A realitás valami kifordult tudatossága emelkedett a felszínre és körbegomolyogta Melaniet, mint valami vastag köd, ami elfojtja az okfejtést és irritálja az értelmet. Melanie semmi gyógyszert nem vett már harminchat órája, és nagyon kockázatos fázison haladt keresztül, valahol a veszélyes pszichopata létállapot és a teljesen normális és racionális értelem között. Ezek voltak az epizódok, amiket mélységesen problematikusan módon tudott elviselni, és ezek után tapasztottak elektromos sokkolásos szívókorongokat a koponyájára. Egy recés élű méteres konyhakés könnyen elérhető távolságra feküdt a nyitott fiókban, és a közeli konyhapult feletti kampón súlyos öntöttvas serpenyő lógott lazán lefele.

De bensőjében lakozó ifjúkori énjének nemrégiben kiszabadult szelleme erőre kapott és átvette a vezetést. A józanság palackban lakó dzsinnje felkelt naplójának oldalairól és körbekavarogva és gomolyogva, mint egy segítőkész szélörvény felszívta mérgét és lecsillapította.

A tetteknek és a bosszúknak is meglesz az ideje, Melanie meggyőzte magát, és a most nem tartozik közéjük, tette hozzá gondolatban és másfele nézett és nem mondott semmit.

— Ne beszéljünk Melanieről. — az apa leánya felé nyúlt és megsimogatta a kezét.

— Rólad szeretnék beszélni. Azt hittem, hogy tetszett neked az ötlet, hogy férjhez menj Mortimerhez és minden bizonnyal nem erőltetlek, hogy belemenj.

— Tetszett? — Melanie rebegtette szempilláit. Ha Melissa beleegyezett, hogy feleségül menjen a vén fősvényhez, akkor az elfogadható lehet, gondolta és a gondolat erőt adott neki és engedélyt, hogy improvizáljon. — Természetesen, hogy tetszett. — tette hozzá és rácsapott a homlokára. — Ha elvesz feleségül, akkor én leszek a felesége. Én, aki az oltárnál és a pap előtt majd mellette áll. És akkor vagyonának a fele az enyém. Helyesen gondolom idáig? Mekkora vagyonról lenne itt szó, apa? Százezer dollár, kétszázezer, és mekkora komissziót akarsz belőle, hogy ilyen ügyes házasságkerítő vagy?

— Százmillió, gondolkozz inkább százmillió nagyságrendekben, — Róbert arca fogvicsorgató vigyorba szélesedett és szemei elferdültek, mintha bandzsaszemű vásári szörnyeteg lenne, — és egy kicsinyke ötmillió megvenné nekem a vonaljegyet a gazdasági helyrejövetel villamosára.

— Mennyibe kerülne megvenni az intézetet, ahol Melaniet kezelik? — Melanie hátradőlt és keskenyre húzott szemekkel méregette az apját.

— Egy másik ötös. — az apa bólintott. — De miért akarnál bajt venni a nyakadba? Az a hely tele van bolondokkal.

— Hogy ki tudjalak nevezni gazdasági igazgatónak és legfelsőbb ágytál és lavórfelelősnek, és kényszerítselek, hogy Melanie közelében légy és térdeiden állva könyörögj tetteid bocsánatáért.

— Akkor nem akarom, hogy férjhez menj Mortimerhez. — Róbert felugrott és rekedtes baritonját teljes hangerőre eresztette. — Nem élhetek egy fedél alatt Melanievel. Túlságosan emlékeztet Hildegárdra, bocsánat a drága édesanyádra, és ne sértődj meg a kifejezésért, kérlek, de nem hiszem, hogy te is olyan nagyon oda lennél érte.

— Csillapodj, apu, — Melanie grimaszolt, — csak tréfáltam. Ha egyszer Mrs. Mortimer vagyok, bocsánat. Mi is a családi neve? Akkor abszolúte nem érdekel, hogy mit csinálsz és Melanie velem fog egy fedél alatt élni.

— Malorky. — Róbert felelte.

— Mit? Marhálkodó? — Melanie döbönt arccal nézett Róbertra. — Azt akarod mondani, hogy ez az egész elő házassági cirkusz csak egy nagy marhálkodás?

— Nem marhálkodó, a családi neve Malorky. Mr. Malorky a hivatalos neve. Lehet, hogy neked hasonlóan hangzik, de másképpen kell leírni.

— Ok, — Melanie sóhajtott. — Telefonálj neki és mond meg, hogy áll a vásár. Holnap este ráhúzhatja az ujjamra a gyémántgyűrűt, vagy akármelyik nap az után és olyan boldog leszek, mint kutyán a bolha.

— Nem tudnál neki valami nőiesebb üzenetet küldeni? — Róbert kérdezte értetlen arccal és látszott rajta, hogy nagyon fél az esetleges restelkedéstől.

— De tudnék, — Melanie felcsattant. — Mond meg neki, ha nem becsül meg és nem tisztel, és bármilyen formában rosszul bánt velem, egyszerűen megölöd. Ez inkább méltó lenne egy aggódó apához. Nem?

— Rendben, — Róbert lassan oldalvást ingatta a fejét. — Feladom, fiatal hölgyem, de jobb lesz, ha megválogatja a szavait, mert máskülönben helyet kell cserélnie majd Melanievel.

— És az olyan rettenetes lenne. — Melanie felelte gúnyos aláfestéssel a hangjában, mialatt egy pohár Manischewitz bort töltött magának. — és micsoda sajnálatos elvesztegetése egy szépséges és okos fiatal nőnek.

— Melanie saját döntése volt, hogy a villamosról néhány megállóval a normálisság elhagyása után szálljon le. — Róbert simogatta az állát és szeméből vándorútra, messze vissza a régmúltba, indult a fény. — Mindene meglehetett volna és mindent eldobott magától, hogy bizonyítsa önállóságát, egy rosszul értelmezett szabadságot, hogy drogokat használhasson, és bárkivel, aki akarta hentereghessen a szalmában.

— Apa, — Melanie felelte könnybe lábadt szemekkel. — Miért hozol ilyen könnyen ítéletet Melanie felett? Lehet, hogy nem volt a legélesebb jancsiszög a szerszámosládában, ebben igazat adok neked, de nem ez a lényeg. Melanie nem akart a te helyettes feleséged lenni. Ezért szökött meg otthonról azzal az álnok árulóval, nem is emlékszem a nevére, hogy ki volt. Ezért kezdett használni komoly kábítószereket és azért nyelt le több alkalommal is egy egész doboz Valium tablettát, hogy megszabaduljon basáskodó befolyásodtól. Fiad kellett volna, hogy legyen vagy egy pitbull kutyád háziállatnak, aki szembeállt volna veled vagy kiharapott volna egy fontra való húst a tomporodból. Melanienek nem volt semmi védelmi fegyvere, hogy felvegye egyoldalú túlerőd ellen a harcot. Miután én otthagytam a házat egyedül kellett elviselnie hatalmaskodásodat. A teher túl sok volt gyenge női pszichéjének, amit örökké gyűlöltél benne, mert azok után, amit Hildegárd tett veled, minden nőt gyűlöltél. Melissa, úgy értem, hogy én, megszökött otthonról és egyetemi diákszállókban lakott és pincérlányként dolgozott, és öt évre volt szüksége, hogy hajlandó legyen visszajönni a házába, és ismét hajlandó legyen beszélni hozzád.

— Nézze meg az ember, — felelte a megvádolt. — Nézzük csak, hogy ki tollasodik itt ki, mintha neked semmi közöd nem lett volna Melanie problémáihoz. Honnan szedteél össze ennyi badarságot? Beszéltél mostanában Melanievel?

Melanie kissé hátrahajtotta a fejét, hogy szembenézhesen az apjával. Itt az ideje, hogy megmondjam neki az igazságot, gondolta, és mint egy inkvizítor egy fordulattal szorosabbra forgatta a keréket. Soha semmit nem akart életében nagyobb elszántsággal, minthogy most megmondja Róbertnek a magáét.

— Apa, — kérdezte. — Megérintetted-e valaha Melaniet bármi tisztességtelen módon?

— Miket nem beszélsz? — az apa hangja felcsattant és szája ellenséges görcsbe rándult. — Azt mondta, hogy csináltam valami ilyesmit?

— Nem. — Melanie vádaskodó szemei éles törként hasítottak bele apja lelkébe.
— Nem kellett, hogy bármi hasonlót mondjon valaha is nekem.
— Akkor a pszichiáttere lehetett. — Róbert ujjával próbálta takarni szájának önkéntelen rángatódzását. — Az aljas kapzsi uzsorás, az utolsó filléremet is lefeji rólam. Ő kellett, hogy ilyen ideákat ültessen egyszer Melanie fejébe majd a tiedbe.
— Letagadod? — Melanie kérdezte élesen.
— Nincs mit letagadni. — Róbert felelte. — Soha meg nem érintettem.
— Egyszer sem?
— Egyetlen egyszer sem.
— Akkor jó, — Melanie sóhajtott. — Akkor nincs semmi félnivalód.
— Igazad van. Nincs. — az apa arca hamuszürkévé sápadt és a hangja reszketett, mint a gleccser moraja, ami elérte a tengert és beleszakad a vízbe.
— Meg akarod hívni az esküvőmre? — a leány kérdezte és sötét, parancsoló pillantást vetett apja felé.
— Akarod? — Róbert kérdezte.
— Nem akarom. — Melanie felelte és felállt. — Most mennem kell. — mondta, — és bele kell merülnöm egy jó könyvbe. Mond meg Mortimernek, hogy a holnap alkalmas és ott leszek a Roger Sherman fogadónál, tisztára megfürödve, beillatosítva és készen, hogy befogadjuk abnormális, új-hippi agnosztikus örült családunkba.

—

— Szeretném, ha ki tudnám törölni emlékeimből a gyengeségnek ezt az egyetlen szennyes pillanatát. — Róbert ülve maradt, eltakarta szemeit és mind a két kezét használva befogta vöröses lángokban izzó pofacsontját. — A tévedésnek ettől az egyetlen ízléstelen mozzanatából kiindulva minden más esemény egyre gyorsabban gurul alá a balsorsok meredek lejtőjén. Melanie mosogatott és nem viselt melltartót. Oh, ez az ördögi hormontermelés, ami a férfit ilyen undorító és visszavonhatatlan tettek elkövetésére készíteti, amiket olyan játszi könnyedséggel követ el, amikor az alkalom prezentálja magát. Csészére formált két markomba fogtam kebleit, gyengéden megszorítottam és feneke ellen nyomtam ágyékom, ahogy számtalanszor csináltuk Hildával, mielőtt ifjúi vágyunk örökre kialudt. Melanie tartotta magát, visszaadta a nyomást, ruhájának vékony selymén keresztül rugalmas női húsát keménységem ellen szorította, és megfordult és szájon csókolt. Huszonegy éves volt, hogy védelmemre említsem, de mégis, tettem a legaljasabb tettek legaljasabba volt, amit egy szülő valaha is elkövethetett.

— És akkor, akármennyire készen és hajlandónak látszott, visszahúzódtam, önként és kihátráltam a konyhából és magamra zártam szobaajtómat. Tudom, Melanie megpróbálta a kilincset, bár nem kopogott és tovább ment és minden csendes volt a nap többi részében, és a következő éjszaka és egész másnap. Soha nem beszéltünk az incidensről, ahogy szégyentelenül utaltam rá akkor, nem, soha, egyetlen egyszer sem. Vétkem felett egyedül a lelkiismeret törvényszékén lett ítélkezve és önkorbácsoló

büntetés lett rám kiszabva, számtalan alkalommal, és az ítélet soha nem változott. Bűnös, szörnyűségesen és undorítóan bűnös, hangzott a végzés és minden erkölcsi integritásomtól meg lettem fosztva, attól kezdve és örökre, és nem volt egy talpalatnyi föld, amin megállhattam volna.

— Másnap Melanie kiköltözött a házamból. Egy boy jött érte egy össze-visszavert Corolla kocsiban és Melanie lejött a lépcsőn sportzsákjával a kezében és soha nem nézett vissza, soha nem kereste a szemeimet, hogy nézem-e távozását, és hiányozni fog-e nekem, és megbántam-e, amit tettem. Meg lett szégyenítve és vágya fel lett korbácsolva, egy és ugyanabban az időben. A buja paráznaság vágyát ébresztettem fel benne. Biztos voltam benne, hogy ártatlan volt és szűz a napon, amikor kiment a házamból, de néhány héten belül ősidei erővel lángoló szerelmi vágyban élő nősténytigris lett belőle. A boy cserbenhagyta és elárulta, az apja züllött lotyónak hívta az én lányomat és Melanie sietve visszarohant hozzám.

— Nem voltam hajlandó beszélni hozzá és nem vigasztaltam. A saját tisztességtelen fogyatékoságaimtól rettegtem. Melanie ellopott tőlem egy teljes üveg Valium tablettát és mind beszedte. Nem maradt más választásom, hívtam a mentőket és kimosták Melanie gyomrát. A fürdőszoba hideg csempéjén találtam mezítelenen, ahogy a földön kuporgott és karjaival átölelte a vécékagylót. Nem mertem felemelni, ahogy a sürgősségi diszpécser utasított, hogy fel és alá sétáljak vele és ne hagyjam meghalni. Csak egy gyűrött fürdőköpenyt dobtam rá és megvesztegettem az ügyeletes mentőt, hogy a helybeli újságnak ne jelentse az esetet.

— Mindig a saját érdekeimet tartottam a szemem előtt, — a lelkileg összetört apa mormogta önkínzó és saját magát szidalmazó hangon. — Mindig csak magamat akartam megvédeni az ördög ellen, aki mélyen lent a bensőmben, a lelkem szennyes legaljában leledzik.

Róbert lassan talpára emelkedett, és fejét rázva és fogait csikorgatva kitántorgott a házon kívülre, le a kertbe. — Mi készíthette, hogy ennyire ellenséges és konfrontációs legyen velem szemben? — tűnődött, mialatt nem várt áhítattal szemlélte az élénkzöld bokrok és a füvek dús smaragdját, ami ezen a máskülönben csodálatos délutánon körbevette, egy ilyen gazdag és exkluzív helyen, mint New Canaan. — Ki árulhatta el Melissának az undorító titkot köztem és Melanie között? Milyen válaszlehetőségeim vannak? A mocsok fertelmes trágyagalacsinja csak lefele gurul és nincs semmi erőm, hogy megállítsam.

Róbert kocsonyává változott gyomrából kínzó fájdalmat érzett előretörni és öngyilkosságra gondolt. — De nincs élet a halál után. — rettent vissza. — Nem állok készen, hogy meghalljak és belépjek az örökkévaló sötét semmi fekete birodalmába.

— Életben kell maradnod, hogy megváltást keress, és bármennyire is bűnös voltál, ennek a két leánynak még mindig szükségük van egy apára. — Életfenntartó ösztöne próbálta meggyőzni Róbertet. — Az egyiket férjhez kell adnod és a betegnek gondját kell viselned.

— Igen. — kiáltotta hangosan, ahogy elérte birtokának szélét, ahol egy kis patak csobogott sietve a dúslombú szomorúfüzek hajladozó árnyékában. — Melissa le lesz foglalva a férjével és Melaniet átvitetem egy szigorúan biztosított elmeegógyintézeti

szanatóriumba, ahol senki nem fogja megtalálni. Ismét pénzem lesz, és hatalmam és presztízsem, és Mortimer vagyonából a gazdagság hozzám is le fog csörgedezni és pénzügyi jutalmakkal fog elhalmozni.

Tizenkettedik Fejezet

A másnap, csütörtök lehangolóan szitáló esővel kezdődött. Melissa leparkolta Rex kocsiját a Hickok és a Mariomi utcák keresztezésénél és várt. Lehet, hogy túl sokat kér gyengébb nővérétől, tűnődött, és Melanie állapota lényegesen rosszabbodhat. Egypetéjű ikrek voltak, de már az anyaméhben kezdődően Melissa elnyomta testvérét és elszívta az életadó táplálékot előle. Melanie lényegesen kisebbnek született és inkubátorban kellett élni életének néhány első hetét, és kora gyermekkori fejlődésének minden mérföldkövét később érte el. A lelkipurdalás szürke árnyéka lebbent át Melissa arcán és megkérdőjelezte saját indítókait. Talán túlságosan nehéz próbára teszi gyengébb képességű fészektársát.

Melissa szorgosan próbálta meggyőzni magát, hogy Melanie saját javáért vette a kockázatot, de ott volt a három millió dollár, ami finánciális motívumot jelentett. Nem keverhette bele Melaniet egy ilyen kockázatos kalandba. Tetteinek terhét egyedül kellett, hogy hordoznia, de mégis, egyszer meg kell, hogy mondja Melanienek az igazságot. Mindent, kivéve bármi referenciát a pénzeszsákokra, ahogy, a lehető legsajnálatosabban, drága jó nővére, nem lenne képes tartani a száját.

Igazság legyen mondvá, Melanie kábítószer szenvedélyes volt legjobb éveinek túlságosan hosszú hányadán. Excentricitásáért korosztálybeli társai kiközösítették, és egy marihuána sodort elszívását vagánynak tartotta és a legrosszabb barátokkal lófrált a legrosszabb környékeken. Hamarosan komolyabb drogok használatára lépett elő, kokainszipkázásra, kristály heroinra és LSD savak nyalogatására. Félelmetes adottsága volt, hogy pénzt kunyeráljon az apjától, és a lehető legérthetlenebb módon Róbert mindig adott. Akármelyik alkalommal Melissa hazajött bármi iskolaszünidőre, Melanie egyre rosszabbnak tűnt. Ha bárki kritizálni merte életvitelét, különleges szokásait és furcsa rituáléit, olyan őrzöngési rohamokat kapott, hogy szinte lefújta a tető cserepeit. De semmit a nyilvánosság előtt. Annál sokkal okosabb volt, hogy bármi közbotrányt vagy zavargást csináljon, és okot adjon, hogy letartóztassák és törvényileg kényszerítsék gyógyító terápiára.

Melanie orosz rulettet játszott, amikor hazug indokokkal kihozta Melaniet az intézetből. De az érem másik oldalán, Melanie régi barátai túlادagolták magukat, vagy lettek tartóztatva és jelenleg börtönben ülnek, esetleg férjhez mentek, és férjeik életét teszik élő pokollá.

Tehát volt esély, hogy Melanie normálisnak bizonyul és Melissa meg akarta adni nővérének ezt az esélyt. Mielőtt a szervezete, a mája és a veséje felmondja a szolgálatot, és lenne egy temetés barátok nélkül, és bármi pap megnyugtató búcsúztatója nélkül.

Semmi nem lenne, kivéve egy jeges sírgödör, ahol többet nem érezne fájdalmat, és ahol többet nem lenne szerelem és szenvedély.

Idáig ért gondolataiban, amikor meglátta. Melanie jött felé, ugrándozott és váltogatta lépéseit, szinte táncolt a fű és az útszéli burján keskeny sávján, ami minden kérdés nélkül nőtt és ragaszkodott sivár létezéséhez az út széle és a terméskövekből rakott alacsony fal között, amit régmúlt századok farmerjei emeltek nehéz munkájukkal.

— Hogy ment a dolog, Melanie? — Melissa kérdezte és intett nővérének, hogy üljön be mellé a kocsiba.

— Jól. — Melanie felelte. — Szeretek te lenni, és rólam beszélgetni.

— Észrevette a cserét? — Áruló jeleket és apró rebbenéseket keresve Melissa szemei kutatón vizsgálták Melanie arcát.

— Nem. — Melanie mondta és bátran állta nővére tekintetét és nem mozdult, hogy beszálljon a kocsiba.

— Hogyan éreztél te? — Melissa oldalra nyúlt, szélesre tárta az utas oldali kocsiajtót, és keskenyre húzta a szemét. — El tudad viselni a cserét?

— Természetesen. — Melanie élesen felnevetett. — Azt hitted, hogy nem?

— Nem. — Melissa felelte lassan és a slusszkulcs után nyúlt és beindította a kocsit. — Nem hittem, hogy nem sikerül, de most ülj be a kocsiba és visszaviszlek a motelba.

— Mortimer ma érkezik vissza és az eljegyzés még ma este meglesz a Roger Sherman fogadóban és ott akarok lenni. Akarom, hogy az én kezemet kérje meg. — Melanie dacos pillantást vetett Melissa felé és egy fél lépést hátraszókkent.

— Ma este? — Melissa tágra nyitotta a szemeit. — Már visszajött volna? Tudod-e hol van jelenleg?

— Nem tudom. — Melanie vállat vont. — Miért kérdezed?

— Könnyen lehet, hogy rossz hangulatban találsz. — Melissa kiszállt a kocsiból, odasétált Melaniehoz és megérintette a könyökét. — Mortimer afféle kiszámíthatatlan jellem, ennyire közel egy hosszú útról való visszaérkezéséhez. Zárt helyek elleni fóbiája van és nagyon irritálható, ha sokáig be van nyomorítva egy repülőgépkabinba, legyen az első osztályú ülés, és rajtad fogja kitölteni a dühét. És bocsáss meg, hogy ezt mondom, és ne haragudj, kérlek, de lehet, hogy te elvesztetted a türelmed és visszavágsz neki és fuccs az eljegyzésnek. Még kell néhány nap, hogy az összes gyógyszer kitisztuljon belőled, és mielőtt készen vagy, hogy kimutasd neki a fogad fehérjét. Engedd meg, hogy én vegyem kezelésbe. Mortimer még fizikailag is durvaskodhat, ha visszafele borzolod a szőrét.

— Én fajta emberem. — Melanie mosolygott. — Imádnék vele komoly vitába keveredni. Két örült ígér örök szerelmet egymásnak. Ebből a tortából én is szeretnék vágni egy szeletet.

— Nagyon kérlek. — Melissa mondta mialatt nővérét a kocsit felé tuszkolta. — Engedd meg, hogy visszavigyelek a motelbe és bedugjalak az ágyba.

— Még csak délelőtt tizenegy van. — Melanie lerázta magáról Melissa kezét. — Nem alhatok egész nap.

— Rendben. — Melissa mosolygott és megsimogatta nővére durcás arcát. — Akkor elmegyünk a plázába, vásárolgatunk egy keveset és veszek neked egy Stromboli

szeletet az étteremudvarban. Kedvedre lenne egy jó ebéd? Tudod, hogy mi az a Stromboli? Nagyon ízletes, olvasztott sajttal és spenóttal megtöltött pizza kenyér.

— Hogyne tudnám? Miket nem tételezel fel rólam. Hogy egy tehénfarka mellől elszalasztott bimbó vagyok? De a vásárolgatás jól hangzik. — Melanie egyidejűleg fintorgott és bólintgatott. — Öt éve nem voltam semmiféle bevásárló központban. Nem lenne ellenemre venni néhány szükségességet, és utána visszamenni a motelbe és televíziót nézni, amíg el nem alszom. Megengedem, hogy Mortimer a te kezéd kérje meg, de utána százszázalékosan az enyém, és azt csinálom vele, amit akarok.

— Megegyeztünk. — Melissa felelte és a kocsi felé noszogatta nővérét és a fejét védelmezően megfogva benyomta az ajtón.

—

Később, a délután folyamán Melissa megmutatta Melanienek a plázát, finom ebéddel vendégelte meg és egy szerényebb bevásárló költekezéssel, amiben a hozzávaló tartozékokkal saját magának is benne foglaltatott egy feketeselyem estélyi ruha, és mindenhol készpénzzel fizetett, mivel elengedhetetlen szükségességekre kivett a zsákmányból egy köteg bankót. A plaza után Melaniet elvitte a motelbe, maga meg hazament apja házához, ahol üde szépségét helyrehozandóan hat óra hosszat egyfolytában aludt.

Este kilenc óra körül lelibegett a lépcsőkön, megállt az utolsó fokon és kezét csípőre tette, és kebleit kidüllesztve apjához szólt.

— Rendben van, atyám. Készen állok, hogy felmarkoljak magamnak egy gazdag öreg szarzsákot. Mehetünk.

— Szépségesen nézel ki, — az apa válaszolt, szmoking öltönyében szembenézve leányával és igazítva cicanyakkendőjét. — Mortimer éppen most telefonált. Az étteremnél vár reánk egy tucat vérpiros rózsával és a gyémántgyűrűvel.

Az étterem felé vezető rövid kocsizás alatt Melissa felettébb neheztelt az anyjára, hogy elvitte a nercszörme stólát, amit mezítelen vállaira teríthetett volna, eltakarva vagy kihangsúlyozva mély dekoltázsát, ahogy azt a szükség hozná, de jelenleg semmit nem tudott tenni, hogy korrigálja a helyzetet. Melissának nehézfegyverek nélkül kellett szembenéznie Mortimerrel, ha a férfi máris felfedezte a hárommillió dollár hiányát. Kivéve Melissa talált egy kicsiny üvegcsé Coco Mademoiselle, No. 5 parfümöt a plázánál és semmi kivetnivaló nem volt a delejes illatban, amit árasztott magáról. Mortimer nem gyaníthatta bűnrészességét a tettben, hacsak Roy már korábban ki nem teregette főnöke elé a bűnösség áruló babszemeit.

Ahogy beléptek a nagy vacsoraterembe Mortimer felemelkedett helyéről. Egyik kezével az óriási csokor rózsát nyújtott a pironkodó menyasszonyjelölt felé, és a másikkal megragadta annak kezét, és csípőből mélyen előrehajolva, és valami őszintén csodáló és felmagasztaló modorban sorra csókolta Melissa kecses ujjait.

— Végtelen boldog vagyok, hogy eljött, drága szerelmem. — Mortimer mondta.
— Kérem, fogadja el ezeket a rózsákat, mint lángoló szerelmem és örökös
elkötelezettségem felszentelt szimbólumát.

Ebben a pillanatban, ahogy Melissa kebleihez szorította a rózsákat, pironkodva,
kacarászva és ide-oda fészkelődve mind idő alatt, Mortimer próbált felegyenesedni, de
nem tudott. — Elnézést, — nézett fel petyhüdt szemhéjai alól. — Kiújult a
gerincköszvényem. A rengeteg repülés és az állandó éghajlatváltozások nagyon nem
tesznek jót neki.

— Jó erős masszírozásra és olajos ledörzsölésre lenne szüksége. — Melissa
mosolygott. — Ha eleget sütkérezik majd szerelmem meleg sugara alatt, el fogom úzni
fájdalmát és ismét fiatalnak fogja érezni magát.

A kezdeti kedveskedések a kölcsönös megértések barátságos ösvényére vezették a
részvevőket és leültek a pazar gazdagsággal megterített ünnepi asztal mellé. Egy idős
pincér kristályvázát hozott és vizet a virágoknak és Mortimerre emelve szemét alázatosan
megkérdezte.

— Hozhatom most a Dom Perignone pezsgőt, tisztelt uram?

— Rendben, Jean, hozza. — Mortimer türelmetlenül intett a kezével, elküldve és
egy pillanatra bosszankodóak kinézve, majd Melissa felé fordította arcát és csupa mosoly
diszpozíciója azonnal visszatért.

Melissa kerekre nyitotta a szemeit, és édesapja büszke tekintetétől követve
ábrándos várákozással és valami kedvesen meleg és invitáló grimasszal az arcán
Mortimerre nézett.

Mortimer mellényzsebébe nyúlt és fekete bársonnyal borított kicsiny dobozt vett
elő. Letette az asztalra, és jobb kezével a dobozt részlegesen eltakarva Róbertra nézett, és
komoly és méltóságteljes, bár kissé recsegő hangon feltette a nagy kérdést.

— Wassermann Róbert, — kezdte mondókáját. — Legmélyebb tisztelettel és
legbecsületesebb szándékkal ezennel megkérem leányod kezét. Hozzám adnád-e
leányodat, hogy szentséges házasságban éljük le életünket?

— Minden bizonyossággal adnám, — az apa felelte és a büszkeség villáma
lobogó fáklyát gyújtott szürke szemeiben. — De a döntés nem az enyém. A leányomé a
végső szó.

Imigyen megszerezve a patriarchális beleegyezést, egy ennyire özönvízelőtti, bár
időtlen divatszokás szerint, a gazdag lovag, egy reinkarnálódott őskori szatír, a fiatal
hajadon felé fordult.

— Melissa, drága szerelmem, — kezdte és ujjai közé fogva a kicsiny
bársonydobozt, kinyitotta és megmutatta a benne rejlő fényességes briliánskövet, ami
szinte kiegészítette Melissa ártatlan bárányéhoz hasonló csodálkozó szemeit. — Lennél a
feleségem? Megengedné, hogy ezt a gyűrűt az ujjadra húzzam, mint az elszakíthatatlan
kötélnek a szimbólumát, ami minket összeköt, amíg ásó kapa, azaz a sírásók bulldózere
elválasztja földi maradványainkat.

— Már úgy érted, hogy a halál választ el minket? — Melissa visszarettent. A
szemléletes eufémizmus meglepte és alapjaiban rázta meg, még mindent látott, mindent
megpróbált és mindenről irt hozzáállását is.

— Igen, de nem akartam használni azt a szörnyűséges szót. — Mortimer felelte.
— Baljóslatú óment jelent nekem, és nem akartam, hogy bármi is megtörje ennek a csodálatos pillanatnak a varázsát.

— Három néhai feleségedet érted ez alatt? — fenntartva a megkezdett tegezést, Melissa arca elszomorodott, és kinyújtotta kezét és együtt érzően megérintette Mortimer mancsát.

— Igen. — a férfi bólintott és szemhéjára, mint apró madarak a sürgönydrótra kiültek a könnycseppek.

Micsoda egy alakoskodó hazug, Melissa gondolta és egy pillanatig egy zajos összeszidás szélén ingadozott, de szerencsére meggondolta. Én kellene, hogy legyek a jó ebben a társaságban, fontolgatta, és nem lenne szabad, hogy kijesszem a vadkacsát a füzesből, mielőtt a lábára teszem a hurkot.

— Igazad van. — Melissa bólintott nyugodtan. — Ne beszéljünk volt feleségeidről. Beszéljünk rólunk. Mr. Mortimer Malorky, a válaszunk igen. Elfogadjuk az ajánlatodat.

Mortimer pattintott az ujjával és Jean kiugrasztotta a pezsgő dugóját és a zenekar egy klasszikus szerelmi dalt kezdett játszani. *Csak egy kislány van a világon és az is az én drága galambom.* Ittak; Melissa megmutatta a gyűrűt az apjának és megengedte, hogy Mortimer egy könnyű puszit tapasszon kipirult, rózsás orcájára.

— Az esküvő? — az apa kérdezte. — Mikorra tűzzük ki az esküvőt? Milyen gyorsan kell elkezdenem az előkészületeket?

— Következő hétvégén. — Melissa bökte ki sietve.

— De, miért, egyetlenem? — Róbert kérdezte meglepett arccal és szinte kiborította italát. — Mire a nagy sietség? Csak nem vagy terhes?

— Dehogy vagyok. — Melissa elvörösödött és rázta a fejét. — Csak minek várni tovább.

Igaza van, az apa gondolta, hat hónapra mától kitűzni at esküvőt kockázatosnak bizonyulhat. Mortimer meghalhat, vagy Melissa meggondolja magát. Addig üssük a vasat, fontolgatta, amíg tüzes.

Kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit és kivegye belőle a lábfejét, amit olyan oktanul beletett, de Mortimer megelőzte.

— Akármilyen legyen, amit Melissa, az én drága menyasszonyom akar, meglesz. — jelentette be magasztos pátozzsal. — Ha tíz nap múlva akar összeesküdni, készen állok. Ha holnap akarja, átrepülhetünk Las Vegasba. Benne vagyok. Melissa óhaja az én parancsom.

— Akkor megegyeztünk. — Melissa az asztal alatt csalafintán tekergetett lábujjait Mortimer sípcsontjához nyomta és rákacsintott. — Esküvői szertartás a református nagytemplomban, Darienben, a következő szombaton, és most kezdjük egyezkedni a menyegzői elő-egyezményről. Nem gondolod, drágám, hogy kellene egy hivatalos elő-egyezményt kötnünk?

— Természetesen, hogy kellene. — Mortimer felelte, kocsányokon lógó szemeit vágyakozóan Melissára függesztve és vérveres arca tele izzadtsággal és kielégítetlen

vágyakozással. — Holnap reggel felvázoltatok egyet az ügyvédemmel és aláírásod végett speciális futárral átküldetem édesapád házához.

— Oh, — Melissa mosolygott és engedte, hogy Mortimer csókolgassa az ujjait. — Semmi szükség ilyen komplikációkra. Most rögtön is megejthetjük az egyezményt. Hozass Jeannel egy sárga vonalazott írótümböt és egy golyóstollat. Mindem paragrafust, ahogy megegyezünk, egyenként leírunk, a végén mind a ketten aláírjuk, és két tanúval láttamoztatjuk. Sokkal jobb, mint a gépelt verzió. Sokkal nehezebb hamisítani.

Mortimer kettőt pattintott az ujjáival és odakiáltott Jeannak. — Hallottad, old sport, egy-kettő, futólépésben, hozd ide a kért irkát és írószerszámot.

Mialatt vártak Melissa vizsgálódóan méregette Mortimert. Mortimer vehette szerelmes pillantásnak, vagy csupán kíváncsiságnak, vagy bíraskodónak szándékait és integritását illetően, de valójában Melissa nem értette Mortimer hozzáállását. A férfi nem úgy viselkedett, mint akit kiraboltak, és akinek hiányzik hárommillió dollárja. Nem tehetett fel neki egyenes kérdést, hogy — Nem hiányzik-e neked valami tücsökbogaram? Például egy tucat jókora papundekli doboz telerakva készpénzzel? — Vagy másként fogalmazva: — Mi a csuda baj van az agyaddal? Nem aggaszt a dolog, vagy túl nyomott vagy, hogy érdekeljen? — Valami ügyesebbel kellett próbálkoznia. Valami nőiesebbel és egy jobban szofisztikált módszerrel.

— Hány órákor érkeztél haza, szerelmem? — kérdezte és gondosan szemlélgette Mortimer arcát, hogy az elfojtott indulat vagy rejtett düh jeleit lehet-e látni rajta.

— Röviddel kettő után, miért? — Mortimer kérdezte.

— Oh, semmiért. Csak öl meg a kíváncsiság, hogy mit csinálsz, ha nem vagyok melletted. Szeretném megismerni minden szokásodat és megtudni mindent, amire szükséged lehet, hogy jobban törődhessek veled, miután összeköltözünk.

— Ez nagyon aranyos tőled. — Mortimer az apa felé pillantott, hogy mit szól leánya gátlástalan flörtöléséhez, ennyire rövid idővel megismerkedésük után. Ahogy látta, hogy Róbertnek nincs semmi észrevehető kifogása, szőrös markába fogta Melissa kecses kacsóit, simogatni kezdte a menyasszony selymes bőrét, és utána karjának könyök alatti részét, mialatt tovább szötte szavait. — Bármit, amit csináltam businesssemmel volt kapcsolatos. Semmi olyasmi, amivel törődnöd kellene. Telefonáltam üzletfeleimnek és kihajtottam a Westchester megyei repülőtérre.

— Egyedül? — Melissa kérdezte és a féltékenység halvány árnyalata keveredett a hangjába.

— Igen. — Mortimer felelte, mialatt kezét Melissa könyökén felül juttatta előre, egészen csiklandós hónaljáig.

— Találkoztál ott valakivel? — Melissa folytatta a kérdezést és hangjában megduplázta a féltékenységi motívumot.

— A pilótámmal. — Mortimer felelte és abbahagyta a simogatás és kérdő pillantást pöccentett menyasszonya felé.

— Női pilótáddal? — Melissa kérdezte.

— Ugyan, drága csacsim. — A pilóta egy férfi. Egy nagy és erős férfiember. Erősnek kell lennie, hogy segítsen kirakodni és átvinni a portékát repülőgépebe.

— Remélem, hogy nem valami illegális drogot vagy tilos csempészarút szállíttatsz. Vagy igen? — Melissa kerekre nyitotta a szemét és zavarodott grimaszt vágott.

— Ne gondoldj semmi ilyesmire. — Mortimer hahotázott. — Papírarut szállítók leplombált dobozokban. Nem keveredem bele a drog businessbe. Túlságosan kockázatos és erkölcstelen. Becsületes üzletember vagyok, akár hiszed, akár nem.

— Leplombált? — Melissa felelte, kissé kapkodva a levegőt.

— Igen, teljesen lezárva. — Mortimer bólintott, mialatt átvette a sárga irkát és a golyóstollat Jeantól. — Lezárt dobozokban kézbesítik hozzám és én továbbküldöm Dél Amerikába, vagy bárhova máshova a világon, mint egy szívességet valamelyik közeli üzlettársamnak. Természetesen jelentős kezelési díjért, de ez már a businessüzlet szörnyetegének a természete. Semmit nem csinálnak semmiért, és nekem is meg kell élni valamiből.

— Micsoda megkönnyebbülés. — Melissa sóhajtott és kihúzta karját Mortimer szorításából. — Lekerültem a horogról, — gondolta hiún reménykedve, — bár csak néhány napig. Amíg a repülőgép, és bármi más szállítóeszköz, egy terepjáró furgon, vagy egy szamár, vagy egy alpaka láma megérkezik rendeltetési helyére, és kinyitják a papírdobozokat és a címzett, durván hangoskodva panaszt nem tesz.

Mortimer maga elé igazította az írótüskét és felvette a tollat. — Kezddetjük, — nézett Melissára. — Terjeszd elő a feltételeid.

— Sem a férj, sem a feleség nem fog használni fizikai erőszakot vagy szóbeli gyalázkodást a másik ellen. Nem fogják megütni a másikat, nem fognak tárgyakat dobálni, vagy másokat rávenni, hogy hasonlólt tegyenek ezennel egybekelt házastársuk ellen. — Melissa mondta és nézte, ahogy Mortimer szó szerint leírja a szavait.

— Másodjára, — Melissa felemelte két ujját, hogy kihangsúlyozza a sorrendet. — Ezen házassági szerződésbe belépő két parti át fogja utaltatni teljes vagyonát, legyen az készpénz, tőzsdei értékpapírok, vagy ingatlan, belföldi vagy külföldi illetőségű, közös számlákba és tulajdonjogba, e házassági egyezmény aláírásától számított első hat hónap elteltével.

— Na, várjunk most már csak egy percet. — Mortimer letette a golyóstollat. — Ez nem igazságos. Csak azt a vagyont fogjuk megosztani, amit házasság után közösen szereztünk. Úgy vélem, hogy ez sokkal gyakoribb felelősségteljes házastársi párok elő-egyezményeinek körében.

— A hat hónapot lerövidíthetjük háromra. — Melissa arca jegesre fagyott és két hideg szeme úgy hatolt bele Mortimer lelkébe, mint két borotvaéles acélfúró.

— Lehetetlen, — Mortimer nyögött. — Fogalmam sincs, hogy hol van befektetve a teljes vagyonom és mennyi. A java vagyonkezelési kontókban van és a számlák menedzserei kontrolálják, de mindent meg fogok adni neked, bármire is legyen szükséged. Hitelkártyát nagyon magas hitellimittel és végtelenül bőkezű havi apanázzsal.

— Apus, — Melissa Róbert felé fordult. — Jobb lesz, ha megyünk. Nem megyek feleségül aprópénzért egy fősvény uzsorához. Ennek az alaknak fogalma sincs, hogyan kell bánni egy hölgygel és felettébb nem bírom a szagát. Teljesen olyan bűdös, mint egy útszélén rothadó bűzgörény.

— Kérlek, ne menj. — Mortimer felállt és elállta Melissa menekülésének útját. — Hajlandó vagyok némi kompromisszumra.

— Beszélj! Két perced van. — Melissa felelte, testtartása egy hideg márványból faragott jéges szoboré.

— Egymillió dolláros közös bankszámlát nyitok veled. — Mortimer Melissa háta mögé lépett és mialatt beszélt masszírozni kezdte mezítelen kulcsontját. — Bármire felhasználhatod vagy elköltheted azt a pénzt, feltéve, ha előzetesen tudatod velem lépéseidet.

Melissa lehúzta a gyémántgyűrűt és az asztalra dobta. — Idefigyel, te hencegő szószátyár. Te itt nem egy örömlány kegyeiért alkudozol. Úgy próbálsz megvenni, mintha valami eladásra kínált portéka lennék. Én mindenemet oda kell, hogy adjam neked és te morzsákat adsz cserébe. Ez itt egy minden vagy semmi alku. Ha a lelkemet akarod birtokolni, és a testemet akarod használni, le kell, hogy szállj a magas lóról és szembe kell nézned velem. Mindenedet meg kell osztanod velem a pillanatban, ahogy az oltár előtt esküt teszünk egymásnak. Tíz napod van, hogy kidolgozd a részleteket.

— Ügyesen tudsz alkudozni. — Mortimer ismét hahotázott, mintha viccesnek találná Melissa felháborodását. — Meg kellene, hogy tegyelek gazdasági főigazgatómmá.

— Azt hittem, hogy hites feleségednek akarsz. — Melissa dörzsölte a szemeit és a könnyek patakokban folytak az arcán. — Nem akarok semmiféle pénzügyi gazdatiszt lenni. Az asszony akarok lenni, aki értelmet ad a létezésednek. — Melissa egyre zokogott és szípotgott fitos kis orrából. — Azt hittem, hogy szeretsz, dédelgetni fogsz, és örökre megbecsülöd odaadásomat, és mindenünket megosztjuk.

— Ne sírj, drágaságom. — Róbert mellkasához húzta zokogó leányának fejét. — Nincs minden elveszve. Nem akarnál kimenni a mosdóba és megmosni az arcodat? Malorky úrral férfias beszédem van kettesben.

Melissa felállt, szípotgva és a szemeit egyre hevesebben és hevesebben dörzsölve, majd kebleire szorítva az egyik kezét, és a másikkal ruhájának lengő lepleit összehúzza, és lesújtó pillantást vetve Mortimer felé, toronyiránt a női vécé felé vette az útját.

— Látod, hogy mit tettél? — Róbert összehúzta a szemöldökét és Mortimerre egy tette kész merénylő gyilkos tekintetét vetette. — Összetörted a leányom szívét. Szegényem teljesen vigasztalhatatlan. Egész hátralévő életemben súlyos teher lesz számomra.

— Védelmeznem kellett az érdekeimet. — Mortimer lábára emelkedett és állta a felháborodott apa dühös tekintetét.

— Akkor ne akarj megnősülni. — csattant fel Róbert. — Ez az egész csak egy gonosz tréfa volt? Lehet, hogy nincs annyi pénzünk, mint neked, de megvan a büszkeségünk.

— Még mindig el szeretném venni feleségül. — Mortimer nézése megenyhült és bocsánatkérő arccal szemlélte Róbertet.

— Akkor bánj vele úgy, mint egy úrinővel. Adj meg neki mindent, amit kér. Hitesd el vele, hogy tisztességes embert kap, aki törődni fog vele.

— Semmi akadálya. Megtehetem. — Mortimer ravasz oldalpillantást vetett Róbertra. — Egyenlő jogú partnernek teszem meg összes vállalkozásaimban és teljes szavazati jogú tagja lesz pénzügyi alapítványaim legfelsőbb igazgatósági bizottságának.

— Mi lesz az én részemmel? — Az apa előrehajolt és mutatóujját rászegezte Mortimerre.

— Milyen részeddel? — Mortimer válaszolta. — Valamiről elfelejtkeznék?

— Elfelejtkezel az egymillió dolláros hányadomról. — Róbert szavai sisteregve forrongtak elő dühödten összeszorított fogai közül.

— A lányodat árulod nekem pénzért? Erről lenne szó? — Mortimer előrehajolt és a két férfi homloka szinte összeért.

— Rengetegbe került a neveltetése és az iskoláztatása. Semmi mást nem akarok csak egy igazságos üzleti megállapodást két becsületes és reális gondolkozású úriember között.

— Ha így állítod be a dolgot, — Mortimer vigyorgott. — Akkor teljesen megértem a nézőpontodat.

— Tehát, fizetsz?

— De csak az után, hogy leányoddal való házasságom beteljesült.

— Rendben, tisztességes ajánlat. — Róbert Mortimer felé nyújtotta a kezét. — megegyeztünk és rázzunk kezet rá.

Paroláztak és az esélyeken és a következményeken tűnődve visszasüllyedtek székükbe. Teljes csend uralkodott egy darabig, ahogy mérlegelték akciójuk erkölcstelenségét és dicsérték praktikusságát, majd Róbert oldalba bökte Mortimert.

— Jön. — mondta. — Ez a mellékmegegyezés kettőnk titka marad. Ne szólj neki semmit. Majd én beszélek.

Ahogy Melissa leült az asztalhoz, szemei még mindig veresek a sírástól, de arca frissen púderezve és testtartása dacos és kihívó, Róbert leányához fordult és beszélni kezdett.

— Kérlek, drágaságom, ne sírj. Mortimer még mindig szeret téged és mindenét meg fogja osztani veled. Már bele is írta a házassági elő egyezményetekbe. Mind a ketten alá kell, hogy írájatok, hogy ünnepelni tudjuk ezt az egyszer az életben előforduló csodás eseményt, amit nagyon kevés hajadonnak adatott valaha is megtapasztaltatni.

— Egyenjogú partner és igazgatósági tag. — szipogva és selyem zsebkendőjével törölgetve rózsás kis orrát Melissa a dokumentumra pillantott.

— Aha, — bólintott az apa és megcsókolta leánya homlokát. — Látod milyen igazi úriember ez a Mortimer, egyike a régről megmaradt igazi békebelieknek.

— Semmi trükk? — Melissa nézte szigorúan Mortimert.

— Semmi, — az öreg udvarló krákogott fellengzősen. — Bármilyen az enyém a tied is lesz. Nincs semmi feltételhez kötve, kivéve az oltár és a pap előtt házasságunkra rá kell bólintanod az igent.

Melissa jól tudta, hogy teljesen védtelen az öreg személtáda csalfa álnoksága ellen. De az alku egybevágott érdekeivel és elfogadhatónak találta. Eredendő birtoklás elsőbbséget élvez, gondolta, és a három millió dollár az ő kezében van. Melanie majd jól fog szórakozni a nászéjszakán, és még lehet, hogy egész Connecticutban a leggazdagabb

nő lesz belőle, ha megnyeri, ezt a ki babrál ki kivel, háromkártyás, itt a piros hol a piros pókerjátszmát.

Mortimerre emelte szemeit és elmosolyodott. Rózsás kis arca kigyúlt és bevilágította az egész éttermet, ahogy a ragyogó nap bukkan elő egy rémséges vihar után és békét hoz az emberiségre és áldásos megértést.

Mortimer, vigyorogva és végtelen örvendezőnek kinézve, visszahúzta Melissa kezére a gyémántgyűrűt és rendelt egy második palack francia pezsgőt. A pezsgő mellé nyílt lángon perzselt New York marhasültet hozatott, zsírban pirított, puhapáncélú tarisznyarákot és párolt zöldségeket külön tányérokra. Miután bekebelezték a felséges ételt és kiürítették pezsgőspoharaikat Mortimer és Melissa aláírták a nuptiált, azaz a házassági elő egyezményt, ahogy azt a helybeli jogi nyelven nevezik. Természetesen két példányban és Jean és egy százötven kilós szakács a konyhából tanúként ellenjegyezte az elkötelezettségi dokumentumot.

Tizenharmadik Fejezet

Scott Steiner, a törvény mindentudó ügyvédje, Ft. Lauderdale városban, lent Floridában, nagyon szükségeltette a hárommillió lenyomozhatatlan dollárt, még ma este, mielőtt bezárnak a bankok. A business sajátossága, amivel elfoglalta magát, állandó készpénz beáramlást szükségeltetett, és Mortimer Malorky, a dúsgazdag befektető Connecticutból megújult reménységet jelentett.

Steiner harmincszázalékos évi hasznót ígért Mortimernek, amit negyedévenként fizetett volna, és Steiner legendás hírnevére alapozva Mr. Malorky nem várt semmiféle komplikációt.

Kényelmesen üldögélve pazarul berendezett harmincadik emeleti irodájában, az impozáns toronyépületben, ami az ő saját nevét viselte, Steiner gyémánt és arany Rolex karóráiról ábrándozott és luxus automobiljairól, a két Bentley modellről, a három Ferrari Spider csodamasinákról, és az összes elegáns Rolls Royce tüneményekről, amik a tulajdonában voltak, hogy ne is említsük a számtalan relatíve nem annyira értékes Cadillac Escalade és Mercedes Benz kocsikat, amiket mindennapi furikázásra használt.

Magdika, fiatal titkárnője és alkalmankénti szeretője frissen főzött kávéval lépett be főnöke szobájába. Udvariasan halkra fogva a hangját, és kissé előre hajolva, hogy láttatni engedje csodálatos kebleit, egy mobil telefont tartott szépséges kezeiben és jelentette.

— Scott, Dwight Hughes kapitány van a vonalban. Úgy vélem, hogy éppen most ért földet az Orchid Lake magánrepülőtéren és a leszállópálya aszfaltján további utasításokra várakozik.

— Helyes. — Steiner megbiccentette óriási fejét, ami leginkább egy rózsaszínű dinnyére emlékeztetett, ami háromszorosra hajtogatott tokájának tetejében függőlegesen áll a nyakán, és folytatta szavait. — Adja ide, majd én beszélek vele.

Steiner elvette a telefont és útjára bocsátotta Magdikát, akinek nem kellett mindenről tudnia, és éles, követelődző hangon beleszólt a kicsiny készülékbe.

— Elhoztad mind? — kérdezte.

— Igen. — Dwight felelte. — Mind a tizenkét dobozt, érintetlenül és leplombálva, ahogy ígértük.

— Mesés. — Steiner bólintott. — Hozd ide őket a Bleacher Bank Részvénytársaság központba a Collins Avenue úton, Miami Beach belvárosban. Tudod, hogy hol van?

— Tudom, — Dwight megköszönte a torkát. — Tudom. Voltam már ott és csináltam kézbesítéseket azelőtt is.

— Helyes. — Steiner óriás lábait nagy robajjal rádobta íróasztala tetejére és rágyújtott egy vastag kubai szivarra. — Értesítem a biztonsági menedzsert, hogy jössz. A nagykonferencia szobában találkozunk és a hozott pénzt hozzáadjuk a Malorky portfólióhoz.

Egy órával később, reggel tíz óra körül, és alig néhány órával a határidő előtt, Steiner, Hughes és egy száraz kóró kinézetű savanyú bankár, egy Peter Lustigson nevű egyén, együtt ültek a konferencia szobában és nézték, ahogy Hughes késével levágja a pecsétet az első dobozról.

Hughes, mestersége szerint pilóta, bár néha maffia fenytetés-végrehajtó kihajtogatta a fedél lapjait. Lustigson készenlétbe helyezte a pénzszámláló masinát, és Steiner előre hajolt, hogy jobban lásson.

Ebben a pillanatban Hughes megmeredt, arcából leszaladt az összes vér, és Steinerre emelte tekintetét. — Elnézést, uram, — motyogta. — Itt valami nem stimmel.

— Micsoda? — Steiner felugrott és bedugta kezét a dobozba, majd, ahogy egy paksaméta pornómagazint húzott elő, hangosan felüvöltött. — Mi akar ez lenni? Hol van a pénzem?

Hughes megragadta a dobozt és tartalmát kiöntötte az asztalra. — Talán az alján? — zihálta rémülten és hamuszürkévé sápadt. — Itt kell, hogy legyen.

— Vizsgáljuk át a többi dobozt is. — A bankár felállt és körbekerülte az asztalt. — Talán ez az egy szándékosan hamis, hogy félrevezessék a kopókat.

Hughes és Steiner egyik dobozt a másik után tépték fel, de egyikben sem volt semmi pénz. Még egyetlen dollár sem, csak megsárgult régi újságok, szennyes és gyűrtött pólóingek és szakadozott szárú farmernadrágok, valamint további pornográfia, és rengeteg belőlük, összekeveredve felbontatlan hulladékkelevezéssel, és eldobott félig üres ételkartonokkal.

— Te gazember tolvaj. — Steiner megragadta Hughes nyakát és vadul rázni kezdte. — Elloptad?

— Teljesen lehetetlen, uram. — Hughes kapálódzott és kapkodott a levegőért. — Soha nem tennék ilyesmit. Tizenöt éve vagyok pénzügyi futár és egyetlen rézkrajcár sem veszett el egyik utamon sem.

— Mortimer Malorky, — mondta a bankár. — Ismerem azt az embert. Még viccből sem próbálna ilyen aljasságot. Telefonáljanak neki. Kell, hogy legyen valami magyarázat erre. Egy-két napon belül kiderül, hogy csak valami sajnálatos tévedésről van szó.

— Nem várhatok egy-két napot. — ordította Steiner. — Ma van szükségem a pénzre, vagy alulról fogom szagolni az ibolyát.

— Nyugodjon, — mondta a bankár. — Ordítózással és káromkodásokkal nem megyünk semmire. Ahogy megvan a pénz, jöjjön vissza és betesszük a számlájára.

— Áthidalási kölcsönre van szükségem. — Steiner jajgatott és megragadta a bankár karját. — Kölcsönözze nekem ma a hárommilliót és a jövő héten négymilliót fizetek vissza.

— Ne csiklandozza a hónaljamat, Scotty. — A bankár felelte és kigyóyszerű, keskeny íriszében iszonyatos megvetés látszott. — Nem a jótékonykodási szakmában dolgozom. Adjon el néhányat a gépkocsi gyűjteményéből és meglesz a készpénze.

— Vigye mind, — az ügyvéd sírt, — csak adja ide most a készpénzt.

— Sajnálom. — a bankár arca gúnyos vigyorba rándult. — Árverezési ügynök sem vagyok. Vigye ezt az ügyet pénzügyi forrása elé és engem ne zavarjon, amíg nincs meg a letételezni óhajtott összeg készpénzben.

— Talán Mr. Malorky el tudná küldeni a pénzt táviratilag. — a pilóta javasolta.

— Természetesen. — a bankár felelte jeges hangon. — Tárcsázza fel. A tranzakció követhető és jelenteni kell az adóhivatalnak.

— Igen, telefonáljon Mr. Malorkynak. — az ügyvéd ismételte, beesett arccal és az összes vér lefolyt az arcbőre alatti kapilláris erekből.

Hughes elővette a mobil telefonját és feltárcsázta Mortimer közvetlen számát. Hosszú percre nyúló szünet után Steiner felé fordult és meredt tekintettel rábámult. — Semmi válasz, — mondta, — Mr. Malorky nem veszi fel a telefont.

— Próbálja meg a hivatalát, a házát, bármit, hozza be valahogy a vonalba. El kell, hogy érjük. — Steiner kiabált idegesen.

Hughes még néhány alkalommal megpróbálta, majd végül levágta a telefont a konferencia asztalra, kifordította a tenyerét és valami nagyon irritált, dühös hangon bejelentette. — Nem tudom elérni Mr. Malorkyt. Azt mondják, hogy házasodik és nagyon csinos fiatal lányt vesz el feleségül, és senki nem zavarhatja.

— Sajnálom, uraim. — a bankár mondta és felállt. — Más dolgom is van. Maguk, jobb lesz, ha távoznak.

— Mástól fogom felvenni a kölcsönt. — az ügyvéd meredten nézte a bankárt. — Maga nem volt itt éppen a legsegítőkészebb.

— Csinálja. Tegyen pontosan úgy. — A bankár jeges vigyort poccentett az ügyvéd felé és megindult az ajtó felé.

— Várjon. — kiáltott a pilóta. — Velem mi lesz?

— Menjen vissza Connecticutba és vigye magával a szemetjét. — a bankár a kiszórt dobozokra mutatott.

— Pénzre lenne szükségem, hogy üzemanyaggal feltöltssem a tartályom.

— Nem az én gondom. — A bankár vállat vont és becsukta maga mögött az ajtót.

A pilóta Steinerre nézett, de az ügyvéd felfújta az arcát, a vér visszatért arcának hajszálereibe, és tele tüdejéből ordítani kezdett. — Takarodjon a szemem elől, maga tetves tolvaj repülő muslica.

—

Eltelt néhány nap. Hogy repülőbenzinre megkeresse a pénzt, Dwight Hughes elvállalt egy kézbesítést, hogy repülőjével elrepül Bartow, Kalifornia felé és onnan Tacoma városba, Washington államba. A következő héten már szombat reggel lett, amikor végre visszaérkezett White Plains, New Yorkba és a tizenkét papundekli dobozzal elhajtott Mortimer házáig.

A vénséges csatornaüledéket nappali szobájának közepén találta, ahol biztosító tükkel ajkai között és egy kerek krétával a kezében egy őszhajó zömök szabómester alakra szabott szmokingot próbált rajta.

— Hogy ment a dolog. — Mortimer kérdezte, mialatt tarkón vágta az öreg szabót, mert véletlenül megszurta egyik gombostűjével.

— Sajnálom jelenteni, sir, — a pilóta gyűrögette izzadt kezében pilótasapkájának simléderét, amit hasa aljának a közelében tartott, — de a dobozokban nem volt semmi pénz.

— Micsoda? — Mortimer megfordult és olyan durván meglökte a szabót, hogy szegény ember a fenekére esett. — Miről beszélsz? Don Caravaggio emberei a saját szemem előtt rakták meg a dobozokat és én személyesen pecsételtem le mindegyiket. Mi volt a dobozokban?

— Szemét, sir. — Dwight Hughes, a megbízható pilóta és legendás maffiabüntetés végrehajtó felelte. — Undorító mocsokkal voltak degeszre tömve. Az ügyvéd és a bankár kidobtak, mintha valami közönséges tolvaj lennék, ami semmiképpen sem vagyok.

— Tehát a pénz nem lett betéve a bankba. — Mortimer kérdezte, meglepően nyugodtan és megkönnyebbültnek látszódva.

— Nem lett, sir. — a pilóta egy okos majom kíváncsi tekintetével nézett vissza Mortimerre.

— Helyes. — Mortimer végre megszabadította magát a szabótól és barátságosan hátba veregette a pilótát. — Még megvan, ami a dobozokban volt?

— Igen, uram. — a pilóta bólintott és két lépést hátr lépett. — Mind a tizenkettő bent van a terepjáromban, de nem értem. Miért lenne ez jó hír önnek?

— Scott Steiner, — Mortimer felhúzta a nadrágját és belelépett a cipőjébe, mialatt Dwight-ot a garázs felé noszogatta. — A reggeli újágban olvastam, hogy ez az alávaló tolvaj gazember meglépett, elhagyta az országot és egy magánrepülővel úton van Marokkó felé. Finanziális megabirodalma, hogy áttételi hitelekén keresztül kedvező feltételekkel megajelzálog kölcsönöket biztosítsanak nagy kaliberű kliensek sorozatának összeomlott és az FBI átkutatta irodáját és befagyasztotta összes számláit. Ha kézbesítetted volna a pénzemet, mind elveszett volna. Így legalább maradt némi esélyünk, hogy megtaláljuk a tolvajt és visszaszerezzük tőle a pénzt. Hozd be a dobozokat a raktárszobámba és átvizsgáljuk a tartalmát. Ha kiderül, hogy te sikkasztottad el, elevenen megnyúzlak és beletunkollak egy kád sósavba, hacsak vissza nem hozod, ami esetben egyszerűen csak agyonlőlek.

— Nem én loptam el. — Dwight Hughes hebegte.

— Tudom. — Mortimer bólintott. — Csak képletesen említettem, hogy tudd, hogy mi van a téten és becsületes erőfeszítést fogsz belefektetni, hogy megtaláljuk a tettet, és segíteni fogsz, hogy ugyanazt csináljuk neki, amit neked kell csinálnom, ha nem kapjuk az illetőt és nem szerezzük vissza a pénzt.

Sorsát imigyen meghallgatva Dwight sietve behajtotta kocsiját a garázsba, ahol Mortimer már várt rá, és kinyitották az összes dobozt és tartalmukat kiborították a garázs betonpadlójára.

Tíz perc sem telt el, Dwight kihúzott egy fehér borítékot a hatalmas rakás szemétből és felkiáltott. — Roy Piebald. Tudtam, hogy ő volt. Ez az ő szemete. Ez az aljas szemétláda gazember. Hogyan csinálta? Teljesen az orrunk alatt. Mr. Malorky, nem lett volna szabad, hogy ennyire megbízzon benne.

— Hozd ide ezt a Royt. — Mortimer bámulta meredten a borítékot. — Derítsük ki, hogy mennyit tud erről az egészből, és megtudja-e nekünk mondani, hogy jelenleg hol van leparkolva a pénz.

— Igenis, uram. — ugrott a pilóta.

— Ok. — Mortimer rázta a fejét és arca elsötétedett. — Hozd ide és az életeddel vigyázz rá. Délután két órakor esküszöm, és senki nem zavarhat a szertartás alatt, de később a fogadás folyamán tudathatod velem, hogy mennyire jutottál Royyal. Ne próbálj zavarni valami semmiséggel, és ne öld meg, ha felbosszant. De ha van valami földrengető híred, például, hogy megtaláltad a pénzt, zárd be ezt a Royt a mélyhűtőkamrába, gyere át a menyegzői bálra és súgd bele a fülembe.

— Telefonálhatnék?

— Nem. Semmi telefon. A legimpertinensebb dolog lenne telefonon beszélgetni, vagy szövegüzenetet küldeni, mialatt örök hűséget fogadunk egymásnak az oltár előtt vagy az esküvői tortával etetem a menyasszonyomat. Mindamellet, egyáltalán nem vagy ügyes a telefonokkal. Legutoljára tíz napig nem voltál képes felhívni. Egy héttel ezelőtt elintézhettük volna ezt az ügyet, ha lett volna egy kis eszed.

— Próbáltam telefonálni. — mondta a pilóta. — Nem is egyszer.

— Persze, hogy próbáltál. — Mortimer becsípte Dwight fülét ujjai közé és megcsavarta. — Csak túlságosan komplikálnak találtad. Most ugorj, amíg még, eljövendő nászéjszakai örömeimnek okából, jókedvem van.

—

Roy Piebald szerelembe esett, és szerelme ma délután megy férjhez, valaki máshoz. A hír egy jókora Jamaikai marihuána sodortat igényelt. Hogyan tudott volna másképpen reagálni egy ilyen depressziót okozó újságra. Tehát Roy, miután befejezte segédházmesteri műszakját a Stamfordi lakóparknál, és elvégezte kötelességeit, ami magába foglalta a közös mosókonyhák porszívózását, és a kazánházak kisöprését, és a lépcsőházak kitakarítását, beleértve a döglött egerek és patkányok fellapátolását, amit a környék macskái hagytak a legesleghözáférhetlenebb helyeken, elment Joe Tengerparti tavernájába, ahol szomorúságát egyszer alkoholba próbálta belefojtani.

Nem sikerült. Nem mintha nem lett volna elég alkohol, hogy egy egész hadseregbe való kapatos alkoholistát leitassanak, de Joe, a legorcátlanabb módon öt dollárt kért egy krigli csapolt sörért és nyolc dollárt egy üveg Samuel Adams márkáért, és Roynak, mint mindig, készpénzproblémája volt. Tehát második kriglije után kihajtott a Cherry Hill parkba, kedvenc pokrócát maga után behurcolta az erdő sűrűjébe és lefeküdt rá, és rágyújtott a fent említett jamaikai sodortra.

Néhány mélyen mellre szívott szippantás után, ahogy a pikáns fehér füst körbevette, mint a vigasznak holmi jóindulatú szelleme, a homályosságon keresztül egy látomást látott feléje közeledni és a látomás a nevéen szólította.

— Roy?

— Ki szeretné tudni? — Roy nézte a látomást meredt, üveges szemekkel.

— Én vagyok. — a kísértet felelte.

— Ki a fészkes fekete fene az én? — Roy kérdezte gyanakvóan. Teljesen jogosan a körülmények között.

— Dwight Hughes. — a hang, mint üres bádoghordó kongása visszhangzott kifelé a ködből. — Nem emlékszik rám? Mr. Malorkynak dolgozom és Mr. Malorky beszélni akar magával.

— Ez a vég, az ördögök értem jöttek és elvisznek, — Roy motyogta és a félelem kocsonyás bensőjéből koponyájának legtetéjéig emelkedett. — Soha nem lett volna szabad, hogy egy nő akaratának engedjek. Most vagy megölnek, vagy elárulom a nőt és én ölöm meg magam. Nagyon rossz döntést hoztam. Életemben a legrosszabbat.

Roy lassan összeszedte magát és végre meg tudott szólalni. — Azt hittem, hogy Mr. Malorky nősülni akar. — mondta és még egy hosszú slukkot szívott a jamaikai sodortból.

— Akar és meg is fog nősülni, — a jelenés előbukkant a ködből és gúnyosan vigyorgott, — de magát nem hívták meg és ennek a látogatásnak semmi köze az esküvőhöz.

— A fészkes rossebbe nincs köze hozzá. — Roy szemlélte kábultan Hughest és felajánlott neki egy slukkot a marihuána cigarettából.

— Mit mondott? — Hughes felelte és a jamaikai füstölőt ajkai közé szorítva nagyot szívott belőle.

— Semmit. — Roy visszavette a cigarettát és ő is hosszasan szívott a nyálkás végéből. — De hadd kérdezzem meg magától, kedves barátom. Volt maga valaha szerelemben?

— Nem. — Hughes felelte lassan, eltűnődve, hogy volt-e valaha is bármi hasonló romantikaérzés, ha kezdetleges is, idáig végtelenül unalmas életében. — Miért kérdezi?

— Szeretem. — Roy mondta és szipogott hozzá.

— Kit szeret? — Hughes ráncolta a homlokát.

— Őt. — Roy felelte.

— Őt? — Hughes szeme kerekre tágult.

— Igen. Őt. — Roy felelte és keservesen sírni kezdett.

— Ki ez az ő? — Hughes ismételte.

— Az igazi és az egyetlen. — Roy markába fújta az orrát és a taknyot beletörölte a fübe.

— Mi a neve?

— Nem számít. — Roy most már zokogott. — Ma megy férjhez Malorky Mortimerhez és nekem végem.

— Melissa Wassermann? — Hughes akkorát ugrott, mintha egy kígyó csípte volna meg a fenekét. — Idefigyeljen, maga alacsonyrendű csúszómászó csatornatöltelék, maga velem jön. Magának rengeteg megmagyaráznivalója van és nekem megvannak a módszereim, hogy hogyan szedjem ki magából az igazságot.

— Rendben. — Roy feltápáskodott, egyszer négykézlábra, majd kissé imbolyogva a lábára. — Megyek. Az én életem amúgy sem ér, még egy felszáradt köpést sem.

—

Később, ahogy Dwight Hughes Mortimer privát tornatermében ült, amit könnyen lehetett kínzókamráként is használni, és Roy a padlón kuporgott összezsugorodva, és Hughes jobbjának közelében egy másfél literes Canadian Club whisky készenlétben, a pilóta érvelni próbált a remegő stréberrel, és folyamatosan töltögette mind a kettőjüknek a kupicákat.

— Hová dugtad a pénzt? — Dwight kérdezte és lekötözte Royt egy székre és a fiatalember karjait magasba nyújtva csuklóját hozzákapcsolta egy csigákból és kötelekből szerkesztett, nehéz vassúlyokkal ellátott gépezethez.

— Milyen pénzt? — Roy köhögött és kiköpte az italt, ami rossz útra ment, és széles ívben széjjelfröcskölt és Hughes arcát beborította nyállal és ragadós orválladékkal.

— Bizalmas viszonyba találtál kerülni Mr. Malorky bankóival? — Hughes megtörölte az arcát, néhányszor tarkón vágta Royt, mialatt meghúzta a láncokat és kivett egy jókora csipőfogót egy szerszámos ládából. — Ki vele, hogy hol a pénz, mielőtt kitépem a nyelvedet és le kell majd írnod válaszaidat.

— Fogalmam sincs, hogy miről beszél. — Roy nyögte.

— Nincs? — Dwight gyorsan leöntött még egy stampedlivel a torkán és a fogót ledobva a padlóra egy kiélesztett kinézetű nyírókést vett elő a ládából. — Akkor magyarázd meg, hogyan került a nevedre címzett boríték Mr. Malorky dobozaiba? Egyenként fogom levágni az ujjaidat, amíg eszedre nem térsz, és könnyörögni nem kezdesz, mert hirtelen eszedbe jutott, hogy hova tetted.

— A lánynak az ötlete volt. — Roy nézte rémülten a nyírókést.

— Na, lassan kilukadunk valahova. — Dwight hahotázott. — Egy lány? Ki lehet vajon ez a titokzatos nőszemély?

— Maga nem akarja azt megtudni. — Roy sírt.

— Nem akarnám? — Dwight gúnyosan elhúzta a szótagokat és csodálkozást tetetve leejtette az álla. — Próbálj humorizálni velem egy kicsit. Mi a nő neve?

— Jezabel. Ördög Jezabel. Ez a neve. Legalább is az kellene, hogy legyen.

— Olyan végtelenül ostoba vagy. — Dwight letette a nyírókést és leengedte a hangját. — Egy nőt védelmezel, akivel azt hiszed, hogy szerelemben vagy? Derék dolog, de hadd mondjam meg neked, kedves barátom, a nők jönnek és mennek. Nem érik meg, hogy megcsonkíttasd magad miattuk. Legyél már normális. De mindenek ellenére, ha nem akarod megmondani az igazi nevét, legalább mond meg, hogy hol a pénz és békén hagylak.

— Megígéri? — Roy könnyörgött.

— Hogyne, miért ne ígérném meg? Bennem megbízhatsz. A barátod vagyok. Igaz? Az egyetlen megmaradt barátod.

— Egy önkiszolgáló bérraktárban a Hamilton Avenue úton, Stamfordon.

— Valóban? Az egész? Nem hazudsz, csak hogy elküldj és reménykedsz megszökni, amíg távol vagyok. Add ide a kulcsot és velem jössz. Világos az elgondolás?

— Csak az egyik kulcs van nálam. A szobán két lakat van és csak az egyikhez van kulcsom. A nőnél van a másik.

— Nagyon okos. — Dwight vigyorgott. — Meg kell, hogy adjuk neki az elismerést. Nem bízott meg benned. A nők. Mit mondtam éppen az előbb a nőkről neked? Rettenetesen trükkösek. Nem?

— Nagyon, — Roy bólintott és dörzsölte a csuklóját, amit Dwight éppen szabaddá tett. — Befejeztük? Ha elenged, odaadom a szobaegység számát. Visszaszerezte a pénzt. Nem? És segítettem? Nem? Szólna néhány szót az érdekemben Malorky úrnál. Ugye szólna?

— Aha. — Dwight felelte, mialatt a többi láncot is leszedte és kioldotta a csigákat. — Ügyesen szerepeltél és jól viselkedtél. — mondta, barátságosabb tegezésre fogva. — Mi értelme lenne valakit hibáztatni, aki nem vétkezett.

— Köszönöm. — Roy felelte és tisztelettudó pillantást vetett Dwight felé.

— A fészkes csillagát. — Dwight jó hangosan rácsapott a homlokára. — Miért nem gondoltam erre azelőtt? Vele vagy szerelemben. Igaz? Ő megy férjhez Mortimer Malorky úrhoz. Melissa Wassermann. Tisztára nyilvánvaló a maga lehetetlenségében.

— Soha nem mondtam ilyet. — Roy lehangolt pillantást pöccentett Dwight felé.

— Persze, hogy nem mondtál. — Dwight megveregette Roy hátát. — Semmi hasonlót és ez nagyon dicséretes. Mégsem vagy egy árulkodó patkány. Nagyon hálás vagyok ezért, és innen én veszem át az irányítást. Mi is volt a raktárszoba száma?

— A szám 12111, és itt van a kulcs és kódszám, hogy bejusson. — Roy mondta és idegesen nézegetett a kijárat irányába. — Mehetek? Mindent megmondtam és megtettem, amit tudtam. Nem?

— Majdnem. — Dwight nevetett. — Kivéve némi bizonytalansági hányados megmaradt, amiért be kell, hogy zárjalak a mélyhűtő szobába, amíg a kétség megoldódik. Remélem, hogy nincs ellenedre, ha ott kell, hogy maradj. Vagy, igen?

— A pénz ott van. — Roy szemei egyre rángatóztak és szánszalmasan és pánikba esettnek nézett ki. — Vigyen magával egy fémvágót és fűrészeljék le a második lakatot. Nem kell, hogy megmondja Malorky úrnak, hogy a felesége is benne van a lopásban. Nagyon csalódott lenne, és esetleg magán töltené ki a dühét. Nagyon kérem, adja vissza neki a pénzt, és ne foglalkozzunk többet a dologgal. Nincs igazam? Jóember?

— Igen, nagyon. — Roy röhögött és fellengzős, beképzelt hangnemben válaszolt.
— Semmi értelme, hogy elmondjam az igazat Mr. Malorkynak. Ez olyan okos lenne tőlem, hogy rögtön Nobel díjat nyerő, tudományos vignettákat kezdenék kitojni a lukamon.

— Kérem, — Roy pislogott szemérmesen. — Ne használjuk csúnya szavakat és ne folyamodjunk tettlegességekhez.

Dwight végre végett vetett a vitának. Grabancánál fogva megragadta Royt, keresztülcipelte a konyhán, be az éléskamrába, ahol vad mozdulattal feltépte a beépített mélyhűtő ajtaját.

— Helyezd magad kényelembe és viselkedj hidegvérűen. — mondta ominózus aláfestéssel hangjában, mialatt belökte Royt a mélyhűtőbe és rácsapta a nehéz vasajtót.
— Rövidesen jövök vissza.

—

Nem sokkal később Dwight keresztülhaladt a Roger Sherman fogadó Great Bankett termén és megközelítette Mortimer Malorky urat.

— Sir, — Dwight lehajolt és Mortimer fülébe suttogott. — Megvan a pénz. Egy önkiszolgáló bérraktár szobájában van a Hamilton Avenue úton, Stamfordon.

— Ügyes. — Mortimer nézte meredten a hírhozót, mialatt karját újházás feleségének derekára fonta és megsimogatta az ifjú feleség kíváncsú combjának selymességét. — Akkor hozza el. Mire vár?

— Sir, — Dwight suttogott tovább. — Legmélyebb tisztelettel javasolva, de szeretném, ha ön is velem jönne. Nem szeretném a blamázt magamra venni, ha valami másodjára sem sikerül. Sokkal jobb lenne, ha együtt vizsgálnánk át a szoba tartalmát.

— Legyen úgy. — Mortimer kezének gyors mozdulatával útjára küldte bizalmas pilótáját, ahogy a zenekar egy gyors polkát kezdett húzni és nagyon szeretett volna pironkodó arájával táncolni. — Akkor holnap csináljuk.

— Még egy dolog, sir. — Dwight köszörülte meg a torkát alázatosan. — Két lakat van a szobán és csak az egyikhez van kulcsom.

— Kinél van a másik kulcs? — Mortimer végre felnézett.

— Legalázatosabb tisztelettemmel mondván, — Dwight a boldogságtól ragyogó és kacarászó menyasszonyra tekintett, aki a vérpezsdítő ritmusra türelmetlenül rúgta a padlón az ütemet piros topánkás lábával és szinte alig érthetőre halkította a hangját. — Az ön feleségénél van a másik kulcs.

Tizennegyedik Fejezet

Kora reggel az esküvő napján Melissa bekopogott apja irodaszobájának az ajtaján, és miután hallotta a szavakat, bújj be, csinos kis fejét bedugta a félig nyitott résen.

— Indulok felvenni az esküvői ruhámat. — mondta.

— Szeretnéd, ha veled mennék? — az apa felelte. Képtelen volt szemeit elszakítani a komputer képernyőtől, ami színes elrendezésekben és táblázatokban tárta ki elé a részvények árait és a kockázatos tőkeáttételes kereskedelem állását, ami másod percenként mozdult és változott.

— Nem nagyon. — Melissa felelte elővigyázatosan, — de szükségem lenne a kocsidra és egy hitelkártyára, hogy kifizessem a ruhát.

— Itt van. — Róbert Melissa felé nyújtotta kezét, markában a hitelkártya és ujjairól a kulcsok lefele lógva. — A regisztrációs és a biztosítási dokumentumok a kesztyűtartóban vannak.

— Köszí, apus. — Melissa Róbert felé táncolt és homlokon csókolta, ahogy az apa tenyerébe nyomta a kért tárgyakat. — Tudtam, hogy te vagy az aranyosak legaranyosabbika.

— Minden elfelejtve és megbocsátva. — Róbert gondolta, mialatt nézte leányának karcsú alakját, ahogy az kecsesen kikerengőzött a szobából és eltűnt a szeme elől. — Megszűnt a harag és a múlt elfolyt víz a híd alatt. Milyen csodálatos orvosa a régi sebeknek a pénz, főleg ha sok van adományozva belőle.

Következőnek Melissa a Main Street fogadóba hajtott, hogy felkeresse ikertestvérét.

— Helló, sziszi, — köszöntötte. — Itt az ideje, hogy te legyél én, és én legyek te, és beleolvadjak a faltapétába.

— A vártára. — Melanie sikított és az öröm lángjai lobbantak szemében és egy mindent átfogó frontális cicaöleléssel magához húzta Melissát.

— Elintéztam a nuptiált, — Melissa magyarázta, mialatt segített Melaniének kikelni az ágyból és noszogatta, hogy mossa meg az arcát. — A pillanatban, hogy kezeiteket összekötik a stórával, az igazgatósági bizottság tagja leszel és teljes hatalmad lesz Mortimer fele vagyona felett. Használd ki jól, ajándékozd meg magad bőségesen és ne feledkezz el szegény apánkról. Kényszerítsd Mortimert, hogy fizesse ki Róbert adósságait, és apánk meg fog változni. Apánkból lényegesen jobb ember lesz.

— Nem gyűlölöm az öreget. — Melanie felelte. — Lehet, hogy férfi, esendő és gyenge sok szempontból, de mégis egy emberi lény és én emberbarát, humanista vagyok. Hajlandó vagyok meghallgatni a gyónásokat és az érdekek alapján fogom adományozni a megbocsáttatást.

Ebben megegyezve ruhát cseréltek és biztosra menve, hogy nem lehet őket megkülönböztetni, és senki nem fogja észrevenni a cserét, megigazították frizuráikat és elvégezték sminkjeiken az utolsó simításokat, és két különböző kocsit használva elhajtottak a belvárosi menyegzői ruhaszalomba. A szalonnál csak Melanie ment be, odaadta a vásárlási vevényt, és a tulajdonos sietve hozta elő a teljesen elkészült menyasszonyi ruhát.

A nagyszerűen pompás esküvői talár tökéletesen illett Melanie alakjára. Gazdagon hímezve és fényes szaténból kiszabva, a csillogó ruházat Melanie bal vállát teljesen mezítelenül hagyta, szorosan átölelte keskeny derekát, és csípőjét még szélesebbre és még érzékibben kíváncsabbra varázsolta, és a földig érő szoknya kecses ívben sepepte a földet, ahogy Melanie a sarkán körbefordult és csodálta magát a hármastükörben.

Melanie percek múlva levette az isteni alkotást, egy háromméteres plasztik zsákba csomagoltatta és megdicsőülten szertelen mosollyal az arcán elhagyta az üzletet.

Az utcán Melissa segített nővérének a nehezen kezelhető csomagot minden gyűrődés nélkül lefektetni a hátsó ülésre és intett, hogy Melanie foglalja el a vezetőülést, ahol egy kisebb tárgyat adott a kezébe.

— Ez mi? — Melanie nézte a fényes kis téglalapot, amin kicsiny képernyő látszott és színes gombok.

— Tracphone. — Melissa nyitottra csúsztatta a tárgyat, aminek alsó részén apró billentyűzet bukkant elő. — Tudod, hogyan kell használni?

— Igen. — Melanie átvette a tárgyat és megnyomta a menü gombot. — Az intézetnél nem lehetett nálunk ilyesmi, de Murdochnak volt egy és megmutatta, hogyan kell kezelni, ha én is megmutattam neki bizonyos dolgokat.

— Ne foglalkozz most Murdoch-al. — Melissa felelte élesen. — Ezzel a telefonnal tartjuk a kapcsolatot és tudatjuk egymással a dolgok alakulását. Ötszáz előre kifizetett beszélgetési perc van rajta, de csak a legsürgősebb esetekben használd. Senkinek sem szabad tudni, hogy van nálad egy. Nekem is van egy ugyanilyen és a számom bele van programozva a tiedbe. A csengő le van kapcsolva és csak vibrálni fog, ha hívok. Senki más nem kell, hogy hívjon rajta, és ne vedd fel, hacsak nem látod az én nevemet a hívóazonosítón. Dugd el a melltartódba, mélyen lent a melled alatt, és hívj vissza később, ha rögtön nem tudod felvenni. Én csak kétszer csöngetek, erről megismersz.

Ezeket megbeszélve és kölcsönösen jó szerencsét kívánva egymásnak és búcsú puszikat cuppantva egymás arcára, Melissa kiszállt a Róberttől kölcsönzött kocsiból és beült Rex automobiljába, és alakuljon jól vagy rosszul, megindultak saját útjaikon.

—

Melanie hazahajtott apja házához és bevitte az esküvői ruhát a házba, ahol Róbert bukkant elő irodaodújából és üdvözölte.

— Oh, apu. — Melanie apja nyakába ugrott. — A ruha egyszerűen csodálatos. Még életemben nem voltam ilyen boldog. Köszönök mindent neked. Nem tudok semmi

másra sem gondolni, csak arra, hogy az oltárnál átadsz jövődöbelimnek, és mindenki engem néz, és sárga irigység látszik sóvárgó szemeikben.

— Örvendek, — motyogta az apa. — Isten akarata volt, ami hazavezetett.

— Egyetlen dolgot sajnálok, — Melanie a dívány támlájára helyezte az esküvői ruházatot. — Hogy anyu elvitte az összes ékszert, amit te vettél neki. Most tényleg jó lenne egy sor igazgyöngy a nyakam körül, és gyémántok a fülemben és egy zafír és rubinkövekkel kirakott diadém a fejem tetején.

— Hát, — az apa megcsókolta leánya homlokát. — Te még olyan fiatal vagy, hogy minden csecsebecse nélkül is te vagy a kastély királynője. A mamádnak inkább szüksége volt azokra a cafrangokra. Egyedül csak az ékszerek és a visszerek voltak igaziak rajta, a többi zsíros sminkelés volt és műanyag szilikon. Mortimer több és szebb ékszert fog venni neked, mint bármilyen, ami anyádnak volt.

— Jó lenne, ha Melanie is el tudna jönni. — Melanie sóhajtott és apjára pillantott. — Olyan sokkal jobb lenne, ha láthatna, mint örömteljes menyasszonyt.

— Ne törődj vele. — az apa két ujjával felemelte leányának állát. — Hagyj neki békét. Legyen boldog a saját maga szötte szőrös gubóban, a környezetben, amit választott, és amiért egyedül csak saját magát okolhatja.

— Egy nap, — Melanie felelte. — Minden szürke gubó le fog hullani és észbontóan szép pillangók fognak kibukkanni eldobott kérgükből, és virágról virágra fognak szállni és az élet csodálatos elixírjét fogják inni áldással terhes mikro-spóráikból és mézzel teli kelyheikből. Nagyon szeretném, ha az én drága nővérem megérné megváltásának napját, hogy jelenlétével a világot szebb és jobb országgá tehesse.

— Megrögzött narkó szenvedélyes volt a legkihívóbban dacos hozzáállással. — Róbert bólintott. — Nézz önmagadra. Mind a ketten ugyanabban a környezetben nőttetek fel, ugyanazokkal a szülőkkel, ugyanazokkal a lehetőségekkel, és mennyivel különb egyén lett belőled. Ég és föld a különbség. Nem tudtam tovább elviselni az állandó bánatot és szenvedést, amit Melanie jelentett nekem.

— Visszafogadnád, ha megváltozna, és bebizonyítaná neked jóságát?

— Pillanatnyi gondolkodás nélkül. — Róbert reszkető hangjában érződött a megbánás. — Örömmel fogadnám magamhoz és lelkem minden vonzalmával ismét szeretném.

— A lehetőség sokkal közelebbi, mint gondolod, — Melanie félénk mosolyt vetett apja felé és megindult a lépcső felé, — és remélem, hogy akkor emlékezni fogsz a most adott szavadra.

—

A menyasszonyi ruhaszalonból Melissa egyenesen a Main Street fogadóba hajtott és megállt a recepciónál.

— Kiregisztrálok, — mondta a kövérkés polgárnak, aki abbahagyta a komputer képernyő szemlélését, ahol festőművészetben vagy szobrászatban vehetett internetes kurzust, mert lengén öltözött fiatal hölgyek fotóit nézte, a legváltozatosabb pózokban, és

ahogy felnézett, kábultnak látszott, és ugyanakkor okosnak, bosszankodónak és megvetőnek, ugyanabban és ugyanegy időben.

— Hány személy tartózkodott a szobában? — a kövér portás tetőtől talpig felmérte Melissát, felmérve és megbecsülve, hogy le tudna-e még tőle gombolni egy ötvenest. esetleg egy százast.

— Egy. — Melissa előre hajolt és megnézte, hogy mi látszik a képernyőn. — Miért?

— Éjszakai látogatókat fogadott és vadul tivornyáztak. — A fiatalember fenyegetően dobolt az ujjával a pult tetején. — A megajánlott ár egy személyre szólt és a második személy az első éjszakára ötven dollárral több és napi húsz dollárral a második után. Továbbá, egész éjjel égette a villanyt és hangosan bőgette a televíziót. Az áram nagyon költséges erre fele és a szomszédok panaszt tettek, és teljes visszatérítést kellett fizetnem nekik.

— Tényleg? — Melissa kikerekítette a szemeit.

— Tényleg. — A fiatalember állta Melissa tekintetét. — A teljes összeg tíz napra ezerkétszáz dollár plusz forgalmi adó. Hitelkártyával fizet vagy készpénzzel?

— Okosabb ötletem van. — Melissa hunyorított a képernyő felé. — Kifizetem magának a hatszáz dollárt, amiben eredetileg megállapodtunk, és extra bónuszként nem jelentem fel a rendőrségen, hogy gyerekpornográfiát néz, és kiskorú-szex videók vannak a tulajdonában. Vegye úgy, mint egy börtönből való szabadulási kártyát, hatszáz dollárért és apróért, ami nem is olyan rossz vásár a húsz évvel szemben, amit ilyesmiért kap.

— Nem néztem óvodáspornót. — A fiatalember csikorgatni kezdte a fogait.

— Az én szavam a magáéval szemben. — Melissa farkasszemet nézett a szobakiadó portással. — Még ha nyer is a törvényszéken, a neve örökké mocsok marad és az ügyvédi költségek az egekbe fognak rúgni. Melyiket szeretné jobban? Abbahagyja velem a szélhámoskodást és én sem zaklatom magát. Mi a véleménye, drága kedves barátom?

— Rendben, — a fiatalember morogta. — Hatszáz, de egy fillérrel sem kevesebb.

— Okos, — Melissa mosolygott, mialatt kiszámolt négy százast és négy darab ötvenest a vastag pénztekercsből, amit ridiküljében tartott. — Tudtam, hogy maga egy racionális gondolkozású férfi, akinek ha kell, intenzív létfenntartó ösztöne is van.

Ezzel Melissa a pultra dobta a pénzt és emelt fejével kimasírozott a motelirodából.

— Ribanc, — a fiatalember dühödten nézett Melissa után, — pokolra való istenátka ribanc.

—

Következőnek Melissa Darienbe hajtott és a vasútállomás mellett a Dunkin Donuts kávéház parkolójában letette a kocsiját. Bement, vett egy kávét és egy bagel péksüteményt és mobil telefonját kihalásztta a táskájából. A neveket leforgatta a címlistán, amíg megtalálta Rex nevét és megnyomta a hívó gombot.

— Hogy alakulnak a dolgaid, mézecsém? — kérdezte, ahogy a férfi belépett a vonalba. — Készen állsz egy kis kerékforgatásra?

— Mit értesz ez alatt? — Rex kérdezte. — Végre hozod vissza a kocsimat?

— Nem. — Melissa felelte. — Úgy értem, hogy készen vagy-e a szerencsekerék megforgatására. Le akarok menni Atlantic Citybe és lazítani akarok egy kicsit.

— Nem szeretem a hazardjátékokat. — Rex megköszörülte a torkát és próbálta csillapítani a fullánkos darazsakat, amik mocorogni kezdtek a hasa aljában. — Négy óra hajtás lefele, négy óra játék a kaszinógépeknél és négy óra vissza. Jóval éjfél után lesz, mire visszaérünk. Ashley magyarázatot fog követelni és nem fogok tudni mit mondani.

— Ottmaradhatunk éjszakára? Olvastam, hogy a Bally's kaszinóban csodálatos wellness klub és gőzfürdő van és királyi méretű ágyak vannak a mézeshetezők lakosztályaiban.

— Éjszakára való maradás, mézeshetező lakosztály? — Rex válaszolt jelentős mély lélegzetvételekkel egybekötött hosszú szünet után. — Jól hangzik, de még házasságban vagyok Ashley-vel és ezt hittem, hogy te meg férjhez mész egy gazdag vénemberhez.

— Igaz, és az esküvő ki is lett tűzve. — Melissa hangja remegni kezdett és mintha elfojtott volna egy kis puha szipogást. — De szeretném, ha megmentenél. Akarom, hogy gyere, vigyél el innen és hozd le nekem a csillagokat és egy ezüsttálcán rakd a lábaim elé.

— Mit mondjak? — Rex tétovázott. — Milyen vicces lenne, ha mindenemet elveszíteném. Elveszíteném ezt az állást, a házamat is és házasságom a kutyák harmincadjára kerülne. Nem telefonálhatok Ashley-nek és nem mondhatom, hogy elegendő van belőle és megszököm veled?

— Nem szükséges, hogy értesítsd. — Melissa hangja egyenletesebbnek hangzott és a lány kuncogni kezdett. — Előbb utóbb rá fog jönni, hogy mi van.

— Egész létezésem Ashley családjáéban van.

— Azt hittem, hogy utálod és engem szeretsz.

— Nagyon szeretlek, Melissa, — Rex hangja hirtelen megtelt szenvedélyes szerelemmel és fájdalmas vágyakozással, — de fogalmam sincs, hogy milyen pénzből élnék meg.

— Olyan romantikanélküli ünneprontó vagy. — Melissa hangja csalogató lett és egyidejűleg kedvesen dorgálgató. — A gondviselés ad azoknak, akik szükségben vannak és igazából szeretik egymást. Az életben egyetlenegyszer adódó alkalmat kínálok neked, hogy újrarendezd életed. Jössz, vagy nem? Nem fogok neked a térdeimen könyörögni.

— A kénköves pokol lángjai égessenek el. — Rex kiáltott. — Jövök. Hol vagy?

— Két utcasarokra tőled a Dunkin Donuts kávéházban. — Melissa kacagott csilingelve. — Ugorj ide át hozzám és indulunk a földi paradicsomba.

—

Ashbury várostól délre a Garden State parkúton megfogyott a forgalom és a motor egyenletes zúgása elbágyasztotta őket és megnyugodtak. A Monmouth autószervez

állomásnál megálltak egy kávéra és sportzsákját maga után rángatva Melissa egyenesen a női vécé felé tartott.

— Rex, rendelj nekem egy tonhalsalátát és egy maximum nagyságú jeges teát. — Melissa kiáltotta, ahogy visszafordult és eltűnt az ajtó mögött.

Tíz perccel később testhezálló fekete spandex nadrágban jött ki. Fent kivágott tornadressz viselt, szintén feketét és alul piros miniszoknyát. Öltözeke csupaszon hagyta a vállait és amerre ment suttogások követték, ahogy rózsaszín bőre és hullámos gesztenyebarna fürtjei egy Salvatore Deli mestermű színes kontrasztját kölcsönözték megjelenésének.

— Tehát, Rex, — Melissa kezdte, ahogy formás fenekét egy oldalszeparében ledobta a férfivel szembeni ülésre és keresztbevetette a lábait. — Miért maradtál meg Ashley-vel olyan sokáig, ha annyira utáltad? Még egyszer utoljára, világosítsd meg az agyamat.

— Érdekből, — Rex felnézett. — és presztízsből és a nyugodt anyagi biztonság végett. Szerelemnek semmi köze nem volt hozzá.

— Nézzem csak, — Melissa aprót kortyolt kávéjából. — Egy rosszindulatú nő, akinek bornírt hisztériája van és veszekedős magaviselete, és megszállottan megrögzött kontrolálásos elmebeli beállítottsága, az érdekeid képviseli, ameddig bőségesen van pénze. Rex, te egy papucs vagy a javából. Egy olyan alak, aki fél a nőktől, mert azok sokat és gyorsan beszélnek, és esetleg mérgesen néznek rád. Gerinctelen egy alak vagy, mondhatom.

— A nők nem szeretik a tesztoszteronnal teli agresszív bikákat. — Rex próbált vitatkozni. — A mi társadalmi körünkben a nők az engedelmes férfiakat részesítik előnyben, akiket úriembereknek neveznek. Egy bizonyos anyagi státusz és iskolázottság felett fizikai erőszak és az ököljog elfogadhatatlan. Mi a racionális érvelést a parlamentáris eljárásokat használjuk nézeteltéréseink megoldására.

— Nem a nyers fizikai és a szóbeli agresszivitás közötti különbségről beszélek. — Melissa gondosan felmérte magának Rexet. — Inkább azt szeretném tudni, hogy kiállnál-e értem és megvédenél, bármi is legyen az ára. Megóvnál-e egy vad viharban? Megvédenél egy farka veszett kutya ellen, és lehajolnál-e értem, ha kegyvesztetten leesnek a sárba, még akkor is, ha tetteid komoly kockázatot és súlyos sérüléseket jelenthetnének számodra?

Rex nem felelt. Hallgatólag csendben fejezték be étkezésüket, kimentek a gyorsbűféből és továbbra is déli irányban igyekezve kihúztak a parkolóból. A társalgás csak tíz perccel később az úton kezdődött ismét.

— Miért utálsz magad annyira? — Rex kérdezte, szemeit az útra függesztve és nem nézve útítársára. — Hogyan lesz egy vonzókülsőjű nő, mint te, ennyire cinikus? Az egész világ hever a lábaid előtt és bármilyen jóképű és gazdag embert megfoghatsz, és semmit nem kell tenned érte, csak csinosan kell, hogy üldögélj és várj.

— Pontosan. — Melissa felelte, kissé sértődötten. — Nem akarok csinosan üldögélni és nem akarok kitartható nő lenni. De az érem másik oldalán, és bele kell egyeznem ebbe a koncepcióba, mi nők, bármennyire is nem szeretjük beismerni, rá vagyunk szorulva a férfiakra. Nem mintha nem tudnánk elegendő pénzt keresni, hogy

eltartsuk magunkat, vagy nem mehetünk be egy étterembe férfikísérő vagy idősebb női gardedám nélkül? Ezek a hátrányok már régen a múlté, de mégis és mindig, rengeteg kivétel van a szabálya alól. Mi még mindig használjuk a férfiakat, hogy szellemi vagy fizikai támogatást nyújtsanak nekünk, hogyan is mondtad, kényelmességi érdekekből, de főleg azért, és itt csak általánosságban beszélek, hogy ne kelljen foglalkoznunk bizonyos munkatevékenységekkel. Például, mit gondolsz, hogy miért vagyok így öltözve? Valaki mondhatná, hogy felhívjam magamra a férfiak figyelmét. De ez nem igaz. Szeretek szexinek kinézni, szeretem a saját női nemem szexepiljét, de minden törvény és média propaganda ellenében, ha így parádézna a főutcán, lekurváznának. Nem az arcomba, de hallótávolságon belül suttognák a hátam mögött. De ha egy férfi sétálna az oldalamon, másfele néznének, és sárgulnának az irigységtől, és kérdeznék, hogy miért nincs nekik az, ami a másik férfinak van, hogy ilyen ragyogó nője lehet.

— Feminista hangnemben beszélsz. — Rex mosolygott leereszkedően és a villogón eléjük táruló útjelzésre mutatott, ami fellengzősen közölte velük, hogy a következő kijárat Atlantic City. — A férfigyűlölő nők felfogása szerint, akik rájöttek, hogy testük a legkeresettebb portéka és ugyanennek a koncepciónak a tagadásával az egész férfinemet le tudják alacsonyítani.

— Nem vagyok feminista. — Melissa rázta a fejét és a kijáratírányánál lekanyarodott az útról. — Túlságosan fiatal vagyok és csinos, és túl sok szex hormon van bennem, hogy feminista legyek. A feminista mozgalom olyan, mint egy véd és dacszövetség, egy szervezet, ami gyűlöleten alapul és mások megtagadásán.

— Ilyet nem mondtam. — Rex arca szájától a füléig érő vigyorba torzult és Melissa felé pillantott. — De megértem az álláspontodat.

Melissa a téma további taglalását hiábavalónak tartotta és nem válaszolt. Tíz perccel később, ahogy a keleti horizontból kiemelkedve a magas kaszinóépületek sziluettje eléjük tárult, Rex oldalra biccentette a fejét és egy gigantikus lila jeltáblára mutatott. — Bally's, — mondta. — Azt ígérted, hogy szobát veszünk ki a Bally's hotelben.

— Kiveszünk, — Melissa bólintott és a műszerfalán lévő órára nézett, — de kicsit később. Még csak délután három. Szeretnék sétálni egyet a híres óceánparti promenádon és meg akarom tapasztalni a hely varázsát. Imádom a nagy hullámokat és a fehér habkoronát a tetejükön. Ebből nem sokat látunk nyugat Floridában. Be akarom szívni a sós tengeri levegőt és böngészni akarok az ékszerüzletekben és az ajándék butikokban. Utána kipróbáljuk a szerencsénket és kiviszek egy előkelő étterembe. És az után, és csak akkor, fogunk egy szobára gondolni, ahol lepihenhetünk és összebújhatunk.

Leparkoltak a Bally's kaszinónál és átsétáltak a véget nem érő folyosók labirintusán, majd végül keresztülevickéltek az ezernyi pénzbedobós automata észbontó akadálysorán, és az óceánnal szembenézve kibukkantak a gigantikusméretű építmény széles üvegajtaiból.

Kint káprázatosan elbűvölő látvány fogadta őket és beleolvadtak a zsibongó embertömegbe, ami mint elveszett falevelek az atmoszférikus légörvényben kavargottak az utcaszéles fájárda vastag deszkáin és mozdultak előre és libbentek hátra.

Az Atlanti óceán menydörgő hullámainak zenéjére Rex Melissa keze után nyúlt és a leány engedte, hogy a férfi megfogja. Lépteit Rex lépteihez igazította, és mire elérték a Resorts kaszinót fejét a férfi vállára hajtotta és az átfogta derekát.

Rex úgy érezte, mintha egy ruganyos rózsaszínű gumiszőnyegen lépkedne, és beszívta a fiatal nő mámorító illatát, sütkérezett selymes karjának puha melegében, megízlelte szélben lebegő hajának arcát csiklandozó szálait, és imádattal csodálta, ahogy Melissa látszólag megadja magát férfias akaratának, és gondolta, hogy mostantól fogva minden rendben lesz, és soha többet nem kell elviselnie feleségének hisztérikus dührohamait. Melissa oly magabiztosnak tűnt, a világ engedelmeskedett kényének és kedvének, és bár nem lehetett valami sok pénze, mégis eldobta magától a lehetőséget, hogy gazdagon menjen férjhez. — Milyen okból tehette, — fontolgatta, — még most is belém lenne esve?

Melissa még mindig szeret, — döntötte el. — Elvégre én voltam neki az első, és egy leány soha nem felejtí el azt, aki elvette a szüzességét.

Elérték a Taj Mahal kaszinót és bementek. Rexnek tetszett a hely, tetszett neki a zsi bongó zaj, a hangos zene állandó harsogása, a csilingelő csengők és a zengő-bongó harangok, ahol a tömegben senki nem törődött a másikkal, csak a gépekkel és a játékasztalokkal, ahol savanyúpofájú gödörfönkök álltak vigyázó strázsában, és rövid miniszoknyákban nagymellű koktélpincérnők sietve hordták az italokat és tálcákkal a kezükben keresték vendégeiket.

Rexnél száz dollár lehetett és gondolta, hogy a felét megkockáztatja. Megállt egy ötcentes gépnél és erővel maga után húzta Melissát.

— Próbáljuk meg ezt. — mondta. — Sokat nem veszíthetünk.

— Valami komolyabbra gondoltam. — Melissa ujjai végigsiklottak Rex karján és a végén megragadta a férfi kezét. — Gyere utánam és nézz izgalomba jönni.

Melissa keresztülvezette Rexet a fél játéktérmen és megállt egy félig lekordonozott résznél, ahol tucatszámú pénzbedobó automata állt egy kissé megemelt platformon, és senki nem játszott rajtuk.

— Ezek százdolláros gépek. — Rex motyogta. — Melissa, ezt nem gondolhatod komolyan.

— De igen. — a leány felelt és kezításkájából kivett egy fehér borítékot és kihalszott belőle három százdolláros bankót. — Egy rakás százast kaptam az esküvői ruhámra, — mondta. — de úgy vélem, hogy tiszta pazarlás lenne, ha vennék egyet. Eljátsszuk, ami ebben a borítékban van, és csak utána rettegjük a következményeket.

Rexnek elállt a szava. Egy természetes férfi fekete öltönyben közelebb lépett és nézte, ahogy Melissa a három százast beletáplálja az automatába. Tíz feszült másodperc után a gép regisztrálta a pénzt és a kijelzőn kigyulladt a zöld fény. Melissa lehúzta a kart és az öt kerék, amin ikonok voltak és számok, forogni kezdett, ide-oda és minden irányba, és végül a kerekek egyenként megálltak.

Semmi. Nem történt semmi, kivéve a nagydarab öltönyös arcára gúnyos mosoly ült, és elfordult és máshová látszott fókuszolni cápaszerű szemeit, látszólag a messze távoli semmibe. Semmi esetre sem várt egy második kísérletet.

— A csillagát. — Melissa összeszorította a fogait és egy második hármás adagot táplált bele a gépbe és halkán dünnyögött hozzá. — Legalább nem voltak hamisak.

— Miért lettek volna hamisak? — Rex ráncolta a homlokát és furcsállóan nézett Melissára.

— Rá se ránts. — Melissa meredten nézte a gépet és ismét próbálkozott, miközben dudorászott és bólogatott, mint egy megbolondult hazardjáték rögeszmés. — Könnyen jött, könnyen megy.

Az ötödik kísérlet után a kövér felvigyázó megérintett kabátja hajtókáját és néhány szót mondott egy parányi mikrofonba. Rövidesen két másik hasonlóképpen öltözött és hasonlóan természetes férfi jelent meg és a közelben megálltak.

A boríték egyre vékonyabb lett, de Melissa nem adta fel. Még tízszer három százast eljátszott és Rex szinte elájult.

A tizenegyedik alkalommal, vagy ahhoz közel, a kerekék rendezni kezdték soraikat. Egyszer egy jókora tökszerű figura állt meg a baloldalon, majd egy második, és utána két piros hetes sorakozott melléjük, majd még egy tök. Bum, kilencszer háromszáz beszorozva százzal. Hozzatok egy számológépet. Semmi szükség rá. A felhajtás szinte hihetetlen. Óriási lehet a nyereség.

— Kétezer hétszáz, — Rex állt leesett. — Melissa, állj meg. Majdnem visszanyerted, amit idáig elveszítettél.

— Nem. — Melissa rázta a fejét, a levegőért kapkodva és csavargatva fitos kis orrát, ahogy apró kis mosoly bukkant elő a szája sarkából, ami gyorsan extatikus örömteli teli szájas nevetésbe növekedett. — Ez egy százdolláros gép. Kétezer hétszáz beszorozva százzal az kétszázhetven ezer. — Melissa kiáltotta és akkorát sikított, hogy az egész kaszinóban visszhangzott és visszaverődött sikongó nevetése. — Kétszázhetven ezer dollár és mind az enyém.

Tizenötödik Fejezet

Fiatal menyasszonyának méltán kijáró tiszteletből, Mortimer úgy tervezte negyedik esküvőjét, mintha az első lenne. Délután két órakor kezdődően a menyegző a Noroton Avenue-i református nagytemplomban lett megtartva és az esküvői utáni díszes fogadásra Mortimer a grandiózus báltermet bérelte ki, ami a templom teljes terjedelmében, a vörös téglából rakott lenyűgöző építmény alagsorában foglalt helyet.

Friss virágok és illatos bokréták, minden mennyiségben hozzáférhetőek mind a két közeli virágkereskedésből, lettek bőségben megrendelve, leszállítva és hosszú füzérekben faltól falig felaggatva és széjjelterítve az asztalokon, a platformokon és a pódiumokon és egy jazz korabeli nagyzenekar szolgáltatta a zenét.

A fiatal pap és a zenekar karmestere mind a ketten komoly szívességekkel tartoztak Mortimernek.

Édesapjának kíséretében az ifjú menyasszony hat fehér ló húzta hintón érkezett, és fehér esküvői ruhájának hosszú uszályát kecses kezében tartva, és két tucat fehér rózsával a karjaiban, kilépett a hercegi kinézetű batárból és előre tipegett a veres szőnyeg mentében, amit a járda szegélyétől kezdődően, és fel a lépcsőkön egészen a templom nagybejáratáig fektettek lábai elé.

Úri szabó szabta ezerdolláros fémszálszövetből vágott fekete szmokingjában Mortimer az oltár közelében várt, első vőfélye, egy paradicsom-veres hajú és széles vállú kobold, az ifjú Bocska Zebulon, a Mortimer Malorky Ingatlan Állományos vállalat főkönyvelőjének és Mortimer közeli bizalmasának és üzleti titkai tudójának társaságában.

— Legőszintébb gratulációm, főnök. — Zebulon suttopta Mortimer fülébe, ahogy a menyasszony megjelent a templom ajtajában. — Ez aztán igazán a legszebbek legszebbike.

— Végre egy olyat kötök a jászolba, akit kedvelek. — Mortimer felelte. — Szerencsére nőülési berkekben nincs három dobás és befellegzett neked szabály. Annyiszor próbálkozhatsz, ahányszor kedved tartja és ahányszor meg tudod engedni magadnak.

— Igaz, — Zebulon bólintott. — Ez itt tényleg úgy néz ki, mint aki méltó az elsődleges kedvezményezett rangra. Többet nem kell, hogy gondod legyen ránk, akik segítettek neked felépíteni ezt a finansziális konglomerátumot.

— Ne félj, öcsém. — Mortimer keskenyre húzta a száját és ráncolta a homlokát, mintha komoly alhasi fájdalmai lettek volna. — Gondom lesz rád is meg többiekre is. Egy bőséges apanázson kívül ez a feleség sem fogja semmire sem rátenni a kezét.

— Ezt szeretném elhinni. — Zebulon morogta és még akart volna valamit mondani, de lefele fordított tenyerével Mortimer csendre csitította.

— Csend. — mondta. — Itt jön. Ez nem a legalkalmasabb idő, hogy orvosoljuk a panaszokat és lerendezzük az ellentéteket.

Róbert a két férfi és a tiszteletes elé lépett és felemelte leánya arcáról a fátylat. Mortimer ránézett menyasszonyára, összehúzta a szemét és ráncolta a homlokát, ahogy jeges szellő fűjt bele az arcába és valami eddig ismeretlen megérzés hidegrázós reszketegséget oltott belé. Menyasszonya szemei teljesen irracionálisnak látszottak. Az előtte álló nő lelkének tükre egy idegen, idáig soha nem látott képmást vetített felé. A sziporkázó magabiztosság eltűnt belőlük és valami rosszindulatú gonoszság lépett a helyükbe. Valami megmérhetetlen kényszervágy a bosszúállásra, egy ördögi boszorkány könyörtelenségével összekapcsolva, és valami pszichopata gyűlölet a világ ellen és félelem, hogy mindenki el akarja pusztítani és jól fel fogott önfenntartási ösztönből elsőnek kell odacsapnia, és megsemmisíteni képzelt ellenfeleit.

Egy másodperc múlva szemeik találkoztak és a menyasszony elmosolyodott. Mintha a következő képre kattintott volna valaki egy diavetítésen, buja kacérság és erotikus ígérlet volt a fiatal nő szemében, ami Mortimer minden kétségét eloszlatta és feszült lelkiállapota könnyebbedett. — Csak egy tapasztalatlan csirke, — gondolta, — aki soha nem olvassa el az apróbetűs oldaljegyzeteket és túl sokat képzel magáról.

A tiszteletes, fiatal Kenneth Mackenzie skót-országból, legjobb képességeit adta bele beszédjébe, és szívmengető módon hosszasan prédikált a házastársi kötelezettségekről. Az előnyökről, hogy a fiatal feleség minden este finom vacsorát kell, hogy tálaljon keményen dolgozó férje elé, és boldoggá kell, hogy tegye hitese urát, hogy bőségesen adjon neki szerelméből, mert ezért teremtett minket a fent való erre a világra, hogy sokasodjunk és gyarapodjunk, és egyedül csak az agnosztikus istentagadók gyakorolják a bűnös fogamzásgátlást.

A végén, miután örök hűséget esküdtek egymásnak és felolvasták előre megírt házastársi fogadalmaikat, Mackenzie tiszteletes férjnek és feleségnek nyilvánította őket, mind a ketten aláírták az anyakönyvet és a házasságok, születések és halálozások egyházi regisztrációs nagykönyvét.

Kifele menetükben egy idős templomi matróna játszott az orgonán és egy kerek esőhordó termetű kövér szopránénekesnő a Metropolitán operaházból Negro spirituálékat és evangéliumokat énekelt, mialatt a tömeg virágosóval, rizsszemekkel és rózsaszirmokkal dobálta az ifjú párt.

Néhány óra pihenés után, amit Melanie a szépségszalonban töltött, ahol sminkjét megigazították, és a haját újrafésülték, egy felettébb előkelő tömeg kezdte megtölteni a templom alatti dísztermet és az ünnepség kezdetét vette.

Az étvágycsinálóknak és kóstolóknak bőséges terület asztalkám kirakodása állt elrendezve hosszú asztalokon a színpadi pódium teljes szélességében és italok egy királyi pompának beillően állottak a szomszédok rendelkezésére. Legalább száz közeli üzletfél, kereskedelmi partnerek, és business munkatársak, együtt a számtalan rokonnal és barátokkal, forogtak és keveredtek, és beszélgető csoportokat formáltak, ahogy közöttük sietve kígyózó pincérek és pincérnők hadserege szolgálta ki őket és kereste kényüket és kedvüket.

Bocska Zebulonra, mint első vőfélyre jutott az ünnepi köszöntő felmondása, hogy emelkedjen az alkalomra és néhány keresetlen szóval kifejezze dicséreteit és jókívánságait. Sajnálatosan Bocska egy pohárral többet ivott a kelleténél és képtelen volt megtalálni az előre elkészített szöveget, amit erre a speciális alkalomra nálánál lényegesen okosabb emberek írtak.

Nem volt más választása, improvizálnia kellett.

— Hölgyeim és uraim, — kezdte kissé kapatosan akadozó hangon. — A legjobb barátom és drága szeretett főnökön, vagy Capo di stato maggiore néhányunknak, megglelté életének igazi értelmét. Nem mintha nekem valami közöm lett volna hozzá, vagy hallgatott volna baráti tanácsomra, de öreg korára szerelembe esett. Meglehetősen gyors folyamat, meg kell, hogy említsem, mert ez a két bülbülmadár két héttel ezelőtt még csak nem is tudott egymás létezéséről. De ki hibáztathatná Mortimer urat? — Zebulon itt felemelte két ujját, és magas oktávú hangja megcsuklott, ahogy kieresztett egy jókora böffentést és a következő pohár bor után nyúlt, amit sietve leöntött a torkán. — Nézzenek erre a pironkodó menyasszonyra. Elkápráztató szépségével egyedül angyali ártatlansága vetekedhet. Ahogy a régi tradíciók nehezen hallnak ki, és az én szűkebb hazámban, Felső Sváb-országban, egy fehér lepedő, hatalmas piros folttal a közepén lesz kiaggatva az egekig emelkedő zászlórúdra őfelsége legmagasabb bástyatornyának a tetején, hogy bizonyítsa fiatal feleségének szüzességét, és az új férj férfiasságát és magas tesztoszteron vérszintjét.

— Ülj le, Bocska. — Mortimer meghúzta Zebulon ruhaujját. — Éppen eleget beszéltél.

Szerencsére ennél a pontnál már senki nem figyelt a részeg vőfélyre, ahogy beszéde értelmetlen zagyvaságba fulladt és a ceremóniamester az ételszolgáltató kisvállalattól félrenyomta és bejelentette.

— Vacsora felszolgálva. Kérem, mindenki foglaljon helyet.

A hatalmas terem pódiummal szembeni falának közepén egy hosszú mellett ült Mortimer és menyasszonya. Melanie jobbán ült Róbert és Mortimer balján az üres szék Zebulonnak volt fenntartva, ahogy a fiatal főkönyvelő komoly hasfájására hivatkozva éppen okádni próbált a férjvéce egyik kagylójába. A fontos méltóságok sorában elsőnek Lieberman US szenátort és feleségét lehetett említeni és a Connecticuti Legfelsőbb bíróság elnökét, szintén a feleségével, akik Zebulon üres székétől balra foglaltak helyet és rémségesen fontosnak néztek ki.

Róbert jobboldalán Jadwiga ült és Jadwiga leánya. Jadwiga mérgesen meregette szemeit Mortimer felé, időnként összehúzta a szemöldökét és többször is leánya fülébe suttogott.

— Ennek nem lesz jó vége. Meglátod. Valami rettenetese ocsmány skandalum lesz az egészből. Bizony mondom neked.

— Oh, anyu. — a leány felelte. — Nagyon is szeretnéd, ha én lennék a menyasszony. Ugye ezt akarod mondani, csak nem találsz a helyes szavakat?

A tiszteletasztal után ültek a kevésbé fontos vendégek. Hat asztal mind a két oldalon, mindegyiknél nyolc vendég, és a középső, zenekar előtti placc szabadon lett hagyva, hogy lehessen táncolni és bemutatni a hagyományos hegyvidéki skót játékokat.

A vacsora sajtnélküli francia hagymalevessel kezdődött. A leves utáni főételnek sült hal, báránycomb és borjúból készült szűzermék között lehetett választani. Minden szigorúan a kóser előírások szerint elkészítve, bár Mortimer nem volt zsidó, de esetleges izraelita vendégei iránti respektusból, megtiltotta bármi disznóhús felszolgálását, vagy a tejtermékek húséttel való összekeverését.

Életvidám ír táncosok csoportját orosz kozák táncosok követték, akik kalinka-malinka ugrálással szórakoztatták a vendégeket mialatt azok ettek. A főétel után két méter magas és ugyanolyan széles torta lett kerekéken begurítva és Mortimer vágta le az első falatot, amit saját kezűleg helyezett Melanie szájába. Melanie ugyanazt tette Mortimerrel és megkezdődött a tánc.

Róbert táncolt elsőnek észbontóan szépséges leányával, aki addigra már megivott néhány kupica erőt, és két lángoló rózsával az arcán felettébb jól látszott magát érezni.

A következő tánc, egy bécsi keringő Mortimeré volt. A darab végéhez közel, nem akarván fizikai energiáit túl gyorsan kimeríteni, Mortimer visszaült a helyére és csak nézte ifjú feleségét egyre fiatalabb és fiatalabb partnerekkel táncolni.

Ez volt a pillanat, amikor Dwight Hughes, a megbízható pilóta és maffia tróger, keresztülfurakodott a táncolók sorai között, és egyenesen Mortimer felé tartva főnöke fülébe súgott.

— Sir, megtaláltam a pénzt. Egy önkiszolgáló raktárház egyik helyiségében van, amit két lakat tart zárva. Megvan a helyiség száma, és az egyik kulcsot megszereztem Roytól, de, és ezt rettenetesen restellem megmondani önnek, a másik kulcs a maga feleségénél van.

— A feleségemnél? — Mortimer felnézett és meredten bámulta a pilótát, és gyilkos düh lángolt a szemében, és villámok lövelltek kifelé pupillájából.

— Igen, uram. — Dwight bólintott. — Roy azt állítja, hogy ketten lopták el a pénzt körülbelül két héttel ezelőtt és bezárták az említett raktárházba, a Hamilton Avenue-n. A teljes összeg ott kell, hogy legyen. Megegyeztek, hogy addig nem nyúlnak hozzá, amíg, és itt Roy szavait megközelítőleg idézem, a felkavart hullámok le nem csillapodnak.

— Hozd ide a feleségemet. — Mortimer fogai megcsikordultak és olyan erővel ragadta meg az asztal szélét, hogy az oldalsó furnérlemez letörött.

— Hogyan? — Dwight visszahőkölt. — Az ön felesége táncol.

— Kérd le. — Mortimer acsargott. — Táncolj vele és kísérd ide vissza hozzám, de kedves légy hozzá. Semmi durvaság. Ha visszahoztad keresd meg Zebulont. Zebulonnal gyertek vissza a házamhoz és várjatok a konyhában. Szembesíteni fogjuk Melissát és Royt. Ha hamisan rágalmaztad a feleségemet és kiderül, hogy ártatlan, te is beleszel zárva Roygal együtt a húsfagyasztóba.

—

Kevés idővel később, miután Dwight odébb rángatta ocsmány irháját és végül Zebulont meg találta a sekrestyében aludni, Mortimer rózsás arcú, kipirult és erősen pihegő feleségéhez fordult és mesterkélte, de méznél is édesebb hangon kérdezte.

— Hogy érzed magad, aranyos egyetlenem?

— Csodálatosan. — Melanie felelte. — Soha nem hittem volna, hogy a szorosan összebújt táncolás ennyire jól tud esni.

— Igen. — Mortimer sóhajtott. — Tudom, de a feleségem vagy és haza kell, hogy vigyelek, és házasságunknak be kell teljesednie.

— Ilyen hamar? — Melanie szemei kikerekedtek.

— Minél hamarabb, annál jobb. — Mortimer vágyakozó szemekkel méregette az ifjú asszonyt.

— Mit kell csinálnunk? — Melanie idéző jelt csinált az ujjából, — hogy beteljesedjünk?

— Hol van a kulcs? — a kérdést eleresztve füle mellett Mortimer az ifjú asszony dereka köré fonta a kezét és megveregette a combját, egy mozdulattal, ami inkább fenyegető volt, mint megnyugtató.

— Kell ez a kulcs? — Melanie ismét idéző jelt csinált, — hogy beteljesedjünk?

— Olyasféleképpen. — Mortimer vigyorgott gúnyosan. — Ha most ideadod a kulcsot, megbocsátom, amit Royyal csináltatok és tiszta lapot kezdünk.

— Róbertnél van a kulcs. — Melanie édesapja felé biccentette a fejét, aki éppen vadul polkázott Jadwiga lányával. — A házhoz soha nem adott nekem semmiféle kulcsot. Csak néha a kocsik kulcsot, és azt is mindig vissza kellett adnom. Soha életemben nem volt semmiféle más kulcsom. És ki ez a Roy? Már úgy érted, hogy Murdoch. Murdochot meg tudom magyarázni. Az összes lányra ráhajtott, nemcsak rám. Még mindig szűz vagyok, ha azt akarod tudni. Szeretném, ha nem lennék az, de az vagyok.

— Nem ismered Roy Piebaldot? — Mortimer levette kezét felesége derekáról és ujjával idegesen dobolni kezdett az asztalon.

— Oh, az a Roy. — Melanie kuncogott. — Együtt jártunk középiskolába. Együtt voltunk a biológia osztályban, várj egy kicsit, a komputerprogramozó tanfolyamon is, amit soha nem fejeztem be. Értem. Erről a Royról beszélsz? De miért? Tudom, hogy ki az, de legalább tíz éve nem láttam. Mit akarsz tudni róla? Tiszta egy pojáca volt. Ha az utolsó megmaradt férfi lett volna is ezen a földön, nem jártam volna vele.

— És itt van a lába kelt hárommillió dollár ügye. — Mortimer felelte szigorúan. — Azt akarod mondani, hogy arról sem tudsz?

— Pontosan. — Melanie elbiggyesztette a száját és fintorogni kezdett. — Semmit nem tudok semmiféle hárommillió dollárról. És ha nem fejezed be ezt a kérdezősködést, nem fogunk beteljesedni. Lehet, hogy azt hiszed, hogy buta liba vagyok és egy kosárra való bolondgombát ettem, de még mindig egy nő vagyok. Kopj, le, tetűházi, és dugd fel ezt a házasságot a fenekedbe.

— Hazudsz. — Mortimer farkasszemet nézett feleségével. — Most már tudom, hogy hazudsz.

— Nem hazudok. — Melanie sikította és teljes erőből pofonvágt a Mortimert. — Soha nem hazudok és ez a legnagyobb hibám, — és zokogni kezdett és patakokban folytak a könnyei. — Képtelen vagyok hazudni, még akkor is, ha kellene.

Róbert a táncparkett közepén hagyta Jadwiga lányát és leányához sietett. — Mi a probléma? — nézte meredten Mortimert. — Miért sír Melissa?

— Semmi probléma. — Mortimer állta Róbert tekintetét. — Csak egy kicsit ideges valami semmiség miatt. Ki van fáradva és pihennie kellene. Most rögtön viszem is haza, ha nincs ellene kifogásod.

— Egy perccel ezelőtt nagyon is vidám volt és jól érezte magát. — az apa vitatkozott. — Mit mondtál neki, amitől beroppant?

Mortimer felállt. Csontvázszerű alakját az apa és a leánya között parkolta és merev mutatóujját az apára szegezte. — Ez maradjon köztem és a feleségem között. Ne próbáld nekem itt megjátszani a szentséges védelmezőt vagy alkunkat nullának veheted. Miért nem mondtad meg előre, hogy a leányod paranoiás neurózisban szenved. De ne félj semmitől, majd én megtanítom, amire te nem tanítottad meg.

— Melissa. — Róbert próbálta elkapni leányának tekintetét. — Remélem drágám, hogy nem történt semmi bajod.

Melanie kikukucskált Mortimer háta mögül, még mindig szipogva és a könnyeit törülgetve, és széjjelmázolva fekete szemfestékjét, majd lassan mosolyogni kezdett. — Én miattam ne aggódj, apuci. Tudok vigyázni magamra. Következő alkalommal, ha mocskos szavakkal illet, egyszerűen tökön rúgom.

— Látod. — Mortimer röhögött hangosan. — Pontosan egy olyan nő, amilyet akarok. És most hord el magad és törődj a magad dolgával.

A megdöbbszent apa néhány lépést hátrátántorodott. Soha nem gondolta volna, hogy Melissában ilyen boszorkányos finesz lakozik. — Talán inkább Melanie. — fontolgatta. — Talán Melanie ügyesebben kezelte volna ezt a kapzsi sártörlőrongyot, mint ez a vénséges szatír Mortimer.

—

Később, miután Mortimer hazahozta ifjú feleségét, és a fiatal menyecske egy hatalmas fotelben üldögélt a kandallóban lobogó tűz előtt, és egy erős snapszot dédelgetett ujjai között, és még mindig fehér menyasszonyi ruhájában, ami harangszerű széles ívben terjed széjjel dereka alatt, mint a Szent Helén hegy tetején a hósapka, ami egy forrongó vulkánt rejt maga alatt, Zebulon és Dwight behozták Royt a húsfagyasztóból. Kezeit még mindig hátrakötötten hagyva, leültették a padlóra a lángok közelében, hogy kissé kiolvadjon és beszélni tudjon.

— Tehát, mond meg nekünk, drága fiam. — Mortimer felemelte Roy állát és próbálta megállítani fogainak vacogását. — Hogyan tulajdonították el a pénzt és hova dugták?

— Eredetileg én javasoltam Melissának, — Roy rettegő pillantást vetett a menyasszonyruhás nőre. — Hogy nézzük meg az ön házát, mivel úgyis férjhez megy

magához, és bementünk a házba és a borospincébe megtaláltuk a papírdobozokat. Melissa ötlete volt, hogy hozzuk el.

— Életemben nem voltam még soha a házadban. — Melanie mosolygott fennhéjázóan és ujjaival dobolt a fotel karfáján. — Fogalmam sincs, hogy ez itt miről beszél.

— Könyörgöm, szerelmem. — Roy sírt. — Különleges szexet ígértél, ha beleegyezek ötletedbe és segítetek neked a talált zsákmányt ellopni és átpakolni a pénzkötegeket a fekete plasztik zsákokba. És be is váltottad az ígéretedet. Nem emlékszel az éjszakára a motelben, ahol órák hosszat kitosztuk egymás agyát?

— Parancsold nekik, hogy üssék, — Melanie Mortimerre vetette a szemét, ahogy Murdoch alakja rebhent meg a szeme előtt és valami iszonytató bosszúvág forrongott előre gyomra mélyéből, — és tanítsák meg mőresre. Nem lenne szabad, hogy így beszéljen a feleségedről.

Mortimer intett Dwightnak és a pilóta rettenetes pofont kevert le Roynak. Olyan erősen ütötte meg, hogy a behatás a kémény oldalfala ellen lökte Royt, ahonnan visszapattant, mint egy gumilabda. Zebulon, aki egy sütővasat forrósított a lángok között, a visszaugráson elkapta Royt, és visszakézből olyan erővel vágta tarkón, hogy Roy előrebukott és az orra mély barázdát szántott a medvebőrszőnyeg vastag szőreibe, amivel a kandalló előtt kékkővel kirakott szikrafogót takarták.

— Mit csináltál a feleséggel? — Mortimer kérdezte fenyegetően, miután Roy abbahagyta az oszcillálást.

— Drága Jézusom, — Melanie felháborodottan felfújta az arcát és elbiggyesztette a száját. — Középiskola óta nem láttam, és akkor is úgy kerültem, mint magát a fekete pestist. Hogy randevúzzak vele? Messzebb volt tőlem, mint Makó Jeruzsálemtől. Inkább egy tolószékes madárijesztővel estem volna szerelembe, mint vele.

— Baby. — Roy könyörgött. — Add oda nekik a kulcsot.

— Igen. — Mortimer nézett felesége felé. — Add ide a kulcsot és megbocsátok. Nem foglak a nászéjszakánkon megverni. Ugyan már. Nem vagyok szörnyeteg és sokkal több pénzem van, mint egy rongyos hárommillió. De Royt megbüntetem és lehet, hogy végig kell nézned, hogy ocsmány rémhíreket többet ne terjesszen rólad.

— Már megmondtam. — Melanie vállat vont. — Nincs nálam semmiféle kulcs. És nem is tudom, hogy mihez kellene, hogy kulcsom legyen. Végre valaki meg tudná magyarázni, hogy miről van itt szó?

— A lakatkulcs, amit az önkiszolgáló raktárszoba ajtajára tettünk a Hamilton Avenue-n. — Roy könnyezett. — Ahol a pénzt hagytuk. Az egész. Kell, hogy emlékezz rá, Melissa! Könyörgöm, megölnek, ha nem mondd meg nekik az igazat.

— Sajnálom. — Melanie szánakozó arcot vágott. — Nincs nálam kulcs. Semmit nem tudok semmi pénzről plasztik zsákokban, és azt sem tudom, hogy merre van az a Hamilton Avenue. Mondtam-e már elegendő nem tudom-ot, vagy folytassam?

— Főnök. — Zebulon kivette a veresen izzó sütővasat a lángok közül és gonoszkodva Roy szeme felé bökött. — Dwightnak van egy elem működtette acélvágó tolvajfűrész. Menjünk át mindannyian a raktáreépületbe és hadd vágja le Dwight a

lakatot. Utána meglátjuk, hogy mi van, és majd akkor eldöntjük a következő lépést. Elég világosan fejeztem ki magamat?

—

Félórával később mindannyian nézték, ahogy Dwight átvágja a lakat vastag acélját, és ahogy az acéldarab éles csattanással lezuhan a betonra, és Zebulon kulccsal kinyitotta a másik lakatot és felhúzta a vasredőnyt.

Semmi, a szoba teljesen üresnek látszott.

— Mondtam neked. — Melanie belekapaszkodott Mortimer karjába és nekitámaszkodott férje oldalának. — Nem? Ez semmi, mint egy totális cselszövés. Roy valahol máshol dugta el a pénzt és engem akar bemártani. Valahogy meg kellene büntetnünk.

Dwight torkánál fogva megragadta Royt és egy lábnnyira felemelte a földről. — Mit csináltál a pénzzel, birkaész? Megmondod, vagy ki kell, hogy verjem belőled?

— Igen, helyes. Verd ki belőle. — Zebulon vigyorgott és engedélyét keresve a menyasszonyra pillantott.

— Nekem jó. — Melanie vállat vont és a gyönyör gonosz lángja lobbant szemében, ahogy állta Zebulon tekintetét. — De hallottam, hogy a vörös törpecsillagok vad intenzitással égnek. Szeretném, ha maga fenýíténé.

— Hoppá, fiatal hölgyem. — Mortimer hahotázott. — Tegyen félre ebből az energiából nekem is ma éjszaka. Nagyon szeretném, ha eléggé szívtelen lenne, és beteges gyönyörből megpaskolná a fenekem.

— Könýörgöm, — Roy sírt. — Ne bántsanak. Adjanak egy kriglivel és mindent elmondok. A fagyasztóban töltött hat óra teljesen kiszárított, és képtelen vagyok gondolkozni, nemhogy még beszélni, hacsak nem adnak egy korsó Samuel Adams sört és bele egy kupica Hubertust.

Dwight hátrahúzta a kezét és felkészült egy félelmetes jobbhorogra, de Melanie tenyerét a pilóta arcára szorította és hátranyomta. — Nem itt. Menjünk el Billy Joe Tuskóláb tavernájába a Fő utcán, New Canaanban és töltsünk egy kis tintát Royba. Ettől megered a beszélőkéje. Ha nem, még mindig ott van José a mosogatókonyhából, aki a tojásait majd beledugja a törölörongy mángorlóba, amíg be nem vallja, hogyan lopták el a pénzt és kivel.

— Honnan ismernél egy ilyen helyet? — Mortimer rázta a fejét és hitetlenkedve pislogott. — Egyik percben te vagy a szeplőtelen szüziesség, a másik percben meg Tabitha a trampli. Melyik lenne az igazi éned?

— Az az én titkom, és a te kötelességed, hogy kiderítsd. — Melanie felfricskázta Mortimer orrát, és mint egy feldühödött boszorkány élesen felnevetett. — Leányságom utolsó néhány éjszakáját abban a híres gödörben töltöttem, egy afféle feminista leánybúcsún. Remélem, hogy nincs ellene kifogásod, de le kellett, hogy fújjak némi felgyülemlett gőzt, mielőtt leengedem magam kötni a házasság bilincseibe.

— Felettebb sajátságos, — Mortimer vigyorgott és beleegyezően bólintott. — A Tuskóláb taverna nekem is kedvenc helyem, ha depresszióba esem. Nekem is vannak ott barátaim, akik bárkit beszédre bírnak. Igazad van, cukorbarackom. Ez a raktárház tele van biztonsági kamerákkal és felvigyázó gezemicékkal. Valami olyan helyre lenne szükségünk, ami inkább privát, és ahol inkább rábeszélő képesek lehetünk.

A Tuskólábhöz címzett taverna New Canaanban, a Fő utcához közel egy elegendően speciális hely, hogy megérdemeljen részletes leírást. Egy sikátorban helyezkedik el, a Hoyt Street oldal utcából nyílóan, egy egykori kalapgyár helyreállított kazánházában. Tizenkét durván faragott gránitlépcső vezet le az utcaszint alá és a régi antracitbunkerből alakították ki grandiózus bejáratát, ami után a még lennebbi mélységben valamikor egykoron monstrum kazánok termelték a kalapok formálásához szükséges gőzt. A kavernás boltíveket kitisztították, lefestették és bepanelozták, egy még ősrégebbi angol pub élethűen patinás hasonmására.

Magasan a mélyen fekvő padló felett csövek húzódnak, rengeteg belőlük, itt maradtak, elhagyottak, rozsdásak, betokozott azbeszt hőszigetelésükkel, és feketére festve, hogy ne lehessen észrevenni jelenlétüket. De ott vannak, csendesen bámulnak alá és ábrándoznak a régi szép napokról, amikor még fontos tartozékok voltak és fennkölt diszpécerei a nagynyomású energiának.

Az épületen kívül a karcsú téglakémény még mindig ott emelkedik és halálfejes fekete kalózzászló leng legmagasabb ormán, és egy vasból hengerelt vészkiárat ajtó a tövében, ahol a férjek menekülnek kifelé, amikor feleségeik keresni jönnek őket, keményfából esztergált sodrófaikkal és szorosra csavart esernyőikkel felemelt kezeikben.

A teremben sötétre pácolt mahagónifából faragott kör alakú bárpult van, üvegpolcok és kirakatok tele likőrök tucatnyi fajtájával, viszkikkel, pálinkákkal, és hideg sörök márkáinak tucatjaival, mindennel, amit az iszákos világ valaha is megrendelhet. Egy dárdajáték céltábla is van, és egy hagyományos billiárdasztal, és az utóbbi években, hogy lépést tartsanak a modern világ fejlődésével, egy gigantikus méretű folyékonykristály televíziókészülék lóg felfüggesztve középen, minden irányból látható hármasképernyővel.

Van ott egy jól kivilágított pódium és diszkoszoké állomás, a dárdajátékkal ellentétes oldalon, ahol felsőrész nélküli professzionális szórakoztató művésznők és merész amatőr lányok lépnek fel, ha vendégsereg hangulata megköveteli, és erre a célra külön törvénybe foglaltatott városi szabályzatparagrafus hozzájárul.

Kosárszámra állnak a pulton a csípőre ízesített kirántott csirke szárnyak és darabra vágott sajtok és rósejbnik tányérszám, és a konyhában José a legfelsőbb hatalom, ahol az ő irányítása alatt készül a száz mérföldnél is szélesebb környezetben legnevezetesebb salsa szósz, sajtos mártogató, és mexikói guacomole mártás.

Ezt volt a hely, ahova hozták Royt, mert a miliő nemcsak, hogy kellemes volt és inni lehetett, de a helyre, ahol Royt le lehetett kötni és ki lehetett nyújtani, ízleteit széjjelhúzni és porcogóinait eltépni, amíg vallani nem kezd.

A tulajdonos komoly összeggel tartozott Mortimernek és semmi üvöltés vagy bármilyen hangos jajgatás nem tudott kijutni a vastag falak mögül. Mortimer ritkán frekventálta a tavernát, de két végrehajtója és adóság begyűjtő gazembere, Kövértestű Salvatore és Dagadt Anthony ismert törzsvendégek voltak és akkor is ott lézengtek, amikor a négy férfi és még mindig hosszú fehér esküvői ruhájába csomagolt menyasszony lelébujjhegyezett a lépcsőkön.

A felfüggesztett televízió szilíciumüveg képernyőjén a késő esti híreket bámulta a két bandita, de ahogy meghallották az esküvői csapatot lefele ereszkedni a lépcsőkön, felnéztek és helytel kinnálták az újonnan érkezöket.

— Ez az a férfi? — Salvatore kérdezte és gombócba szorítva jobb öklét belecsapott bal tenyerébe.

— Nagyon is az. — Mortimer bólintott és ivott viszkijéből, amit ahogy leült eléje tettek, és tekintete a képernyőre tévedt.

— Élőben Atlantic Cityből. — a szexi műsorvezető nő jelentette és megvillantotta milliódolláros mosolyát. — Mézeshetező házaspár megütötte a főnyereményt és éppen most veszik át negyedmillió dolláros csekküket és kedvezményes juttatásaikhoz az utalványokat és a teljes hétig tartó minden költség fedezve meghívásukat, feltéve, ha a Taj Mahal kaszinóhoz tartozó Szultán pihenőhelye nevű luxusüdülőben szállnak meg.

— Hej, főnök, — Anthony mondta, Mortimer szeméit követve. — Ez a szerencsés csirke éppen úgy néz ki, mint a tied. Ha nem látnám, hogy itt ül melletted, azt hinném, a fézkes csillagát neki, hogy éppen bigámiát követ el.

— De itt ülök. — Melanie megérintette a pultot maga előtt és próbálta elfojtani, a hátborzongató érzést, ami úgy csúszott felfele gerince mentében, mint egy hidegvérű kígyó, ami a gyanútlan mezei nyúl földalatti odvába mászik előre. — Vagy nem?

— Felvételtől adják. — Salvatore dörmögte megfigyelően, mialatt kivett egy fogpiszkálót a tartóból és a szájába lökte. — Nézd, ott még mindig nappal van, és itt már közel éjfél fele jár.

— Épületen belül vannak. — Anthony mondta és összehunyorított szemekkel nézte a képernyőt.

— Fogd be a buta pofádat. — Salvatore tarkón ütötte Anthonyt. — Signor Mortimerhez beszélek.

— Ez nem ő. — Mortimer rázta a fejét. — Melissa a feleségem délután két óra óta velem van. Ne is figyeljete oda, tiszta véletlen az egész.

— Ez az ikertestvére, — Roy kiáltott. — Ez a bolond ikertestvére. Ez mindent megmagyaráz. Valahogy kivitte a pénzt a raktárszobából és most hazardjátékokon elszórakozza.

— Éppen most nyerte meg a főnyereményt. — Anthony közbevágott, de Salvatore ismét tarkón csapta.

— Nem megmondtam, hogy hallgass, — ordított, — hagyd a főnököt beszélni.

— Van egy ikernővéred? — Mortimer felesége felé fordult.

— Aha, — Melanie felelte, kerülve Mortimer szemét és reszketve, — de ez a nő nem lehet az. Az én nővérem be van zárva a bolondokházába, Great Barrington városban, fent a Berkshire hegyekben. Ott kellett volna, hogy legyen az esküvőnkön, ha kihozhattuk volna két hét szünidőre, de nem engedték, mert Melanie nagyon veszélyes is lehet. Egy igazi elsőszámú közellensége a társadalomnak.

— Ez ő. — Mortimer morgott. — főleg az én pénzemre volt veszélyes közellenség.

— Ezt le kell ellenőriznünk, főnök. — Salvatore előrehajolt, — hadd fényképezzem le a feleségét és Anthony és én máris úton vagyunk Atlantic City felé.

— Nem. — Mortimer felelte hidegvérűen. — Mind megyünk, de nem most rögtön. Most rögtön megyek haza a feleségemmel, hogy csináljuk azt, amit újházások szoktak csinálni a nászéjszakájukon. Ez tisztázni fog mindenféle azonosítási félreértést, ha létezik egyáltalán ilyesmi. Reggel állítsátok készenlétbe a Cadillac Escalade kocsit, és mind lemegyünk vele Atlantic Citybe és megtaláljuk azt a hasonmást és felteszünk neki néhány keresetlen kérdést.

— Mi legyen a nyafogóssal? — Salvatore Royra mutatott. — Mit akar, hogy csináljak vele, főnök?

— Zárd be a húsfagyasztóba. — Mortimer felelte és pironkodó menyasszonyának a kezét fogva lecsúszott a bárszékről.

— Ne ismét a fagyasztó. — Roy üvöltött, de senki sem figyelt rá. Kivéve José, aki tudta, hogy nincs fagyasztószoba és jobb hely hiányában a sörhűtőbe zárta be Royt, ahol Roy a földön összekuporodva rövidesen komatóz szerű delíriumba itta magát.

Tizenhatodik Fejezet

A fenti eseményeket megelőzőleg, mialatt az esküvői előkészületek teljes sebességgel haladtak előre, Ashley feltárcsázta férjét, aki szombaton fél napot mondott, hogy dolgozik, mert Ashley hallotta, hogy a Brook Brothers férfidivatüzlet féléves nagykiárúsítását ezen a hétvégén tartják és szeretett volna Rexnek egy elegáns, halszálkás öltönyt venni, az üzletház Darien belvárosában lévő szalonjában.

Kissé furcsának vélte, hogy a férje nem vette fel a telefont, de nem sejtett semmi bajt. Elsőnek egy szolárium szalonba ment, másodjára három órát lovagolt az Ox Ridge vadászklubban, és végül, mivel még délután öt órákor sem lelte férjét, elhatározta, hogy meglátogatja az anyját, aki a Puding Hill Road utcában lakott, a szomszédos Pound Ridge városban, New York államban.

Édesanyja, a magas és sovány Ditka Smith, leánykori nevén Ditka Kaupp, évkorszakokkal régebben elvált Ashley apjától és három felnőtt fiával élt együtt, egy triplakomfortos hatalmas koloniál házban, száz méterre a Connecticuti határtól. Több más sajátosságai között, Ditka megszállott dogmatikus volt és meggyőződéses híve az Alkotmány Első Cikkelyében garantált fegyverviselési jogoknak, és lelkesen gyűjtötte a lőfegyvereket. Gyűjteménye számtalan kézfegyvert foglalt magában, több gyorstüzelő Bushmaster automata gépfegyvert, több láda munícióval mindegyikhez és néhány csőre töltött rakétahajtású gránátvetőt.

— Fel fogjuk venni a harcot a kormány ellen, — szokta kijelenteni társaságban és fiai belegyezően bólogattak, — ha le akarják taposni Isten adta jogainkat az élethez, a szabadsághoz és a vagyoni hajhászásához.

Nemes testamentuma az igazi konzervativizmusnak, de vajon Ditka azoknak az isten átká liberális progresszíveknek a jogait is akarta védeni, hogy szabadon terjesszék megvetendően szocialista és fertelmesen istentagadó tanaikat, és vajon azokat is rapittyára akarta löni és miszlikbe szaggatni, akik a liberálisokat merték ellenezni?

Nem. Nem akarta. Ditka csak a saját jogait akarta védelmezni és nem a kisebbségeket és a kiváltságnélkülieket. Bizonyos demográfiai csoportok jogait támogatta csak, akiket magasabb rendűeknek tartott a többiekkel szemben.

— Nem találom Rexet. — Ashley ledobta magát a televízió előtti bőrdíványra. — Úgy eltűnt, mint valami szürke számár a ködben.

— Ne aggódj miatta. — Bob mondta, a legidősebb fivér, aki éppen akkor pattintott nyitottra egy újabb üveg Heineken sört. — Rossz pénz nem vész el.

— Gondolnád, drágám? — kérdezte az anya, ahogy előrehajolt és leánya homlokából félresimított egy rakoncátlan tincset. — Hogy egy másik nővel lenne?

— Ne adja az Isten, hogy ez megtörténjen. — mondta Billy, a középső báty, és sötét baljóslat festette alá hangját. — Golyó van nálam, amire a neve van írva.

— Nem merne ilyet tenni. — mondta Joe, a legfiatalabb, de az összes közül a leggonoszabb. — Rex egy gyáva nyafizó és nagyon jól tudja, hogy mi kik vagyunk.

Ezt megállapítván és még egy stampedlivel töltve magának a Jack Daniels skót viszkiből Joe a televízióhoz lépett és elkapcsolta a csatornát.

— Kezdődik a Fox News hírek. — mondta. — Ne nézzük tovább ezt a liberális CNN szemetet.

Kortyolgatva italaikból és kényelmesebbre igazítva fenekeiket, mind az öten nézni kezdték a híreket, ahogy egy fiatal lady riporter egy másik fiatal nő és férfikísérője szája elé tartotta a mikrofont, az Atlantic City nagysétánnyal és a Taj Mahal kaszinó bejáratával a háttérben.

— Ez az a híres mézeshetes házaspár, akik alig egy órával ezelőtt nyerték meg a gigantikus főnyereményt. — a riporternő hadarta sietve, mialatt direkte a kamerába nézett és megigazította a frizuráját. — Éppen rájuk bukkantunk a sétányon és terveik felől fogjuk kérdezni őket.

A fiatal nő, a szerencsés újházas, félretolta a kamerát. — Nem adunk több interjút, — kiabálta. — Hagyjon nekünk békét. Egy kis egyedüllétet szeretnénk.

— Látom. Ugye sietnek felfele a mézeshetek lakosztályba? — A riporter nagyon ügyesen elállta a fiatal riportalany menekülési útját és a kamerát ismét odadugta az arca elé. — Minél hamarabb akarják csinálni az első babát?

A mézeshetes nagyot pördült, hogy behúzzon egyet a pimasz riporternek és leleplezte a fiatalembert, aki felettébb igyekezett elbújni a háta mögött. — Ez ő. — Ashley sikított és egy hatalmas falka seregély repült fel az óriási tölgy lombjai közül, ami védelmezően borult hátsó teraszuk fölé. — A pokol égessen meg. Ez az én Rexem. Mit keres Atlantic Cityben és ki az a lotyó vele?

— A lotyó Melissa Wassermann. — Billy nézte meredten a képernyőt. — Hallottam, hogy férjhez megy, de nem tudtam, hogy a te férjed lesz a vőlegény.

— Még mindig jól néz ki. — szólalt meg Bob. — Pontosan olyan szexi, amikor randevút kértem tőle és fityiszt mutatott nekem és Rexszel ment ki helyettem. Úgy nézem, és ne sértődj meg, de a régi lángok nehezen alszanak ki.

— A férjemet akarom. — Ashley toporzékolt és sikított, mint egy hisztériás hárpia sas a dzsungelban. — Melissa nem mehet hozzá feleségül. Élve vagy halva, Rex az enyém. Fiúk, jöttök velem? Gyerünk le Atlantic Citybe és hozzuk vissza.

— Rám számíthatsz. — Ditka felállt és hangosan csörgetve egy köteg kulcsot húzott elő köténye zsebéből. — Állítsuk elő a Humvee kocsit és én vezetek. Mindegyik fiúnál legyen egy Bushmaster és legalább két oldalfegyver és Ashley kezelje a páncélöklöt. Tartaléknak hozunk egy láda kézigránátot, távirányított aknákat és senki nem fog minket megállítani.

—

A fogalom még nem teljesen hatolt el az értelméig. Melanie tudta, hogy előbb utóbb haza kell mennie Mortimerrel, és el fog jönni az éjszaka, amikor kettesben lesznek egy szobában, ahol van egy duplaágy, és Mortimer követelni fog valamit, amit még nem áll készen odaadni.

Megmondta neki, hogy még szűz, egy teljesen irracionális előfeltétel, és egy hazugság, ami a lehető legmesszebbre esett az igazságtól, de mi lesz, ha Mortimer rájön és ügyet csinál belőle. És mire utalt Melissa, amikor mondta, hogy Mortimerrel fizettesse ki apjuknak a tartozását? És honnan fogja tudni, hogy a pénz és a hatalom át lett transzferálva az ő kezébe?

Nem éppen a legromantikusabb aggodalmak, Melanie gondolta és valami émelyítő depresszió kezdett kavarni a gyomrában, ahogy nézte a fürdőszoba ajtaját megnyílni és látta vénséges Mortimert előbukkanni, mindössze egy selyempizsama alsó rajta és, ahogy undorító módon kérdezte.

— Készen állsz, szerelmem?

Melanie bólintott, reszketve és sápadtan, és a takaró szélét egészen az állához szorítva.

Mortimer is bebújt a paplan alá. Vén testét a fiatal nő testéhez nyomta, és próbálta megcsókolni, és megfogni a mellét, de Melanie megrettent és elhúzódott.

— Még mindig rajtad van a menyegzői ruha? — Mortimer kiáltotta.

— Igen, — Melanie suttogta félénken.

— Miért?

— Szép akarok lenni.

— Sokkal szebb leszel nélküle.

— Nem leszek. Nagyon kövér vagyok.

— Dehogyan vagy kövér. Vedd le a ruhát.

— Rendben, de hunyd be a szemed. Remélem, hogy nem akarsz nézni, ahogy vetkőzöm.

— Persze, hogy akarok nézni. — Mortimer üvöltött. — Vedd le. A hétszentséges krisztusát neki.

— Nem tudok szerelmeskedni veled, — Melanie zokogni kezdett, — ha kiabálsz.

— A büdös csillagát, — Mortimer kikászálódott az ágyból. — A nők. Nem tudsz nélkülük élni, de velük sem.

Ahogy Melanie eltakarta az arcát és keservesen zokogott Mortimer átjött az ágy másik oldalára és zsebkendőt nyújtott síró feleségének. — Nincs semmi baj, drágám. — mondta. — Sajnálom, hogy felemeltem a hangom. Menj be a gardrób szobába és ott átöltözhetsz, és mielőtt kijössz, leoltom a villanyt a hálósobában.

— Nincs semmi, amit felvegyek. — Melanie kilesett az ujjai között. — Összes ruhám Róbert házában van.

— Zebulon holnap áthozza. — Mortimer válaszolta atyáskodó hangon. — Vagy inkább te akarnál elmenni érte?

— Nem. — Melanie ledobta a takarót és kicsúszott az ágyból. Mosolyogni kezdett, közelebb lépett Mortimerhez és pusztat lehel az arcára. — Abba a házba soha

többé nem akarom betenni a lábam. Jó feleséged leszek, csak engedj egy kis időt és bocsásd meg, hogy ilyen ideges vagyok és tapasztalatlan.

— Rendben. — Mortimer megölelte feleségét és megveregette a popsját. — A sifonérom tele van jó minőségű tiszta alsóneművel. Válassz ki valamit és öltözz át. Itt fogok várni rád, ahogy, hogy is mondják. Gyönyör elhalasztva, gyönyör megnövelve.

— Köszí, — Melanie kuncogott, és utolsó könnyei is lassan felszáradva odasasszézott a fiókos szekrényhez és kivett egy jégeralsót, meg egy hozzáillő felsőrészt, majd bement a gardrób szobába és kibújt mennyasszonyi ruhájából. Megnézte magát a padlótól a mennyezetig érő tükörben, levette alsóneműit és megérintette pubisát. — Sajnálom, te rondaság. — mondta. — Úgy hiszem, hogy téged akar, és oda kell, hogy adjalak.

A jégeralsókba felöltözve tíz perccel később kijött a gardrób szobából. A hálószooba világítása le volt tompítva, és mint egy motorizált gőzfűrészt rettenetes horkolás rezonált a baldachin borította falak között. Lehajolt és megnézte Mortimert és a férfi mélyen aludt. Egy pillanatig gondolta, hogy megfojtja a párnával, de visszariadt. — Ez gyilkosság lenne, — suttogta, — a közveszélyes örültek intézetében végezném. Mindamellett, a pénz még nincs a nevemen és feltehetően Róbert sem kapta meg a magáét. Türelemmel kell, hogy legyek. Lesz még más alkalom is. Még egy fekete özvegy pók is csak a szerelmi közösülés után öli meg a hímet.

Ezt így ügyesen kiókumlálva, megfordult és lement a konyhába. A hűtőből kivett egy palack ketchup szószt és jégeralsóját lehúzva bőségesen öntött és teljesen átázta a ruhadarab ágyékközét. — Hát imígyen, — mosolygott. — A menyasszony éppen elvesztette a szüzességét.

Dolga végeztével visszament az ágyhoz és befeküdt Mortimer mellé. A férfi nyögött és a másik oldalára fordult és Melanie hozzáigazította a fenekét, és mint két kanál az eszcájtartóban átölelték egymást, egészen kora hajnalig, amikor a Tracphone vibrálni kezdett a parókadarabban, amit Melanie biztosítótűvel beerősített frizurája mélyébe.

A paradicsomos jégeralsót otthagyta összegyűrve az ágyon és kiment a fürdőszobába. Az ajtót bereteszelte maga mögött és felvette a telefont.

— Szia Melanie, — hallotta Melanie hangját. — Hogy telt a nászéjszaka? Csináltátok?

— Ne azzal törődj, — Melanie sziszegett mérgesen. — Elloptál tőle hárommillió dollárt. Vagy nem?

— Valójában nem. — Melissa kuncogott. — Csak előre kivételeztem egy kevés pénzt, ami némi büntetést vonhat maga után. Afféle előlegezett fizetséget a végső megállapodás összegéből. Tényleg nagyon felbosszankodott miatta?

— A poklok tüze, hogy felbosszankodott. — Melanie elfojtott hangon nagyot sikoltott. — Az esti hírekben csak rólad folyt a szó. Feleségül mentél Rexhez? Mond már, hogy nem. Holnap reggel első dolguk lesz, hogy lehajtanak Atlantic Citybe, és istenemre mondom, nagyon be vannak örülve. Jobb lesz, ha visszaadod nekik a pénzt, vagy darabokra szaggatnak és a disznók elé dobznak mosléknak.

— Nyertem kétszázhetvenezer dollárt, — Melissa felelte sértődött hangon, — és nem mentem férjhez Rexhez. Csak azért hoztam magammal, hogy bosszantsam Ashleyt. A pillanatban, hogy betöltötte szerepét, eldobom, mint a veszett fejsze nyelét.

— Ahogy akarod. Csak készülj fel, mert jönnek érted.

— Kérhetek tőled egy szívességet? — Melissa kérdezte rövid habozás után.

— Oh, ne. — Melanie sóhajtott. — Ne kérj több szívességeket. Férjezett nő vagyok és tisztességes családi életet élünk és vigyáznom kell a hírnevemre. Többet ne kavarj bele kitekeredett regényeidnek cselekményeibe.

— Csak még egyetlenegyszer. — Melissa könyörgött és hangja egy elveszett kisbárány bégetésére emlékeztetett.

— Rendben, még egyszer utoljára. — Melanie felelte. — Beszélj.

— Dobj nekik néhány csavart labdát, és vezesd őket tévútra. Tudod, hogyan megy a dolog? Késleltessd őket, amennyire tudod. Még ki kell találnom valami értelmes menekülési tervet. Ezek a riporterek és kaszinó menedzserek mindenütt lézengenek. Mind azt akarják, hogy játsszak tovább és veszítsem el összes nyereségyemet.

— Mi lett a hárommillióval? Remélem, hogy nem játszottad el. Vagy igen?

— Nem, de eljátszom, ha nem segítesz.

— Hol van?

— Biztos helyen.

— Akkor add vissza nekik.

— Ez tiszta örökség lenne és egyenes vonaljegy a Great Barrington intézetbe, a te nevedben.

— Nem volt szép, hogy ilyet mondtál. — Melanie hangja elcsuklott és mintha sírni kezdett volna.

— Bocsáss meg, szisz, nem akartalak megbántani, de a mostani pontnál fogva nehéz lesz identitásunkat visszacserélni. A házasságodat megsemmisítik és én lehet, hogy börtönbe megyek. Ezt a játszmát most már a befejezésig kell végigjátszanunk.

— Milyen játszmát?

— Nem tudom. — Melissa felelte.

— Tudnál adni valami tippet?

— Nem tudnék. — Melissa nevetett. — Olvasd a történetet tovább.

— Ugyan már.

— Mennem kell. — Melissa felelte és jókora pusztit cuppantva megszakította a vonalat.

—

Melanie visszadugta a hajába a Tracphone-t és kijött a fürdőszobából. Mortimert ébren találta és a férfi a véres jégeralsót tartotta a markában és furcsálló pillantás vetett ifjú feleségére.

— Csináltuk? — kérdezte.

— De még hogy. — Melanie felelte. — És micsoda egy szörnyeteg voltál. Egy gigantikus, csörtető, hatalmas szörnyeteg. Minden percét imádtam, ahogy csináltad.

— Akarnál repetát belőle? — Mortimer mondta és nézegette felesége inge alját, hogy el tudna-e kapni egy pikáns pillantást.

— Éppen most mosakodtam ki és kicsit ki vagyok dörzsölve. — Melanie felelte és homlokon csókolta a férjét. — Egyszer reggelizzünk és utána hozzassuk át a dolgaimat Zebulonnal.

Mortimer kikelt az ágyból és vizsgálgatni kezdte a pizsamáját, speciális figyelmet szentelve a nadrág ágyéktájának. — Ezeket magamon hagytam? — kérdezte. — Egészen tisztának látszanak és károsodás nélkülinek.

— A károsodás javát én szenvedtem el. — kuncogott a fiatal feleség. — Anyaszült mezítelen voltál és úgy ordítottál, mint az üvöltőmajom az őserdőben, hogy ne vegyem le a jégeralsót, mert úgy nézek ki benne, mint egy fiatal fiúcska. Oh, drágám, tiszta igazán teljesen bizarrnak hangzott.

— Erről ne beszéljünk. — Mortimer elveresedet és sietve kihátrált a fürdőszoba irányába. — Lemegyünk inkább Atlantic Citybe, ahol kibérelem a luxuslakosztályt a tetőn és ott tartjuk meg az igazi nászéjszakát.

— Nem mehetnénk inkább a Bahama szigetekre vagy a Riviérára? — Melanie széjjeltárta a kezeit, és mint egy ájtatos pap forgatta a szemeit.

— Nem. — Mortimer rázta a fejét és felettébb irritáltnak kinézve az ajtókilinccsel kezdett vacakolni. — A nővéred lent van Atlantic Cityben. Egyszer meg kell, hogy találjuk, és meg kell, hogy kérdezzük tőle, hogy hol a hárommillió dollár. Utána mehetünk oda, ahova te akarsz.

— Nem az én arcomról fog a bőr leégni, — Melanie vállat vont, — de mire leérünk Melissa sehol sem lesz. Tiszta egy felesleges vadlibakergetés az egész.

— Ezt meg miért mondtad? — Mortimer abbahagyta a zárt ajtó kilincsének rázását és hosszas, felmérő pillantást vetett feleségére.

— Józan logika. — a fiatal nő mosolygott.

— Értem. — Mortimer felelte sötéten és hangtalanul mozgatva a száját hozzátette. — Majd én megmutatom neked, fiatal hölgyem, hogy melyik fán terem a józan logika.

—

Melissa lekapcsolta mobilját és gondolta, hogy vesz egy kávé a sétányon. Bármilyen titkos gyönyörök fűszerezték száraz létezését, Rex savanyú, alattomos és felettébb gyanakvó egy egyén volt. Szemét megállás nélkül Melissán tartotta és Melissa soha nem tudhatta, hogyan állnak Ashley tekintetében. Melissa meg kellett, hogy szabaduljon Rex állandó jelenlététől és a kora reggeli hullámverés, és a köd, ami gomolyogva forgott befele a hosszan emelkedő óceáni hullámváz habos tarajai felett, védelmi köntössel takarta, ami alatt megnyugodhatott és összeszedhette gondolatait.

Tornacipót viselt a reggelre való tekintettel, kék farmernadrágot és csak egy kötőféknyi felsőrészt, ami derekának javát mezítelenül hagyta. A világ többé nem állt a rendelkezésére. Egy menekült volt, magaviseleti problémával. És mégis, még nem fejezte be Rexszel, totális destrukciót akart és vért.

A széles promenád masszív fapallóinak reggel hat órai üressége megrettentette. Egy utcasöpő gép zúgott a távolban, és egy szemetes kuka morajlott valahol elrejtve, valami sikátorból szedhette össze a szemetet, vagy valahol egy szolgálati bejárat árkádja alól.

Ujjai között szorongatta a forró kávét, melengetve a kezeit és aprókat kortyolva a tűzforró fekete folyadékból állt és várt, amikor meglátott egy teherautót, inkább egy katonai páncélkocsit, ami háttal tolatott a sétány széle felé, ahogyan azt egy láthatatlan kéz vezethette. Hirtelen a hátsó ajtó szélesre tárult és feléje mutatva egy férfi ráordított.

— Fogjátok el, ez ő.

Melissa megkockáztatott egy futó pillantást, hogy merről jön a hang és három embert látott. A középső egyenesen feléje futott, a második a jobbra felől próbálta levágni menekülését és a harmadik vadul száguldott, hogy a háta mögé kerüljön.

Mindegyik férfinél hosszú csövű automata karabély volt. A két oldalsó már tüzelt és golyók sivítottak el Melissa füle mellett és pattantak vissza a falakról és az oszlopokról. A harmadik, válláról a puska még mindig lelógva, a derekánál fogva próbálta elkapni Melissát.

Melissa a forró kávét a férfi arcába loccsantotta és a férfi megingott. A másodpercnyi esélyt kihasználva Melissa egyenesen egy reggeliző hely felé futott, ahol éppen most húzták fel a rolót.

Mint egy hármas-ugró olimpiai bajnok, Melissa ledobbantotta jobb lábát a keményfafelületen és rakétasebességgel nekiindulva, és leguggolva, mint egy ugrásra kész párduc, jobb lábát a pult tetejére landolta és széjjelnyomva és lerúgva a süteményes tornyokat és a fánkokkal rakott állványokat, az édes szirupok tucatnyi palackjait és a forró kávéval teli kancsókat, úgy csapódott be a kávékimérés hátsó falába, mint egy élő, ötvenkilós bontóromboló acélgolyó.

A válla felett hátrapillantva meglátta Ashleyt, ahogy a rakétahajtású gránátvetővel célzott és a következő ezredmásodpercben a kedves kis étkezde lángokba borult.

— Ügyes. — Melissa gondolta, mialatt éles szögben jobbra fordult az első mellékutcába. — Legalább most van közöttük és köztem egy tűzfal, de hogyan találtak meg ilyen gyorsan és ennyire felkészületlenül?

A rendőrszирénák egyre közelebről hangzottak. Az Atlantic City rendőrség nem ismert tréfát és nem tűrt el semmiféle drog vagy gengszterbanda kapcsolatos bűnözést. Melissa bízott bennük. A változatosság kedvéért a törvény végre az ő oldalára került.

Biztosan tudta, Ashley és testvérei, holtbiztosan ők voltak a trógerek a Bushmaster gépfegyverekkel, nem fogják követni, legalább is egyelőre nem. De lesz második kísérlet is, és egy harmadik, és nem lesz örökké ilyen szerencsés kimenetelű. El fogják fogni és ki lesz belezve és ki lesz téve dísznek, mint holmi tolla vesztett karácsonyi pulyka a vágódeszkán.

Menekülése egy hajszálon múlt és Melissa úzótt vadnak érezte magát. De nem volt vadállat, vállain okos fejet hordott és tudott gondolkozni. Tudta, hogy a közmondás szerint futni tud, de elbújni nem, hát nekiállt futni. Nem gyorsan, csak úgy, mint egy reggeli dzsoggoló, egy fiatal nő, aki jó kondícióban szeretne maradni, hogy szeretője, vagy főnöke kedvében járjon, vagy egyszerűen elégedett legyen saját magával. Ahogy

kint volt az oldalutcából, a főúton lassú kocogásba kezdett és a rendőr kocsí felé pillantott, ami elhajtott mellette és visszaadta a benne ülő fákabátok vizsgálódó farkasszemét. Amíg a rendőrséget a közelben tudta, aránylag biztonságban érezhette magát.

Öt perc körüli feszült időtartam után elérte a Taj Mahal hátsó bejáratát és besírt a forgóján. Tudta, hogy nagyon kevés vesztegetnivaló ideje maradt, de vissza kellett mennie a Szultán pihenőhelye luxuslakosztályba és vissza kellett szereznie a kétszázezer dolláros csekket és a húszezer valamennyi dollár készpénzt, amit kapott, miután a nyereményből levonták az adót.

Sietve odalibbent a recepcióhoz, és ahogy közeledni látta a vendéget, az éjszakai ügyeletes várakozóan felnézett.

— Miben segíthetek? — kérdezte.

— Kijelentkezünk. — Melissa mondta nyugodtan, elrejtve erős izgalmi állapotát és egy percre visszafojtva ziháló lihegését. — Úgyszintén, lenne kedves hívni egy limuzint? Tíz percen belül jövünk le.

— Kérem, még hat napig a maguké a szoba. — A jól öltözött aszkéta-szikár úriember kérdezte a magas kijelentkezési pult másik oldaláról. — A napi háromszori étkezéssel együtt már előre ki van fizetve.

— Tudom, — Melissa megkockáztatott egy udvarias mosolyt. — Családi tragédia, azonnal mennünk kell.

A tisztviselő bólintott, rövid ideg gépelt a billentyűzeten és a nyomtató zúgni kezdett, ahogy Melissa távozott és a felvonósor felé vette az útját.

Fent a lakosztályban ébren találta Rexet. Szerette volna, ha alszik, de a fiatal férfi ébren volt és furcsállóan nézett Melissára.

— Hol voltál?

— A sétányon dzsoggoltam. — Melissa válaszolta és nagyon szerette volna, ha Rex még mindig aludna, vagy valahol máshol lenne, bárhol, de nem itt. Sokkal könnyebb lett volna itt hagyni, de magával kellett hurcolnia, mint valami nemkívánatos nehéz leterheltséget. Ideje nem maradt, hogy magyarázkodjon, állig felfegyverzett üldözői bármikor megjelenhettek. És Rex amúgy sem értett volna meg semmit, és mint egy púp a hátára volt szüksége egy újabb konfrontációra.

— Reggel hét óra, — Rex pislogott álmosan. — Hozassak fel reggelit? Vagy le szeretnél még feküdni egy kicsit?

— Mennünk kell, — Melissa sietve dobálni kezdte a dolgait a sporttáskába és az oldalzsebbe bezipzárta a csekket, a készpénzt és útlevelét.

— Mi ez a nagy sietség? — Rex kérdezte és levette szemüvegét és dörzsölni kezdte szemeit.

— Ashley és testvérei itt vannak. — Melissa Rexre pillantott. — Maradhatsz, ha akarsz. Én megyek. Be vannak gurulva és teli vannak lőfegyverekkel.

— A hétszentségit, — Rex nyögött. — Hogyan találtak meg minket ilyen hamar?

— Sose érdekeljen. — Melissa felcsattant, mialatt utolsó darab kellékeit is beledobta a jókora táskába. — Inkább öltözz fel. A limuzin már lent vár. El kell innen

tűnnünk, mielőtt a feleséged ránk töri az ajtót és szitává lőtt véres kadáverekeket csinál belőlünk.

— Hová akarnál menni? — Rex kérdezte, mialatt rángatta fel a nadrágját, és a fején keresztül húzta fel az ingét.

— A repülőtérré. — Melissa felelte, máris az ajtóban állva és a válla felett visszanézve.

— Mi lesz a kocsimmal? — Rex habozott.

— Hagyd a kulcsokat az asztalon. — Melissa lebecsmérlő pillantást vetett Rexre.

— Ashley végtelenül boldog lesz a kocsit ismét birtokba venni, még akkor is, ha te nem vagy benne.

Tizenhetedik Fejezet

A reggel kora délutánba fordult és fehér felhők szaggatott foszlányai vonultak a száraz felé a nyílt óceánról, amikor az Escalade végre leért Atlantic Citybe. A kényelmes hátsó ülésen egymást átkarolva ült Melanie és Mortimer. Zebulon és Dwight a középső ülésort foglalták el és elől Anthony volt a kormánynál és mellette Salvatore játszotta a fegyveres porkoláb szerepét.

Royt is magukkal hozták, de Roy szája be lett tapasztva és a csomagtartóban feküdt szorosan gúzsba kötözve, és senkit nem érdekelt a véleménye, és helyzete elleni panaszai sem.

— Hol van ez a Szultán micsoda pihenőhely? — kérdezte Salvatore és megigazította a fogpiszkálót, amit a Cheesequake szervizállomás óta agyari között forgatott.

— Nem tudom. — Anthony megvonta a vállát. — Nem vagyok muzulmán.

— Egyszer próbáljuk meg a Taj Mahalnál. — javasolta Zebulon előreszólva Salvatore háta mögül.

— Bú, — Salvatore horkantott. — Ezek indiánok. Nem tudsz differenciát tenni egy sejk és egy maharadzsa között?

— Menjünk a Vadnyugati Vadnyugat kaszinóba, — Dwight előrehajolt. — ott biztos találunk néhány indiánt.

— Éhes vagyok. — Salvatore megnyalta a szája szélét és végigsimította az állát. — A Showboat kaszinó van a legközelebb. Mehetnénk oda, főnök? Ott, mialatt eszünk bőven lenne idő meghányi-vetni terveinket és megállapodhatnánk a játékszabályokban.

Mortimer bólintott és feleségéhez fordult. — Kedvedre lenne ez, drágám? — kérdezte.

— Nekem mindegy. — Melanie sóhajtott és összerázkódott. — Úgysem fogjátok itt megtalálni a nővéremet. A nővérem Great Barrington városban van és nem nyert semmiféle főnyereményt. Téves személyazonosítás. Nem tudom elhinni, hogy egy képzeletbeli Melanie kergetésével vesztegetjük mézeshetünket.

— Teljesen igazad van, szerelmem, de mégis meg kellene állnunk valamit harapni és pihenni. — Mortimer mondta kedvesen és felesége keze után nyúlt, és delikáton balanszírozott robbanásra kész feszültség volt a hangjában, ahogy kiejtette szavait.

Az Escalade kocsit leparkolták és tekintet nélkül bármi maharadzsa vagy sejkre az Il Mulino olasz első osztályú étkezési gyönyörhelyet választották, ahol a maître d' egy jókora kerek asztalhoz vezette őket egy privát sarokban.

Ahogy egyenként megrendelték ételüket, a férfiak borjúsültet és marhafelsál húst és Melanie Pollo a la Parmigiana főételt, és hozzá bőségben borokat és salátát, két férfi jelent meg a bejárati ajtóban. Mind a kettő hosszú trencskótban divatozott, rejtett kezeik mintha valami hosszút és nehezet fogtak volna a kabát alatt, és egy lépéssel hátrább egy harmadik férfi, egy fiatalabb kinézetű nő, és ugyanakkor egy jóval öregebb változata, és mind az öten közeledtek feléjük.

— Melissa? — kérdezte a fiatalabb nő, előrelépve és egy vicoriszerű mosolyt poccentve feléje. — Milyen vicces téged itt találni, és hogy mennyire jól érzed magad. Hol van a férjem. Mit tettél vele?

— Ashley? — Melanie kikerekítette a szemeit. — Legdrágább barátaimnak legdrágábbika. Honnan tudnám. Én lennék talán a férjed felvigyázója?

— Megállj. — Salvatore és Anthony egyszerre felelték, és egyszerre emelkedtek és nyúltak kabátjaik alá a pisztolyaik után. — Felettebb tiszteletlen, hogy Don Malorkyt és feleségét zavarják, mialatt ebédjüket fogyasztják.

— Nyugalom, picciottos, — kezének alig észrevehető mozdulatával Mortimer leintette csapatait. — Talán a fiatal signora meg tudja magyarázni, hogy miből gondolja, hogy tudunk valamit a férjéről?

— Természetesen, hogyan tudnám megmagyarázni. — Ashley meredten nézte Melaniet, és szemei, mint két zsíros nyárs fűródtak bele lelkébe. — A tegnap esti hírekben láttuk a férjemmel és ma reggel is szinte elkaptuk a sétányon. A férjem tegnap délután óta sehol sem található. A logika szabályai szerint, mivelhogy együtt voltak, ez a nő itt valamit csinálhatott vele, mert már többet nincs itt és sehol nem található.

Mortimer hosszú, tűnődő pillantással méregette a kérdezőt. Tudta, hogy az arcátlan signora feleségének ördögi ikertestvérét keresi, akit ő is úgyszintén keres, de a signora bájnélküli entitása semmi esetre sem tudhatott a hiányzó hárommillió dollárról, és Mortimernek semmi szándékában nem volt, hogy beavassa a pimasz signorét és bűntársait a titokba. Főleg akkor nem, ha annyira ostobák, hogy maguktól nem tudnak rájönni egy ilyen nyilvánvaló dologra. Nem fogja őket emlékeztetni az ördögi ikertestvér létezésére, aki nyilvánvalóan megszökött a bolondokházából, és mindenhol összezavarja a dolgokat és botrányokat csinál. Sokkal jobb lesz, ha félrevezeti őket.

— Bocsánat, — kezdte, — de egy kicsit hátrányos helyzetbe hozott. A feleségem tegnap egész délután és egész éjszaka velem volt, és ma reggel is. Valakivel összekeveri, és ami a férjét illeti, — itt Mortimer arca szarkasztikus vigyorba torzult. — Javasolnám, hogy próbálja meg a talált tárgyak osztályát.

— Örökké be volt örülve a férjem után. — Ashley kiabált, és Melaniere mutatott, és agresszívnek és dühösnek nézett ki. — Morbid, szexuális fixálási komplexusa volt iránta és korai középiskolai éveink óta képtelen volt békét hagyni neki.

— Nem nekem. — Melanie rázta a fejét és hangosan nevetni kezdett. — Soha nem kedveltem a férjedet. Mindig egy közönséges homokosnak tartottam, aki soha nem merészkedet ki a barlangjából, és feltehetően azért vett el feleségül, hogy bizonyítsa a férfiasságát.

Mortimer semmi körülmények között nem akart nyílt konfrontációt és lövöldözést a keleti partvidék egyik legelőkelőbb éttermében. Megvoltak az okai, hogy ne akarja

belekavarni a törvény embereit a magánügyébe, és egy véres kézítása szóba sem jöhetett. Valami alkalmas hazugságot kellett kigondolnia, és ez könnyen ment neki. Kiváló üzletember hírében állott.

— Idehallgasson, lady. — Mortimer sóhajtott és ajkait finoman megérintette a szalvétával, mialatt a szemét a maître d'n tartotta, aki a sorban következőnek a két nő és három férfikísérőjükön tartotta a sajátját, miközben egy drabális termetű, de fegyvertelen biztonsági őr fülébe suttogott.

— Nem akarok semmi haragot. — Mortimer folytatta, — és megmondom magának őszintén. Tegnap este én is láttam ugyanazt a nőt a képernyőn és féltékeny lettem. Azt hittem, hogy tényleg a feleségem, és az adás képszalagról megy. — Mortimer itt karját felesége dereka köré font és gyengéden megcsókolt a nyakát. — Azt hittem, hogy hűtlen lett hozzám és magam is elindítottam egy kis nyomozást, de a gyanúm teljesen alaptalannak bizonyult. Ez a maga férje, és arról biztosíthatom, hogy semmi esetre sem egy köcsög, egy ismert prostituálttal szökött meg, aki éppen olyanra maszkírozta, mint a feleségem, csak hogy elrontsák esküvői hangulatomat. Egyik ellenségem, egy régi üzlettársam, aki még mindig haragot tart valami semmiség miatt, az szervezte és finanszírozta az egészet, és majdnem sikerült neki. Lerohantunk ide, rengeteg pénzembe került, és éppen most tudtunk meg, hogy az egész csak egy bakugratás és elhatároztuk, hogy ezzel a feleséges terítéssel ünnepeljük meg a jó hírt. Nem volt semmiféle főnyeremény és nem is házások. Legutoljára azt hallottam, hogy valami lopott hitelkártya ügy miatt kidobták a hotelből. Fogalmunk sincs, hogy hol tartózkodhat most, de szerintem valahol Las Vegasban. Ez a nő egy jól ismert svindli művész, és sajnálom ezt így magának megmondani, a maga férje bedőlt a trükkjeinek. De ne törjön pálcát túl gyorsan felette. A maga férje beteg és pszichiáteri kezelésre van szüksége. Vannak bizonyos jellembeli fogyatékoságai, amit csak hosszas pszicho analitikai kezeléssel lehet helyrehozni. Valamint lehet neki néhány idáig diagnosztizálatlan elmebetegsége is, de erről még nem kaptunk confirmációt. Ennél az útelágazásnál tiszta találgatás lenne a részemről.

— Tudtam. — mondta az idősebb nő és felháborodottan kapkodott a levegőért. — Megmondtam, hogy ne menj hozzá férjhez. Soha nem szerettem azt a tátott szájú híjas fogú szemüveges majmot. Az apád volt, aki olyan sokra tartotta, mert doktorátusa volt fizikoterápiában.

— Fizikai tudományokban, mama. — Ashley mondta, sírva és kételkedve és közel egy hisztérikus rohamhoz. — És jó férj volt. Vissza akarom szerezni.

— Hallották? — Mortimer nyugodtan méregette a társaságot és ujjait felső ajka tetejére tette és alattomos sajnálkozás lágyította el a hangját. — A feleség akarja vissza a férjet. Néhány hónap pszichoterápia és jobb lesz, mint újkorában. Menjenek, repüljenek át Las Vegasba. Ott majd megtalálják.

—

Ashley, Ditka és a három fiú lassan kihátráltak az Il Mulino étteremből, a messze földön híres olasz luxusétkezdéből, és sietve betolongtak az első Burger King hamburger sütődébe, amit megláttak a sétány melletti üzletsoron.

— Szemen szedett baromság. — Ditka kezdte és protézisét mélyen belesüllyesztette a sajtszeletes duplahamburgerbe, amit tálcájáról ujjai közé szorítva felvett. — Ez az anyja csecsén siránczó fajankó egy rakás falusi bunkónak nézett minket. Teljesen lehetetlen, hogy Melissa Wassermann a felsége. Fogadom, hogy ez a lotyó egy seggel lovagol két lovat és a vén gazember a selyemfiúja.

— Melissa Wassermann a Taj Mahal hotelben töltötte az éjszakát, és társával együtt ma reggel kijelentkeztek. — Bob az asztalra könyökölt és egy hosszú hasáburgonya darabot beletunkolt a vödörnyi ketchup szószba, amit elcsent a fűszerpultról.

— Honnan tudod? — Ditka bámulta a fiát.

— Megkérdeztem, Muter. — Bob leszopta a ketchup szósz a krumpliról és egy okos majom nézésével meredt vissza az anyjára. — Megkérdeztem a recepciónál.

— És megmondták?

— Aha. — Bob bólintott.

— Hogyan?

— Megkérdeztem a ladyt, hogy elkötelezett kapcsolatban van-e és a lehető legcsábítóbban rákacsintottam.

— Na, te vagy az én fiam. — Ditka nevetett és szeretettel hátba verte a fiát. — Mi mást tudtál meg?

Billy a legfiatalabb fiú, és a leggonoszabb a három közül csendre intette fivérét. — Ennél jobbat is tudok. — mondta. — A nő, aki állítólag Mortimer Malorky felesége, nem Melissa Wassermann. A nő Melanie Wassermann, az elmebeteg ikertestvér.

— Ez teljesen abszurd. — Ashley és anyja egyszerre kiáltottak fel. — Miből gondolod?

— Idehallgassatok. — Billy felelte, miközben a szalmaszálon nagy zajjal felszűrölte kólájának utolsó cseppjeit is. — Melissa soha nem tartaná Rexet homokos köcsögnek. Annál sokkal jobban tudja, mert a tizenegyedik osztályban Rex úgy tömögette, mint bagzó nyúl a nőstényét.

— Igazad van. — Ashley sikította. — Erre emlékszem. És Melanie a kokainfejúekkel szórakozott. A két testvér alig beszélt egymáshoz, és az anyjuk nem bírta őket tovább és szárnyra kelt, mint egy gellert kapott úrrakéta fokozat.

— Gondoljátok, hogy Mortimer Malorky tud a cseréről? — Ditka kérdezte. — Az esküvő internetes kihirdetése Melissát nevezte meg, mint menyasszonyt. Úgy nézem, hogy ez valami aljas alakoskodás, és hogy rájöttünk jó pénzt tudnánk csinálni rajta.

— Keressük az okot. — Billy mondta, ahogy visszajött a repeta pultról és beleharapott második emeletes hamburgerébe. — Az majd megmutatja a kincseskamrához vezető utat.

— Kapzsiság. — Joe bólintott. — A kapzsiság minden vagyonnak az eredeti forrása. Fogadom, hogy az ikrek együtt csinálják. Le akarják nyúlni a vén kecskét és egyúttal megsemmisíteni a házasságot.

— Akkor nem értem. — Ashley kétszer is megforgatta a szemét. — Miért lett volna Melissának az én Rexemre szüksége? Minek jöttek le Atlantic Citybe? Miért nyerték meg a főnyereményt, és miért csináltak magukból nevetséges látványosságot?

— Ne izgasd fel magad, drágám. — Ditka simogatta leánya kezét. — A nyeremény és a mézeshetezés tiszta aberráció. Meg fogjuk találni Rexet és visszakaphatod.

— Nem akarom Rexet visszakapni. — Ashley ráütött az asztalra. — A kocsimat akarom vissza.

— Miért? — Ditka és a fiúk csodálkozva meredtek Ashley-re.

— Hogy keresztülhajthassak rajta. A hitszegő gazember. Soha többé nem engedem meg neki, hogy hozzám nyúljon.

— Elég a találgatásokból. — Ditka felállt és kezdte leszedni az asztalt. — Kapcsoljátok be mobil telefonjaitokat és oszoljunk. Ellenőriztétek le az összes kaszinót, az összes étkezdét és az ajándékküzleteket. Ha valami találtok, vagy megtudtok, hogy merre mentek, azonnal hívjatok engem. Én koordinálom a kutatást. Ne lőjetelek, ha meglátjátok. Csak elijesztené, mint ma reggel. Csapdát kell állítanunk neki és valahogyan meg kell, hogy lepjük, amikor nem figyel.

— Nem szükséges. — Ashley ülve maradt. — Pontosan tudom, hogy Melissa hova mehetett az én Rexemmel. Valaki a New Canaan-i dzsentrí klubban mondta, hogy Melissa író nő akar lenni, de egyetlenegy példányt sem tud eladni, és félmeztelen pincérnői állást vállalt egy floridai cici bárban.

— Hol? — Ditka visszaült és kíváncsian nézett a lányára.

— Azt nem tudta az illető. — Ashley sóhajtott. — És éppen ez volt benne a bökkenő.

— Rajta kell, hogy legyen a Facebook weboldalon. — Joe felnézett. — Vizsgáljátok át a barátait és majd az egyik elárulja. Ez az internet business legjobb sajátossága. Ha egyszer közretetted magad, akkor közszemlén vagy. A web-hálózati kapcsolattartásnak megvannak a hátrányai.

— Rex bizonyára listázhatta Melissát, mint közeli ismerőst. — Joe felelte és gúnyos mosoly jelent meg az arcán.

— Gazember. — Ashley sikította.

— Ki? — Joe röhögött.

— Te. — Ashley pofonvágta a testvérét. — Már csak azért is, hogy ilyet mersz feltételezni.

— Fejezzétek be a veszekedést. — Ditka megforgatta kezében a láthatatlan sodrófát. — Keressük elő a Humvee kocsiából a laptopot és keressünk egy Starbucks kávéházat internet bekötéssel, és álljunk neki megoldani a kapott feladatot.

— Tudod, hogy ez mit csinálhat a házasságomnak? — Rex kérdezte, ahogy idegesen állt a recepciós pult mellett és ide-oda nézegetett.

— Nem tudom. — Melissa vállat vont. — Javítja az elkötelezettséget? Neked jobban kellene tudnod. Én még soha nem voltam házas.

— Nem azért, hogy nem szeretnék. — Rex magyarázta komoly hangon. — De a házasság az business. A házasság egy üzleti szerződés két hajlandó identitás között. A szerelem ennek semmi esetre sem szükséges előfeltétele.

— Tehát, — Melissa felelte. — Nem vagyok elég gazdag hozzá, hogy üzletet kössünk, de úgy balkézről szeretnél megtartani, mint szeretőt. Erről lenne szó?

— Olyasféléképpen, de szépen kérlek, ne sértődj meg. — Rex kissé elpirult és kivett egy mentolos csokoládét a kristálytálból, ami a hívogatóan állt a pult tetején. — A mai modern világban nyitott házasságok és házasságon kívüli viszonyok jóval gyakoribbak, mint gondolod.

— Tehát, sir. — Melissa elfordult Rextől és, ahogy az egyenruhás limuzin sofőr előbukkant a forgóajtóból és egyenesen feléjük tartott felvette a sportszatyráját. — Lehet, hogy a maga falujában ez a szokás járja, de mifelénk nem bitorolhatja az egész angolkparkot egy hullámvasútijáratnak az áráért.

— Kettőn áll a vásár. — Rex összehúzta a szemét és furcsállóan tekintett Melissára. — Nem vagyok teljesen biztos az érzéseidben. Kapcsolatunkban kettőnk közül te vagy az, aki még nem kötelezte el magát. Eldobom magamtól eddigi életemet és lehet, hogy te meggondolod magad. Ez egy nagyon kockázatos és életbevágó döntés a részemről.

— Már hogyan lenne az? — Melissa fejét kissé a sétány felőli bejárat felé fordította. — És egy olyan, amit nagyon gyorsan meg kell hoznod. Ott jön Ashley és három bátyja és az anyósod, és állig felfegyverezve téged keresnek. Első választás: Odamész Ashleyhez és a térdeiden állva könyörögsz a bocsánatáért és reméled, hogy nem lő agyon a helyszínen. Vagy a második választás: Velem kockáztatod meg az esélyeidet.

A limuzin sofőr észrevette őket. Közelebb jött és megfogta a csomagokat.

— Hányan lesznek? — kérdezte a sofőr és Melissa Rexre nézett.

— Na?

— Jövök. — Rex nagyot szökött és szinte kiugrott a bőréből. — Számolj bele engem is, de nézz a hátad mögé, az étterem irányába. Nem az öreg szivar ül ott, akihez állítólag férjhez kellett volna menned? És nem az agybeteg ikertestvéred van vele és négy tróger, akiknél szintén fegyver lehet?

— Szint igaz. — Melissa odapillantott. — Ez Mortimer és felesége. Felettébb szeretném látni a két csoportot, ahogy kiegyengetik a különözeteiket, de nincs időm rá. El kell érnünk a repülőt.

A limuzin sofőr, egy középkorú testes fekete óriás, nem tartozott a nehézfeldolgozásúak közé. Hallgatag, de borotvaéles percepciója volt és felvette mind a két csomagot és megindult a kijárat ajtó felé. Melissa összehúzta magát és elbújt a sofőr

széles vállainak árnyékában, és a kissé remegő, de felettébb megmámorosodott Rexszel a nyomában kilábujjhegyeztek, és hamarosan veszélyen kívülinek érezték magukat.

— Van egy extra százasom magának. — Melissa mondta, miután kényelmesen elhelyezkedett a foncsorozott sötét kocsiablaküveg mögött, és ahogy megindultak kissé előrehajolt, hogy a vezetőhöz beszéljen. — Ha senkinek nem fogja megmondani, hogy hova visz minket.

A férfi bólintott és Melissa folytatta. — Mi vagyunk a pár, akik tegnap megnyerték a főnyereményt, és nem szeretnék több nyilvánosságot.

A férfi ismét bólintott.

— Vigyen az indulási oldalon a váróteremhez. — Melissa nem hagyta abba. — És egy szót sem senkinek. Világos?

A sofőr megigazította a hátrapillantó tüköröt és megnézte magának az utast. — Madame, — mondta, — szeretné meghallgatni a levelet, amit a szőke nő kapott az anyjától?

— Nem. — Melissa hátrahőkölt és besüllyedt az ülés puha bőrkárpitozásába. — Inkább nem.

— Akkor kérem, legyen respektussal és maradjon csöndben. — reagált a vezető. — Első alkalomra megértettem. Az egyik helyről a másikra elfuvarozom magát és ez az egész, a többihez semmi közöm.

— Bocsánat. — Melissa elveresedett. — Csak gyakorolni akartam egy kis purparlét.

— Semmi szükség. — a férfi válaszolta. — Inkább azt szeretném látni, hogy a férjével beszélget. Valahogy nagyon árvának látszik és elhanyagoltnak.

— Nem a férjem. — Melissa motyogta. — Férjem nincs, csak egy rakás vőlegényem.

A repülőtéren Melissa két első osztályú jegyet vett Tampába és felmentek az osztályon felüli váróterembe. Ott tonik vizet rendelt dupla ginnel magának és szódavizet dupla buborékkal Rexnek és egy távoli sarokban leültek. Ott elővette laptop komputerét és közölte Rexszel.

— Két óra van beszállásig, és ha nincs ellenedre, szeretnék egy kicsit a regényemen dolgozni. Próbáld meg elfoglalni magad, de ne kódorogj el messzire. Még mindig New Jersey államban vagyunk és még egyelőre nem lettünk láthatatlanok.

Tizennyolcadik Fejezet

Konstantin, tisztos becsületben álló tulajdonosa a Boobers Tengerparti tavernának, egy tisztességtelenül becsstelen környéken, már két hét óta nem hallott menyasszonyáról, Melissáról. Kéthetes kimenőt kért a fiatal hölgy, amiben benne értődött minden munkatevékenység felfüggesztése, és viszonyuk minden aspektusának teljes deferálása, és Konstantinnak respektálnia kellett szerelme óhaját.

Nem mintha Konstantin valami kivirágzott arcú pattanásos falubolondja lett volna, de a harmadik hét dereka felé ideges szkepticizmus emelte fel ocsmány fejét joviális lelkének mélyén és hiányozni kezdett neki Melissa vidám huncutsága és a kuncsaftokkal szembeni sziporkázó nyelvezete.

Törzsvendégek kezdtek kihagyni napokat és a business lecsappant és egyre kevesebb, és kevesebb vendég üldögélt a vízmelletti teraszon és kevesebben nézték a kikötőből kimenő és beérkező hajókat. Egyre kevesebben kezdték iszogatni a nehéz erőseket és az édes szíverősítőket, az aratási telehold sápadt fényében, ami ősrégi lámpás úgy függött a nyugati égboltozat kárpitján, mint valami kínai tőklámpa a hétfejű sárkány ünnepének éjszakáján.

Mintha az egész város depresszióba esett volna kedvenc pincérlányának elhúzódtott távolléte miatt.

— Mi lesz, ha nem jön vissza? — kérdezte az egyik öregedő patrónus, aki szerény nyugdíján alkoholos italok rundóit vásárolta szeszkeszvelő társainak és bőséges borralalókat osztogatott a pincérlányoknak, aminek ellenében néha végighúzta kezét a fenekük domborulatán, ha úgy adódott az alkalom.

— Visszajön. — Konstantin felelt nyugodt magabiztossággal. — Az én Melissámnak csak egyetlen férfi van az életében és az a férfi én vagyok.

— A nők, — jegyezte meg egy öreg cukros bácsi, és megigazította protézist, ami meglazult a szájában. — Még soha nem találkoztam egy hűségessel.

— Ne mondj ilyet. — egy másik kapatos szólalt meg és arcát a cukros bácsi felé igazította. — Szerez magadnak egy csúnyát, aki senki másnak nem kell, és életed végéig hűséges lesz hozzád.

— Egyszer barátságba keveredtem egy fiatal és csinos leányzóval, — egy ital áztatta özönvízelőtti vénséges férfiterepmet ajánlotta önként szomorú történetét, — és engedtem, hogy beköltözzön hozzám. Igaz örömem telt jelenlétében, szétszéles becsben tartott tárgyait és tulajdonait, ritkaságba menő műtárgy gyűjteményeim és ritka könyveim között, és mindenben megbíztam benne és mindenemet megosztottam vele, amim volt. Tudjátok, hogyan viszonyozta jószágomat?

— Hogyan? — Konstantin kérdezte, mereven nézve a mesélőt, miközben egy puha ronggyal törölgette a poharat, amit most vett ki a mosogatógépből.

— A leány ellopta a műfogaimat. — Az öreg férfi sóhajtott és rettenetes szomorúság érződött hangjában. — Egy műanyag pohárban hagytam az éjjeliszekrényen. Az én oldalamon, hogy említsem a tisztesség végett, hogy ne undorodjon, ha reggel felkel és meglátja, és elvitte és minden nyom nélkül eltűnt, egyetlen búcsúszó nélkül, vagy egy cédulára firkált magyarázat nélkül, amit a hűtőszekrény oldalára ragaszthatott volna vagy leírhatott volna egy papírszalvétára, a reggeliző asztalnál.

— Megtaláltad valaha? — a kérdést többen is, különböző irányokból is feltették.

— Mit találtam meg? — a mesélő nézett vissza álmodóan. — A leányt?

— Nem. A műfogaidat? — a kérdések folytatódtak.

— Igen. — a férfi letargikusan legyintett a kezével. — A szomszédom sárga vizslája találta meg két házzal odébb a bokrokban eldobva. A fertelmes eb levizelte és kemény küzdelmembe került, hogy kivegyem nyálat csurgató agyari közül.

— Csend. — valaki szisszent, milyen tekintetnélküli és udvariatlan közbevágás. — Egy repülőtéren Szuperinga furgon éppen most húzott be a front parkolóba. Ez Melissa kell, hogy legyen.

Mindannyian kirohantak, amilyen gyorsan csak tömzsi lábaik és ingatag térdeik engedték, keresztül a sportbár részen és a pódium mellett, ahol két sztriptíz táncosnő és egy fényezett acélrudat ölelgető akrobatalány forgott heves lelkesedéssel. Elmentek a központi márványtetejű széles sziget mellett, a párnázott bárszékekkel, az ezernyi felkapott címkéjű pálinkásüvegek mellett, és más alkoholos italok végtelen variációi mellett, amik az üvegpolcokon álltak glédában kirakva, vagy elraktározva rejtőztek a pult alatti mélységekben.

Konstantin vezette a kirohanást. Félúton ledobta nevetséges kötényét, tíz ujjával megfésülte fonséges sörényét és megigazította a fekete csokornyakkendőt, amit izmos nyaka körül viselt és nadrágjába begyűrte fehér ingének szárnyait, ami hordószerű szőrös hasát félig kitakarva kissé félrecsúszott. Szélesre tárta a rakott intarziás dupla üvegajtót és próbált két lábán biztosan megállni, ahogy Melissa feléje repült és karjaiba omlott, és hosszú és kíváncsi karjait vállai köré fonta és megcsókolta a száját.

— Oh, drága szerelmem. — Melissa kiáltotta örömkönnyek között. — Olyan rettenetesen hiányoztál nekem.

Melissa mögött a furgon kihúzott, és megcsúszott kerekeivel felkavart porfelhőben otthagyt két degeszre tömött sporttáskát, és egy fiatalembert, egy drótszál vékony magas alakot, ahogy az zavarodottan és helyét nem találva nézegetett a kanyar mögött eltűnő Szuperinga járgány után.

— Legszebb drágaságom, — Konstantin suttogetta remegő hangon. — Isten hozott idehaza.

Félúton a mély csók közepén, mielőtt a Melissa nyelve elérte Konstantinét, Konstantin a leány háta mögé nézett, keresztül az orrfacsarószagú gyomokon és a zúzott coquina-mészkő behajtón és meglátta az ösztövé alakot, aki nem volt hajlandó felszívódni. Konstantin szünetet tartott, tűnődött egy percig, majd megkérdezte.

— Ez ki?

— Ez? — Melissa kissé hátrafordította a fejét, mialatt még szorosabban Konstantin köré tekerte a karjait. — Ez a fiútestvérem. Nemrégiben sikerült neki rákerülnie az FBI tíz legjobban keresett bűnözőinek a listájára és szegény lelkem egy üldözött számkivetett. Menedékhelyet keres, ahol néhány napra megpihenhet, és remélte, hogy te beengeded.

— Miért nem nálad, a te lakásodban? — Konstantin próbálta magáról lefejtetni Melissa rátekeredő karjait, de a leány finom húsának izgató mágnesessége megghiúsította erőfeszítését.

— A lakásom lenne az első hely, ahol keresnék. — Melissa könnyörgéssel és bocsánatkérésekkel teli csábos pillantást vetett Konstantinra. — Csak néhány napra lenne szüksége, amíg egy jó ügyvédet találunk, aki minden bizonnyal tisztára mossa szegény bátyám nevét.

— Nem szeretném, ha az FBI ránk törné az ajtót. — Konstantinnak végre sikerült Melissa karjait lefejtetni magáról és gyanakodva méregette a testvért, akiről még idáig soha nem hallott. — Menjen egy motelbe. — jelentette ki szigorúan. — Rengeteg garniszálló van errefelé, akik készségesen szállást és ellátást adnak bűnözőknek.

Ezt kijelentve Konstantin felfújta a mellét, és nekinyomta az idegennek, aki idáig még egy szót sem szólt, nem mozdult és rettenetesen összezavarodottnak nézett ki.

— Milyen bünt követett el? — Konstantin kérdezte és ujjával mellbe bökte az idegent és szemét a kidobó legény felé villantotta, aki nadrágját felhúzva éppen most bukkant elő a vécéből.

— Tapogasd le, hogy nincs-e nála fegyver. — Konstantin utasította a kidobót, aki letapogatta az idegent, beleértve a hóna alját és a lába közét.

Az idegen, Rex, ő volt, ki más, kinyitotta a száját, nyilvánvalóan meg akarván magyarázni a helyzetet, de Melissa ránézett és ujját szája elé téve csendre intette és Konstantint félrehúзва maga kezdte magyarázni a szituációt.

— Konstika, életem, — Melissa kezdte. — Rex az én drága testvérem pszichoszomatikus sokkban van. Képtelen teljesen felfogni a helyzetét és intenzív terápiára van szüksége, mielőtt meg tudja ragadni a tényeket, és elemezni tudja az utolsó huszonnégy óra eseményeit. Kérlek, nagyon szépen kérlek, ne kérdezz, mert könnyen bebolondul és nyugalma elszáll a balfenéken és józanságát soha többé nem lehet visszahozni. Olyan rettenetesen nehéz lenne, alvóhelyet adni neki és egy tányér meleg ételt? Szívesen mosogat majd érte a konyhában, felmossa a padlót és lekaparja hajódról a ráragadt kagylókat.

— Rendben, — a joviális természetű óriás morogta. — Beengedem. A konyhaasztal alatt van egy kihúzható priccs. Azon elaludhat, feltéve, ha te megígéred, — itt Konstantin hangja remegni kezdett és vágyakozó szemei szinte pucérra vetkőztették Melissát.

— Mit ígérjek meg, drágám? — Melissa ismét Konstantin nyaka köré fonta a karjait.

— Azt, hogy soha többé nem hagysz magamra és nem fogsz nélkülem vakációzni.

— Ez az egész? — Melissa kuncogott. — Nem akarnál inkább valami kézzelfoghatóbbat?

— Oh, még lenne. — a nagy ember elveresedett.

— Mi lenne az? — Melissa felpöccentette Konstantin állát. — Szeretnél Filadelfia dömpert teherautót játszani? Vagy inkább meztelen fényképeket szeretnél csinálni rólam? Itt van az alkalom, amit mindig vártál.

— Nem. — Konstantin elveresedése vakító élénk lilába fordult majd egy perc múlva megszáradt ökörvér-sötétre. — A Mama soha nem engedne meg semmi ilyesmit. Mama azt mondja, hogy a sztriptíz semmivel sem rosszabb, mint a hastánc, és lehet csinálni, de semmi mást azon túlmenően. Kérlek, az összes szentek könyörületére, te a jövődöbéli gyermekeimnek az édesanyja vagy.

— Akkor mit szeretnél? — Melissa elbiggyesztette a száját és felfújta arcából nagy zajjal kieresztette a levegőt. — Nem értem.

— Csatlakozz egyházi közösségünkhöz. — Konstantin gyakorlatilag a térdein könyörgött. — Engedd meg, hogy ortodox papjaink bemerítsenek és kezdj el tanulni görögül. Elvégre mind a kettő szükséges lesz az esküvőnkre és az örökkévalóságig utána.

— Bármit. — Melissa bedugta karját Konstantin behajlított könyökébe és lépéseit a férfiéhez igazítva az étterem felé tessékelte. — Csak segíts kimászni ebből a pácós hordóból és nagyobb görög leszek, mint Heléna volt akármikor az Akropoliszon.

—

Néhány nap telt el relatív békességben a Boobers étteremnél. Alacsonyrendű konyhacseléddé leredukálva Rex megpróbálta elmagyarázni balsorsát a főszakácsnak, egy alacsony termetű kövér embernek tokmányforma veres orral, de a derék hombre vajmi keveset értett angolul, csak kedvesen mosolygott és néhány találomra kiválasztott felkiáltó szót hallatott korlátozott szókincséből és megmutatta Rexnek, hogy mit kell csinálnia. Két nap is eltelt, és mire Rex végre feljutott az étterem főszintjére, sem Melissát sem Konstantint nem tudta megtalálni, csak egy lenge öltözetű fiatal nőt látott keresztbevetett lábakkal üldögélni az egyik bárszéken, aki egy műanyag szalmaszállal valami habos italt szűrösölgetett egy magas üveg pohárból.

— Elveszett, szőke hercegem? — kérdezte a nő.

— Nem látta Melissát? — Rex kérdezte és kérdően körbehordozta tekintetét az egész nagy teremben.

— Itt nincs. — A kis nő hosszasan felmérte magának Rexet. — Maga kicsoda?

MIT egyetem kiművelte Rex nem volt valami falusi ostoba, aki sokáig hajlandó volt táncolni bárki bábszínházának húzogató zsinórjain, de mégis, némely alkalmakkor nem volt elég utcagyerek okosság benne, hogy alkalmas akcióttervet hozzon össze.

— Doktorátusom van a fizikai tudományokban, — felelte, — és kitűnő állásom a ritka fémekkel való kereskedelemben.

— Nem azt kérdeztem, hogy mije van, — a bárszéken üldögélő leányzó feltornyozott kontyából kihúzott egy hosszú tűt és tincsei, mint holmi medúzakígyók tekeredtek alá és a szemei két kihegyezett nyársként fúródtak bele Rex lelkének mélyére. — Inkább azt mondja meg, hogy ki maga és miért van itt. Maga tényleg Melissa testvére?

— Nem, — Rex válaszolta egy férfi hangján, aki a saját naiv szentimentalizmusának esett áldozatul. — Régen elveszett gimnáziumi szerelme vagyok. A tízedik érettségi évfordulón megtaláltuk egymást és Melissa megígérte, hogy a feleségem lesz. Ahogy el tudok válni a mostani feleségemtől, egybekelünk Melissával.

— Melissa Konstantinnal, ennek az étteremnek a tulajdonosával jár jegyben. — A leányzó felelte leereszkedő hangon és kissé előrehajolva megsimogatta Rex arcát. — Remélem, hogy ezzel tisztában van.

— Tudtam. — Rex felordított, — és éppen ezért kell, hogy megtaláljam és meg kell, hogy győzzem, hogy velem jobban fog járni. Én vagyok az, aki igazából szereti.

— Megértem. — a leány válaszolta. — Nemes vállalkozás valóban, de lehet, hogy néhány napot várnia kell. Konstantin elvitte Melissát a Disneyworld szórakoztató parkba, hogy ott egy keveset belekóstolgassanak a házasságelőtti mézeshetek gyönyöreibe.

— Oh, drága magasságos. — Rex sóhajtott, és mint egy rongyos télikabát összeomlott magába.

— Sose bánkódjon miatta. — a leányzó lecsúszott a bárszélről és ruganyosra párnázott oldalát Rex oldalához simította. — Jó pénzt keres azzal a ritkafém businesssel?

— Nagyon jól keresek vele. — Rex felnézett és bánatos szemei találkoztak a leány acélkék szemeivel.

— Kicsit jól, vagy nagyon sokat jól? — a leány végigfutatta kezeit Rex derekán és megsimogatta a fenekét.

— Nagyon sokat jól, — Rex bólintott és ökleivel kidörzsölte szemeiből a megmaradt könnyeket.

— Akkor nincs mitől félnie. — a leány mosolygott és tegezőre váltotta a hangot. — Amíg Melissa visszajön, velem maradhatsz, és majd utána kiigazítjátok egymás között a félreértéseket. A nevem Éva és foglalkozásom szerint a megszakadt férfiszívek orvoslója vagyok.

—

A Disneyworld parkból hazafele Konstantin leparkolta Toyota Priusz kocsiját Melissa lakásánál. A teljes hét, amit a parkban töltöttek, legvadabb elképzeléseiket is felülmúlóan iszonyatosan csodásra sikerült. Konstantin legjobban a Wild Kingdom utazásait szerette és a Disney belvárost, ahol az ételválasztékot mindennél ízletesebbnek és bőségesebbnek találta.

— Sajnálatos módon, a legjobb dolgoknak is egyszer véget kell érniük, — Konstantin tűnődött hazafele, mialatt az Interstate úton vezette a kocsiját, mert vissza kellett sietnie étterméhez és hétköznapi kötelességeit kellett ellátnia, mialatt Melissa gyorsan leellenőrzi lakását és utána siet vissza hozzá, ahol a helye van, a tulajdonos irodájában, és gyakorolni kezdi a könyvelés művészetét, hogy rendbe tartsa a megrendeléseket és a fizetnivalókat. — Melissának különleges adottsága van a számolásra, — Konstantin szötte tovább gondolatait, — és egyedülálló tehetsége, hogy a

legálisan minimum adót fizesse, és kiállítsa a bejött és elhasznált fogyóeszközök egyenlegeinek komplikált kimutatásait.

Micsoda különlegesen áldott kombináció. Egy vonzókülsejű és szexi fiatal nő az ágyában, egy tehetséges business menedzser, és trófea feleség, akivel a fontosabb ortodox ünnepeken, büszkén tud parádézni a Tarpon Springs görög szivacshalászfalu főutcáján.

Nem rossz alku egy késői harmincas éveiben járó férfi szempontjából, akinek súlya száz kiló körül ingadozik. Melissa gyakorlatilag eltűnt alatta, ha ez az esemény valaha is előfordult, amit nem tudhatunk, mert az éjszaka és a nappal bármelyik órájában a motelszoba ablakán a függöny szorosra lett húzva és nem lehetett belátni.

Melissa többet nem lesz pincérnő. Hogy fütyüljenek utána és csipkedjék a fenekét? Jóval méltóságán alul való, és többet nem fogja eltűnni, hogy felsőrész nélkül járkaljon közszemlén és kiszolgálja az ittas vendégeket.

Álmodj tovább, édes fiam, szól a dajkaének, jobb és különlegesebb csodák fognak álmodó szemeid elé tárulni.

Ilyen gondolatok kavargtak és forogtak Konstantin eszében, ahogy letette Melissát a Voorhees Road apartmant komplexusnál az elbájolóan kedves kis városka, New Port Richey egyik kies részében. Ott majd megtalálja a kocsiját, és tiszta ruhákat vesz magához venni és sietve fog visszatérni hozzá a Boobers szórakoztatóhelynél.

Felajánlotta, hogy segít neki, biztonságosabb lenne, ha ketten csinálnák a dolgot, de Melissa legyintett.

— Egyedül is elintézem. — mondta a leány és Konstantin örömmel beleegyezett. Halaszthatatlan ügyeket kellett elintéznie, és mindamellet, és valljuk be őszintén, Konstantin pillanatnyilag több mint elegendőt behabzsolt a jóból, és időbe tellett, amíg a lába közötti heréknek apró legényei újratöltik a kiürült tartályokat.

Konstantin elhajtott és kettesével szedve a lépcsőket Melissa felszaladt az emeletre, mert lakása a második szinten volt.

A Voorhees Road apartmant komplex egy pacafoltos sárgára festett kétemeletes hosszú betonkocka és stukkó épület, lehangolóan tompa rozsdaszínű ajtókkal és mellettük a maszatos konyhaablakokkal, egyik a másik után sorakozva, egy véget nem érő hosszú gang mentében. Mindegyik minimálisra méretezett bérleményben a konyha mellett egy nappali és hálósoba kombináció található, és hátul egy panoráma ablak, ami kinéz a közeli mocsarakra és a tocsogó vadvizek magasodó ciprusfa ligeteire.

Kapu, portás, a környéket vigyázó biztonsági őrző, ne tessék már csiklandozni a narrátor hónalját, a költségek egeket verően magasak lennének, ahogy az elrendezés kigondolásában, a költségek alacsonyan tartása jelentette a lényegét.

De a helyet Melissa mégis a sajátjának mondhatta, ahol egyedül és zavartalanul alkothattott és írhatta a regényeit.

Egészen mostanáig.

Ahogy Melissa nyitotta az ajtót és óvatosan besirült a keskenyre fogott nyíláson, azonnal látta, hogy itt baj van. Otthona totál romokban hevert, teljesen összedobálva és kifosztva és szeretett hajlékának büszkeségét, egy géppel szőtt perzsaszőnyeget valakik durván összevizezték.

Szerény bútorzata a feje tetejére lett fordítva, összetörve és széjjelszórva szilánkokra zúzott maradványok kupacaiba, mint valami partvidék egy romboló hurrikán után. Egyetlen ruhadarab sem lett a fogasokon hagyva, mind össze lett vágva és rongyokba lett szaggatva.

Melissa a fürdőszobába rohant, hogy taccsra dobja gyomrának tartalmát, de ahogy beljebb került az ajtón még minden eddiginél szörnyűsebb látvány fogadta és hátrálni kényszerítette. A mosdópult és a csempepadló emberi ürülékkel volt bekenve és, mint egy ocsmány varangy egy hatalmas rakásnyi ült belőle a zuhanyozó padlójának közepén. A fekália darabos részeit, mint krétát használva, valaki szanaszéjjel folyó és pókhálószerű lábait nyújtogató ákombákom feliratot rajzolt a tükörré.

— Még találkozunk, te szemét szuka. — fenyegetett az üzenet.

— Itt vannak. — Melissa gondolta elsőnek és más nem jutott eszébe, ahogy minden okosság, amit számtalan elolvasott könyvből idáig összegyűjtött, mint víz az esőcsatornán elfolyt és semmivé lett. — Ki fog most már segíteni rajtam?

Kihátrált a fürdőszobából ahol még egy perccel ezelőtt lemosakodni remélte magát.

— Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, — mormolta ijedten magában és homlokán gyöngyözött az izzadság és bensője összeszorult, ahogy folytatta. — Szenteltessék meg a te neved; jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. Könyörgöm hozzád, bár tudom, hogy az én esetemben nincs megbocsátatás és felejtés, mert el vagyok kárhozva. Szeretném, ha visszamehetnék pincérlánynak, mutogathatnám mezítelen bőrömet és hordhatnám az italokat a vendégeknek, de beleestem a csapdába, amit én állítottam másoknak. Hogyan fogom ezt megmagyarázni Konstantinnak? Soha nem fogom tudni rávenni, hogy hagyjunk itt csapat-paport és meneküljünk. Egyedül talán meg tudnék szökni, talán még Rexet is magammal tudnám rángatni, és elhozhatnám a három milliót és férjhez tudnék menni hozzá. De milyen élet lenne az ilyen? Minden este azzal feküdni le, akit a legjobban utálok? Nem. Ezt soha nem fogom megtenni.

Bezárta maga mögött az ajtót, anélkül, hogy hozzányúlt volna a felforduláshoz, és szitkozódni kezdett. — Ki fogok állni a gátra és harcolni fogok, ha az lesz életem utolsó cselekedete is.

Ezt megfogadva elhajtott a Route 19 úton lévő egyik zálogházba és bejelentette a tulajdonosnak, egy tömpe orrú szakálas széle-hossza egy fajta kövér embernek. — Egy erőkiegyensúlyozóra lenne szükségem.

A tulajdonos röviden megnézte magának a vásárlót, majd kilakatolta a pult alatti üveges kirakatszekrényt és három kézfegyvert kitett Melissa elé.

— Ez egy 0.45 kaliberű Colt Government pisztoly, — mutatott az elsőre. — Dupla gyémántmintájú rózsafafogóval és nyolc golyó kapacitással, az ön alapvető önvédelmi szükségleteinek szolgálatára és négyszázötven dollárért moderáltan árazva. — Majd kezét színésziesen áthúzva a második felett a fegyverkereskedő folytatta a szavait. — Megnövelt tüzerő és tüzelési gyorsaság szándékból, ez itt egy Glock 17-es modell, sötét polimer fogóval és tizenhét golyó teljesítőképességgel, amit kizárólag a mai napon, akcióként nyolcszáz dollárért ajánlunk.

— Hm. — Melissa szemeit az elsőről a másodikra csúsztatta, és egy végtelenül rövid pillanatig megállt a harmadiknál és szemét a tulajdonosra emelve megkérdezte.

— Mennyi lenne a harmadik?

— Kitűnő választás. — a szakállas zömök alak vigyorgott. — Árukészletünk legjobbika. Valóban egy csodafegyver legmagasabb lövöldözési gyönyöreinek kielégítése céljából, és félautomata lövedéktovábbító szerkezettel, a Smith & Wesson professzionális szériasorozatból.

— Mennyi az ára? — Melissa kérdezte még egyszer és felvette a fegyvert és összehunyorított szemmel belenézett a csőbe.

— Ezeröttszáz. — a férfi keskenyre húzta a szemét és mind a két kezét a pultra helyezte, mintha bármelyik pillanatban vissza akarná ragadni a fegyvereket Melissa elől, ha a leány valami vicces mozdulattal próbálkozna.

— Megveszem. — Melissa bólintott, letette a fegyvert és egy vastag pénzköteget vett elő ridiküljéből. — Csomagolja be és tegyen hozzá két doboz lövedéket és egy tucat golyótárt.

A tulajdonos lassan előrenyúlt, a vásárlótól elvette a pénzt és beejtette az egyik pult alatti fiókba. Majd egy rakás kitöltetlen űrlapot tolt Melissa elé.

— Ezt töltse ki. — mondta. — Be kell adnunk a kormányhoz a fegyvereladási engedélyért a kérelmet, ami két hét várakozási időt vesz igénybe.

— Két hét? — Melissa kapkodott a levegőért. — ma este van szükségem a pisztolyra, különben holnap reggelre halott a nevem.

— Nem az én gondom. — a tulajdonos gyorsan összeszedte a fegyvereket és visszazárta őket a pultalatti szekrénybe. — Nem én írom a szabályokat.

— Akkor adja vissza a pénzem. — Melissa előrehajolt és szemei szikrát szórtak a tulajdonos felé.

— Az adásvétel végleges. — a tulajdonos hátralépett és a háta mögötti szekrényhez támasztotta a hátát. Közömbös tekintettel oldalra nézett, mintha ott valami fontosabb dolga lenne, vagy egy láthatatlan ügyféllel kellene foglalkoznia és hideg megvetéssel a hangjában kijelentette. — Töltse ki az űrlapokat, mutasson egy fényképes személyazonosságát, és két hét múlva jöjjön vissza.

Mint egy felpaprikázott hiúzmacska Melissa felugrott a pult tetejére. Ridiküljével arcul ütötte a kövér férfit és tenyerével rácsapott a kassza kinyitóm gombjára. Még mindig, ahogy volt csomagba tekerve, ezeröttszáz dollárja ott feküdt a többi pénz tetején és Melissa megragadta. A férfi, helyrejőve kezdeti meglepetéséből, lenyúlt a pult alá és megnyomta a rendőrséget hívó veszélygombot, és ahogy Melissa rohant kifelé az üzletből, lekapott egy nagy kaliberű sörétes puskát és a leány után durrantott. A sörétek csinos kis domborművet rajzoltak a kemény acélajtóba, de nem érték el Melissát.

Melissa tragacsához rohant, beugrott a vezetőülésbe és a sebvártót hátramenetbe lökve kihátrált és már szinte kint volt a parkolóból, amikor meghallotta a közeledő rendőrszirénák visítását.

— A bűdös életbe, — káromkodott. — Éppen erre van szükségem, hogy az egész szemétláda rendőrszerv engem kergessen.

Tizenkilencedik Fejezet

— **E**z az a hely? — Ashley kérdezte.

— Igen. — Joe bólintott. — Ez az a hely.

— Biztos vagy benne? — Ashley vizsgálta az egyszintes, jelentéktelen kinézetű épületet, ami a parkoló legtávolabbi sötét sarkából nézve elhagyottnak látszott és szinte élettelennek, kivéve néha sötét árnyak jöttek mentek és az ajtó felett egy zöld neonfény villogtatta a külvilágnak, Boobers, Táncosnők, Italok és Revübemutató.

— Egészen biztos. — Joe felelte. — Az egyik internetes barátnője írta: — Hogyan bánik veled az a kövér görög főnök a Boobers klubnál?

— Csak egyetlen Boobers klub van az egész Port Richey környéken. — Bob támogatta öccse véleményét. — Ez kell, hogy legyen. Menjünk be és törjük össze a berendezést.

— De vajon bent van-e? — Ashley addig bámulta meredten a színezett-üveg ajtót és a vastag zöldbársony függönyök takarta ablakokat, amíg szemei fájni nem kezdtek és dörzsölni nem kellett őket mind a két öklével.

— Azt nem tudni. — Bob felelte. — Jobb lenne megvárni, amíg tényleg meg nem látjuk. Nem szeretném, ha másodszor is kisiklana karjaink közül.

Két órával később, miután már egy hosszú fél órája fészkelődött az ülésen, és egy vízzel teli hólyag keserves gyötrelme torzította el az arcát, Ditka bejelentette.

— Pisilnem kell.

— Anyu. — Ashley tiltakozóan emelte a kezét. — Ne most. Valaki jön. Egy női figura ezúttal.

— Nem tudom tartani. — Ditka nyögött.

— Add oda neki a palackot, — Joe tarkón vágta Billit, — és húzd le az ablakot.

— Csönd. — Ashley sziszegett. — Ez Melissa. Megismerem azt a széles-seggű lúdtalpas kacsariszálását, ahogy örökké kínálgatja magát, de hol van az én Rexem? Rexet is akarom.

— Ha Melissa itt van, Rex sem lehet messze. — mondta az anya, miközben megkönnyebbülten sóhajtott és feltehetően mennyei érzéssel eresztetni kezdett.

— Remélem. — Ashley morogta és Joe felé fordult. — Adj ide valami fegyvert és tüzerőt hozzá.

— Joe benyúlt a csomagtartóba és előhúzott két Bushmaster gépfegyvert. — Itt van. — mondta. — Használd ezeket.

Ashley eltolta magától a gépfegyvereket. — Add ide a lángszórót, — suttogetta és összeszorította a fogát. — Élve akarom őket elégetni.

— Még ne. — Joe vigyorgott és alattomos együttérzés ragyogott a ravasz pofáján.
— Egyelőre ne használd a lángszórót. Még mindig nála kell, hogy legyen a csekk vagy a készpénz, amit a Taj Mahalnál nyert.

Másodpercek múlva három fegyveres férfi rúgta be a frontajtót. Két női alak követte őket és csípőre tett kezekkel megálltak a táncparketta közepén és hangosan ordítani kezdtek.

— Hasra a padlón! Senki ne merjen mozdulni!

A harmincegynéhány patrónus és a tucatnyi szórakoztatólány sietve tolongott, hogy engedelmessédjén, mialatt Konstantin Melissa fülébe suttogott.

— Szentséges Epifánia és Irgalmas Demetrious, ki vagyunk rabolva.

Melissa a karjai közé dugta a fejét és szeretett volna láthatatlan lenni, de hiába. A fiatalabb női alak lenyúlt és frizurája vastagjánál fogva felhúzta.

A női alak Ashley volt. — Megfogtalak, rohadt szuka. — mondta kéjes örömmel.

— Melanie vagyok, — Melissa nyöszörgött gyáva módon.

— Persze, hogy az vagy. — Ashley hahotázott. — Én meg a Dalai Lámának a felesége.

— Melanie? Ki az a Melanie? — Konstantin tekergette a nyakát, hogy jobban lásson, de senki sem figyelt rá.

— Hol van Rex? — Ashley horkantott és Melissa fejét levágva a padlóra túsarkú cipőjének hegyét a leány nyakára szorította.

— Értem. A szökevény. — Konstantin megszólalt és beszélni próbált, ahogy a saját fejes súlya alatt szája a hideg padlóra szorult és széjjellaposodott. — A konyhában van. Maguk ugye az FBI-tól vannak? Tartóztassák le.

Az egyik férfi, nyilvánvalóan felizgatta a helyzet és a lengén öltözött kóruslányok látványa, és férfiaságát próbálta bizonyítani, beleeresztett egy sorozatot a mennyezetbe és a másik kettő követte bátor példáját. Az egész velencei csillár leszakadt, csak egy éve szerelték fel horribilis költségek árán, és milliónyi apró üvegdarab, mint zuhanyvíz szóródott a padlón szanaszét, a hasukon fekvő emberek hátára.

Az idősebb nő a háta mögé nyúlt, és egy hosszú kerek tokot húzott elő a végén egy fűvócsóval. Egy szelepet megigazított a fűvókához kapcsolódó spirálcsövön és egyet a hátára hevederezett tartályon és teli tüdőből visítani kezdett.

— Adjátok elő Rexet. Vagy a földig égetem ezt az istenátka helyet.

— Még ne, Mama, — Ashley csitította az anyját. — Egyszer két fiú kutassa át a konyhát és hozzák elébem Rexet. Le akarom köpni a szemét gazembert, mielőtt fáklyát gyújtasz belőle, és a köpés a tűzben meglehetősen hatástalan.

Billy és Bob lementek a lépcsőkön, a gyorstüzelő fegyvereket a csípőjükön készenlétben tartva, de öt perccel később, üres kézzel és lógó orral, ismét előbukkantak.

— Nincs ott. — Bob jelentette. — Egy főszakács kinézetű manusz azt magyarázza, már amennyire meg tudtam érteni az akcentusát, hogy már két nap óta sehol nem látta.

Ashley megragadta Melissa grabancát és ismét a talpára rándította. Néhányszor pofonvágtá, majd beleordított az arcába.

— Még egyszer, te ocsmánykinézetű lotyó. — Mit csináltál Rexszel? Veled láttuk utoljára Atlantic Cityben.

— Mondhatnék valamit? — a táncos lányok közül az egyik korai húszas éveiben járó felemelte két ujját és félénk hangon megszólalni merészkedett.

— Mit? — Joe, és a két másik fiú és Ditka egyszerre ordítottak. — Állj fel és beszélj. Mi a neved?

— Zsuzsi. — a leányzó szipogott, ahogy lassan felállt, és összeszorította meztelen combjait és kicsiny sárga tócsa kezdett gyülekezni cipője körül. — A fiatalember, akit kerestek lelépett Évával. Tegnap reggel láttam, ahogy beültek a repülőtérre menő limuzinba.

— Na, ez megmagyarázza. — Melissa lerázta Ashley kezét.

— Mit magyaráz meg? — Ashley a növelt hatás kedvéért még egy párszor jól pofonvágta Melissát.

— A nyereményem eltűnését. Mióta visszajöttünk Orlandóból nem találok a kétszázezer dolláros csekket és a megmaradt tízezer dolláros készpénzt. Az aljas szemétláda gazember hibbantagyú görény férjed kirabolt. Menj és keresd meg, nincs ellene semmi kifogásom.

Ashley teljesen megdöbbenetnek látszott. Az álla legalább egy méterrel lejjebb esett és hisztérikusan toporzékolni kezdett és sikított, mint egy boszorkány, akinek ráléptek a seprűnyelére. — Gyerünk innen, fiúk és Muter. A pénz nyomát kell követnünk. Ez a kis trampli megérdemelte, amit kapott és megtanulta a leckéjét. Ha kikezd a fajtánkkal, mindig a rövidebbet fogja húzni.

Ahogy a három fegyveres férfi és a két nő a lángszóróval és a páncélökölrel kihátrált Melissa utánuk kiabált.

— Ashley. Ha megtalálod a férjed, megtarthatod, és megtarthatod a pénzt is, feltéve, hogy soha többet nem jössz vissza Port Richeybe. De, ha nincs ellenedre, elküldöm neked takarítási és helyrehozatali számlámat a rongálásért, amit a lakásomban csináltatok.

— Megtalálni? — Ashley megállt az ajtóban és kimeresztette a szemét. — Ez olyan, mintha egy szénakazalban gombostűt keresnél. Majd én küldök neked számlát, a mi költségeinkért.

— Könnyen meg tudod találni. — Melissa visszakiabált, mialatt Konstantint felsegítette. — Dugjátok el a fegyvereket és lépjetelek kapcsolatba a repülőtéri limuzin szolgálattal. Kell, hogy legyen valami információjuk, hogy melyik légitársasághoz vitték őket. Alapozzatok erre az adatra és fogadjatok fel magándetektívet. Nem olyan rettenetesen nehéz, ha használjátok az eszeteket. Csak nálam ne zavarogj többet, te buta liba.

Erre az utolsó, felettébb felesleges megjegyzésre Ashley visszafordult, felemelte pisztolyát és célba vette Melissa fejét, de a kidobó ember, aki mostanra végre előbukkant a vécéből, kiütötte a kezéből. A leesett fegyvert felvette, és egyenként lefegyverezte vele Ditkát és három fiát és fenékbe rugdosva őket kitessékelte az ajtón és bezárta utánuk.

— Bocsánat, főnök. — morogta restelkedő hangon. — Uborkasalátát ettem tegnap tejfellel és csúnya hasmenésem lett tőle.

—

Másnap reggel, ahogy egy görög vállalkozó és két görög munkása seperték fel a törmeléket és kicserélték az összetörött tükröket Konstantin leült Melissával a tengerpartra néző terasz sarkában.

— Mire véljem ezt az egészet? — Konstantin kérdezte és elmélyülten kavargatta erős feketekávéját. — És ki ez a Melanie?

— Melanie az ikertestvérem. — Melissa felelte és próbálta vőlegénye szemét elkerülni és idegesen mozgolódott székében.

— Már úgy érted, hogy az alteregó? — a görög étteremtulajdonos keresgélte az emlékezetében egy idevaló hasonlat után és meredten bámulta a leányt, akit idáig el akart venni feleségül és életre szóló társának és partnerének akart választani. — Vagy egy doppelganger aki nem hagy neked békét?

— Nem. — Melissa összeszedte a bátorságát és fordított a fején, hogy szembenézzen Konstantinnal, majd bátran kijelentette. — Melanie valóságos, és férjhez adtam egy gazdag vén excentrikushoz, egy sokkal idősebb és bizarrabb alakhoz, mint te.

— Na, most már nemcsak egy bátyád van, de egy nővéred is, akiről idáig nem tudtam. — Konstantin felelt vádaskodóan szomorú hangon.

— Rex nem a testvérem. — Melissa felelte és egy megvajazott pirítóst csúsztatott Konstantin elé és újratöltötte a kávéját. — És egyedül csak téged szeretlek.

— Ha nem a férfitestvéred? — Konstantin talpra ugrott és minden joviális kedvesség eltűnt az arcából, ahogy hangosan ráordított Melissára. — Akkor kicsoda?

— Annak a nőnek a férje, — Melissa megrettent és véletlenül fellökte a kávéskancsót és a fekete folyadék ráfojt fehér frottírköpenyére. — Hallottad, amiket mondtak, nem? Útjaim csak rövid ideig futottak együtt az övével.

— Voltál vele? — Konstantin dühödten bámulta menyasszonyát és akkorát ordított, hogy az összes gólyák és gázlőmadarak felrepültek a közeli mocsarakból.

— Nem mostanában. — Melissa eltolta magát az asztaltól és, feltehetően véletlenül, magával húzta az asztalterítőt, és a teljes reggeli ételkirakodás összevissza lepotyogott a földre.

— Nem mostanában? — Konstantin üvöltötte. — Akkor mikor? Tegnap? A múlt héten?

— Tíz évvel ezelőtt. — Melissa lebegtette a szempilláit és elveresedett, de a hangja nyugodt maradt. — Gimnáziumi szépségideálom volt, ha nincs ellene kifogásod? Te tudod a legjobban, hogy nem voltam szűz, amikor összeismerkedtünk.

— A bűdös életbe. — Konstantin mind a két öklével verte az asztalt és tépni kezdte a haját. — Hogyan fogom ezt elmondani a Mamának?

— Semmi szükség, hogy elmond. — Melissa felelt hidegvérűen, mialatt helyezkedett, hogy Konstantin vadul hadonászó karjainak hatótávolságán kívül maradjon. — Nem muszáj beleavatnod minden kis apró vitánkba.

— De igen. És ez nem egy apró vita. — Konstantin úgy jódlizott, mintha Tirolban nevelkedett volna. — Hogyan másképpen fogom megmagyarázni az én drága édes Mamámnak, hogy felbontottuk az eljegyzésünket?

— Felbontod az eljegyzésünket? — Melissa kövé vált és arca halálsápadt lett. — Bizonyos vagy benne?

— Isten átká, hogy bizonyos vagyok benne. — Konstantin megállás nélkül üvöltött és teljesen figyelmen kívül hagyta a két tróger, akik feljöttek a hátsó lépcsőn és pisztolyt fogtak rá.

— Vigyázz! — Melissa sikított, de túl késő volt. A nagyobbik termetű tróger meghúzta a ravaszt és Konstantin tompa puffanással lefordult a székről és mozdulatlanul hevert a földön, mintha teljesen halott lenne.

Két másik férfi bukkant elő a párás, reggeli ködből. Megragadták Melissát, hátratekérték a kezét és egy nedves rongyot nyomtak az arcára. Majd, ahogy a leány összecsuklott, hideg bilincset csattintottak csuklójára, betömtek a száját, bekötötték a szemét, és egy tekercs ragasztószalaggal körbetekérték a lábait és lecipelték a lépcsőn, ahogy tisztes távolból rendőrszирénázás közeledett.

Huszdik Fejezet

Jóval később, amikor az erős altató hatása elmúlt, Melissa megmozdult. Egyenletes zúgást hallott a levegőben, gyomra lassan emelkedett és süllyedt, máskülönben teljesen sötét volt és nem tudta kinyitnia száját, és sem a kezét sem a lábát nem tudta megmozdítani.

— Elraboltak, — gondolta és jobb híján nyögni kezdett. Egyszer egy kisebbet, majd egy hosszút és keserveset. Nem történt semmi. Még egyszer nyögött, és összekötözött lábaival rúgott és hátát jó erősen nekivágta a mögötte lévő fémfalba.

— Mi van? — egy recsegő férfihang rászólt valahonnan. — Mit akar?

Melissa ismét nyögött, ami furcsa horkantásba torzult, majd egy elfojtott sikításba, és további döngetésekbe és rugdosásokba, ezúttal rettenetesen dühösen.

Valami kellemetlenszagú kéz levette arcáról a szemkötőt, de nem látott. Kitágult pupilláinak össze kellett húzódnia. Erős fény özönlött be egy sorozat kis ablakon és egy végtelenbe nyúló égszínkéék szférán szagatott felhők úsztak mélyen, valahol lent alatta.

Egy foltos-banán kinézetű szeplős arc hajolt fölé és ugyanaz a rozoga hang ismét megszólalt.

— Ha megígéri, hogy nem áll neki ordítózni, kiveszem a szájából a tömést. Hiába is kiabálna, úgysem hallaná meg senki. Harmincezer láb magasságban vagyunk, és messze a kereskedelmileg használt légi korridoroktól.

Melissa bólintott és a banánbőrű, veres hajú ember letépte a szájáról a ragtapaszt.

— Áááá, — Melissa kiköpött néhány cérnaszálat. — Nem tudta volna egy kicsit finomabban csinálni? Sokkal többre megy a lányoknál, ha kedvesebb hozzájuk. A maga korában ezt már tudnia illene. Hány éves, különben is, és mi a neve?

— Sose bánja az én nevemet. — a szeplős banánarc felcsattant. — Mi a maga neve? A főnök elsősorban azt szeretné tudni.

— Maga rabolt el engem, jóképű Adonisz, — Melissa igazgatta magát, hogy fájdalmas testhelyzete elviselhetőbb legyen és mosolyogni próbált. — Tudnia kellene, hogy kit markolt fel. Ez az emberrablás tudományának elsőszámú törvénye.

A szeplősarcú férfi hosszú, elmélyülten majomszerű pillantást vetett rá. — Maga nagyon okos. — mondta végül kellő tépelődés és előrelátó fontolgtatás után. — Ez tetszik nekem. Mind a ketten kivételesen intelligensek vagyunk és úgy vélem, hogy sok mindenben egyformán is gondolkozunk. Ha minden bevégeztetett és túlestünk az egészen, még lehet, hogy randevút fogok kérni magától.

— Én is vonzónak találom magát. — Melissa kacsintott. — Volt magának valaha hozzám hasonló barátnője?

— Nem. — A kis ember rázta a fejét. — Valójában nem volt. — Már voltam sokféle szerelemszituációban, mert rengeteg pénzem van, de azok mind csak alkalmi találkák voltak. Felettből utálok az ilyesmit. Állandó kapcsolatot szeretnék egy nővel, vagy egy férfivel, aki engem az eszemért szeret és a kinézetemért, és nem a pénzért, amit reggel fizetek neki.

— Én éppen egy ilyen lennék. — Melissa mosolygott. — Oldozza ki a kezeimet és a legédesebb ölelést kapja tőlem, amit valaha is adtak magának.

A félbevágott törpe nagyságú veres ember Melissa fölé hajolt és kinyitotta csuklóján a bilincseket. Melissa be akarta tartani ígéretét, de egy nagytermetű ember, aki úgy tornyosodott felette, mint a Pizzai ferde torony, mert a repülő éles szögben éppen balra fordult és tartania kellett az egyensúlyát, jött feléjük a pilótakabin irányából és a grabancánál fogva megragadta a kis embert.

— Szállj le róla, te köcsög. — a drabális kiáltotta. — Ez a nő vagy Mr. Malorky sógornője vagy a felesége. Mind a két esetben, semmi dolgod vele és vedd le a koszos kezeidet róla.

Melissa gyorsan a háta mögé dugta a kezeit és ártatlan mosolyt poccentett a drabális felé. — Halló, — mondta. — Maga meg kinek tetszene lenni?

— Örvendek észrevenni. — a kérdést eleresztve a füle mellett és összes fogát kimutatva, a hatalmas ember fertelmesen ronda vigyorral méregette Melissát. — Maga ébren van, és nem sikítózik. Ez nagyon jó. Folytassa továbbra is így, és lehet, hogy megússza szépséges arcának állandó jellegű megrongálása nélkül.

Melissa visszacsúsztatta kezét a bilincsekbe, anélkül, hogy bezárta volna őket és legédesebb mosolyával nézett vissza a nagy emberre. — Merrefele tartunk? Ennyit csak elárulhat? Nem?

— Mondja meg, hogy hol van a hárommillió dollár és megmondom, hogy hova megyünk. — A nagy ember hahotázott.

— A Hamilton Avenue-i önkiszolgáló raktárház egyik fülkéjében van. — Melissa elbiggyesztette a száját és összehúzta a szemét. — Nem mondta meg már maguknak Roy Piebold?

— Nincs ott. — Egy jó alakú magas férfi lépett be a tehertérbe a pilótafülke irányából és rámeredt Melissára.

— Menj vissza a botkormányodhoz, — a Pizzai toronyhoz hasonló ember ordított és mellbe lökte a magas férfit. — És vezesd ezt a kibaltázott repülőt vagy mindannyian meghalunk.

— A maga baja, ha nem hisz nekem, — Melissa vállat vont, — de ne mondja, hogy nem szóltam. És most. Ismételen kérdezem. Hova megyünk?

— Bridgeportra. — A feltételezhető pilóta morgott. — Mi az a nagy kibaszott titok, hogy nem mondhatjuk meg neki? Találkozni fog Mr. Malorkyval, és a feleségével, az ikertestvérével, és majd kiverjük valamelyik tetves kurvából, hogy hová dugták a pénzt.

— A nyelvezet, uraim. — Melissa kuncogott. — Kérem, válogassák meg a szavaikat egy lady jelenlétében és ne káromkodjanak.

Hosszú csend következett. A három férfi, mint megfenyített kutyák hátrább kotródtak és Melissa beszélt ismét, és hangja máris mintha ő lenne az irányító.

— Van ezen a gépen másodpilóta ülés. — kérdezte kedves hangon.

— Van, miért? — a három férfi kérdezte egyszerre.

— Beleülhetnék? — Melissa hízelgett. — Rettenetesen szeretném megtanulni a repülőgép vezetését.

— Mond meg Anthonynek, hogy rángassa ide hátra azt a kövér ülepét. — A tornyosodó alak méztől csurgó opera baritonra édesítette a hangját. — A lady repülni akar.

— Rendben, Salvatore. — felelte a pilóta. — Ahogy akarod, de ha eltéríti a repülőt, te tartod a hátad. Nem én.

— Ugyan már, édesem. — Melissa csókot dobott a pilótának. — Nem fogok semmiféle repülőt eltéríteni. Gonosz bűntevőnek nézel? De máskülönben is, mi a neved?

— Dwight, — a pilóta meghajtotta a fejét. — Dwight Hughes vagyok, a legalázatosabb szolgálatára.

— És neked, drágám? — Melissa elővette a kezét a háta mögül és gyorsan kezdte letépni lábáról a ragasztószalagot, majd a veres hajú férfi felé fordult.

— Zebulon, — a szeplősképű törpe arca elveresedett, mintha egy üveg céklalevet öntöttek volna a vécékagyló vizébe. — Bocska Zebulon vagyok, igazgatósági főkönyvelő.

A férfi, aki Anthony névre hallgatott kijött a pilótakabinból és nyitva hagyta az ajtót. Mögötte egy teljes falat beborítottak a műszerek. Elöl két hatalmas ablak látszott, két üres ülés és az autópilóta gyengéden mozgatta ide-oda az ökörszarvszerű botkormányt. Salvatore és Anthony a gép szemben lévő két oldalára kellett, hogy álljanak, annyira kövérek voltak és akkora nagy volt a hasuk. Nyilvánvalóan ezt már előzőleg kitapasztalták, ha ugyanazt az oldalt választják, a gép forogni kezd és dugóhúzóba kerül.

Melissa keresztülfurakodott kettejük között, mind a kettőnek megveregette a hasát, és mosolygott, mint egy filmszínész, az Oscar díjkiosztási ünnepség sétadobogóján, és Dwight-et követve, a magas és jóképű pilótát, bement utána a pilótakabinba és maguk mögött bevágta az ajtót.

— Ez a nő még valami nagy bajt fog okozni. — dörmögte Zebulon, evidensen csalódva, hogy ő nem kapott ölelést, de Salvatore rákiabált.

— Nem fog bajt okozni. Nem látod, te buta pajeszos, hogy milyen tisztességes egy leány?

A pilótakabinon belül Melissa jókedvűnek látszott, lezsernek és kiegyensúlyozottnak. Egy darabig tanulmányozta a műszereket, és őszinte, mély csodálat festett tiszteletet adó ámulatot az arcára. Kezét Dwight kezére tette, amivel a pilóta a botkormányt fogta és szemérmes hangon kérdést intézett hozzá.

— Megfoghatom?

Dwight bólintott és egy furcsa, de nagyon kellemesen csiklandozó érzés szaladt végig a gerincén és jókora pacába gyült ágyékának tájánál. Melissa a másik kezével is átnyúlt, és derekának párnás oldala, beleértve kebleinek ruganyos táját is, Dwight jobb karjához nyomódott.

Egy darabig így repültek, majd Melissa megszólalt. — Dwight, még mindig a reggeli fürdőköpenyembe vagyok öltözve. Fogalmam sincs, hogy mennyi lehet az idő, de gondolom, ideje lenne, hogy felöltözzek. Lenne valami alkalmas ruha ezen a repülőgépen, amibe belebújhatnék?

Dwight bólintott, nem mert megmozdulni, nehogy elveszítse Melissa szívmengető testi közelségét, és alig emelve ujjait jobbra felé mutatott. — Ott abban a szekrényben, a maga háta mögött, van egy tiszta szerelőruha. Egészen biztosan magára megy, legfeljebb az ujjait és a lábszárait kell feltűrni.

— Remélem, hogy nem fog leselkedni, amíg átöltözöm. Vagy igen? — Melissa kérdezte kuncogva és durcásan elbiggyesztve a száját.

— Nem. — mosolygott a magas és disztíngvált külsejű pilóta. — Legfeljebb egy kicsit.

Melissa felállt. Kioldotta a köpeny övét és a kávéfoltokkal teli nehéz ruharabot ledobta a földre. Hátát Dwight felé fordította, előrehajolt és a szekrényből kihúzott egy kék kezeslábas munkaruhát.

— Ez az? — kérdezte hóna alatt visszanézve. — Ezt vegyem fel?

Dwight a hang felé pillantott. Melissa popsijának rózsaszín gömbje kecsesen emelkedett a levegőbe és a férfi nem állhatta meg a megjegyzést. — Vigyázz, kis rózsabimbó. Ugyan hivatásos vagyok és szolgálatban, és mindennek ellen tudok állni, kivéve, és ezt meg kell mondanom, a kísértéseknek.

Melissa megfordult és legcsábosabban legédesebb hangján válaszolt.

— Tudom, és számítok is rá.

— Akarnál az ölembe ülni? — kérdezte Dwight, egy pillanatra sem véve le szemét Melissa nőiességének holdvilágszerű kerekességéről.

— Tudnád vezetni a gépet, ha beleülnék az öledbe? — Melissa kérdezte, mialatt belebújt a kezeslábasba és felgyűrte az ujjait és a lábszárakat, és felhúzza a zipzárt. Nyilvánvalóan nem akarta tovább tesztelni merészségének határait. Vékony selyemalsóneműben ülni egy férfinak az ölében, akit alig egy órával ezelőtt ismert meg, a fenn való szerelmére, Melissa nem olyan fajta lány. Ruhában való száraz koitusz éppen elég az első randevún.

— Már hogyan tudnék. — Dwight bólintott.

Melissa bemászott Dwight ölébe és ketten vezették a gépet, álmodozva és nézve az alattuk elvonuló felhőket, és időnként lekukucskálva a miniatűr földre a távoli mélységben. Dwight gondolta, hogy megérkezett a mennyországba, és örömteljes gyönyör derült széjjel arcán. Miket gondolt Melissa? Ha tudnánk, az lenne a leglenyűgözőbb kinyilatkoztatás az egész világegyetemben, egy ravaszkodó nő elméjének a feltérképezése, aki túlságosan csinos ahhoz, hogy becsületes legyen. Dwight nem értett az ilyenfajta elmélkedésekhez. Szakképzett pilóta volt és nem egy diplomás pszichiáter.

Csendben elszállt öt perc után Melissa Dwight felé fordította arcát. — Dwight, drágám, — kérdezte, — van nálad lőfegyver?

— Miért, édesem? — Dwight válaszolta kedves hangon és tegeződve. — Miért kérdezed?

— Úgy érzem, mintha ülnék egyen. — Melissa felelte és megsimogatta a pilóta arcát.

— A beépített fegyverem? — Dwight nevetett és magához szorította a kis nőt.

— Oh, drágám. — Melissa elpirult és megtekerte fenekét Dwight ölében. — Nem olyan fegyvert értettem, afféle függőlegesen álló csőre töltött aknavetőt, ha úgy vennénk, de egy jobban kézre fekvőt, például egy elrejtett pisztoly, vagy valami revolver.

— Olyanom is van. — a pilóta nevetett tovább. — A fegyvertáskámban van a bal hónom alatt. Miért szeretnéd tudni?

— Nem szeretem azt a két kövér tróger és a vörös törpét ott hátul a raktérben. — Melissa felelte, és simogatta a pilóta egyenruháját és gombolgatni kezdte a zakóját. — Bántani akarnak. Nem gondolod? Megmentenél tőlük? Jönnél a segítségemre, ha bajban lennék?

— Nem fognak bántani. — a pilóta felelte és kezével kinyúlva közelebb húzta magához Melissát.

— De igen, fognak. — Melissa engedett a húzásnak és szorosan odabújt Dwight masszív mellkasához és dorombolni kezdett, mint egy házi cica, aki selymes szőrét a mester bokájához dörzsöli.

— Miért?

— Azt hiszik, hogy tudom, hogy hol van a hárommillió dollár.

— Tudod?

— Tudom, de nem akarom megmondani nekik. Csak neked akarom megmondani, de ha nem segítesz, addig fognak kínozni, amíg ki nem köpöm a véres tüdőlebernyegemet és megmondom nekik az igazat. Meg tudnád ezt akadályozni azzal a nagy puskáddal? Mit szólnál, ha mi ketten, te meg én, lemennénk Mexikóba és új életet kezdenénk. Az örökkévalóságig élhetnénk boldogan azon a pénzen. Az egész jelzetlen bankókban van. Senki nem tudja lenyomozni eredetüket.

— Tudom. — a pilóta bólintott. — Én segítettem Mr. Malorkynak átszámolni és berakni az egész hárommilliót a dobozokba.

— Látod. — Melissa arcát a pilóta borostás bőréhez nyomta és gyengéden megcsókolta a száját. — Csuda módon egyforma a gondolkozásunk.

Dwight Hughes, pilóta halandó ember volt. Csupán egy női csók kellett, hogy eladja lelkét egy asszonyi ruhába öltözött ördögnek. Biztos és jól jövedelmező karriert adna fel a nő szerelméért. Egy földönfutó üldözött lenne belőle, egy modern időbeli Mata Hari partnere a bűnben, vagy a Casablancái fátyolos nő rabszolgája. Hogy biztosítsa magának a nő kegyeit a főnökétől fog lopni és kitagadott pária lesz belőle az üzleti világban, legyen az legitim vagy földalatti illegális. Dwight Hughes sok nőt szeretett már életében, jó svádájú férfi és jól vágott az esze, de soha nem maradt meg sokáig egyetlen szerelmesével sem. Tapasztalatból tudta, hogy a sikeres nők, legyen az öreg vagy fiatal, ronda vagy szépséges, mind férfiakat használtak sikereik eléréséhez. De ebben a nőben bízott, és nem tudta, hogy miért.

— Akarod, hogy most öljem meg őket? — Dwight hangja rekedten kongott és egyéni mivolta és saját akarata elolvadt Melissa ördögien szenzuális ölelésében. — Újratankolnánk dél New Jerseyben és bárhova el tudnánk repülni ezen az egész

földkerekségen. A hullákat valahol kidobnánk a Sierra Nevada sziklás hegyeiben. Már tettem ilyet máskor is. Ismerek egy kieső kifutópályát a Légierő Nellis bombázó és atomágyú gyakorlóterepén.

— Nem most. — Melissa csókjai lángolóbbak lettek és égetőbbek, mint a legvadabb infernó egy kitörőben lévő vulkán gyomrában, és ókori hetérák gyönyör teli szenvedélyével bűgött Dwight fülébe. — Még ne öld meg őket. Akarom, hogy szálljunk le Bridgeporton, és akarom, hogy elmenjünk Mortimer házához, ahogy azt eredetileg terveztétek. Akkor, amikor mind együtt vagyunk, akkor kaszabolj le mindenkit, hogy higgyék, hogy egyik a másikat ölte meg. Utána szabadok leszünk és egészen az ezüstös holdig fogunk felszállni és aranytányéron a napot fogom elődbe tálalni. Kedvedre lenne ez?

— Igen. Nagyon szeretném. — a pilóta felelte mély, rekedtes hangon és lefele fordította gépe orrát és a Bridgeport önkormányzati repülőtér légi forgalom kontrol tisztjének hangja tisztán érthetővé vált rádióján. — De miért Mortimert is? Mortimer a nővérednek a férje.

— Nem, — Melissa váratlan dühvel a hangjában válaszolt. — Mortimer legálisan az én férjem.

És rövidesen, a terror fekete talárjába burkolva magát, az igazság pillanata megérkezett, és lelandoltak a Bridgeporti kifutópályán.

A két drabális bandita egy várakozó limuzinhoz vezette Melissát. A sötétre foncsorozott ablakok mögött a hátsó ülésre nyomták és kettős humán harapófogót képezve kétoldalt beültek mellé és Melissa csapdába esett és mozdulni sem tudott.

Dwight és Zebulon eltűntek, egy másik automobilba ülhettek és a limuzin Melissával lassan kigördült a parkolóból.

Tíz perccel az utazás kezdete után, egy láthatatlan kéz félrehúzta az elválasztófalat és Mortimer ráncos pofája bukkant elő a nyílásban.

— Hol an a pénzem, tubarózsa? — a vén gazember kérdezte. — Legyen akármi is az igazi neved.

Huszonegyedik Fejezet

Frank Fitymabér őrmester nem volt buta ember, rendőr létére, aki volt, és azonnal felismerte a szituációt, hogy az sokkal komplikáltabb, mint amilyennek első látásra tűnt.

A zálogház-fegyverkereskedés biztonsági kamerájával levett fotográfiák alapján rögvest felismerte Melissát, a Boobers szórakozóhely pincérnőjét, akinek selymes bőrére már oly rettenetesen szégyentelen hosszú idő óta rá szeretne volna tenni szőrös mancsait.

— Ne féljen semmitől. — mondta a fegyverkereskedőnek, Gruber György úrnak és megérintette a derékszíjáról lelógó Magnum 45 pisztolyt. — Ismerem a szóban forgó személyt, és elő fogom állítani. Lehet bármennyire is csinos, az én hatásterületemen mégsem áll a törvény felett, és fizetni fog tetteiért.

— Sose féltsük az ördögöt, — György vigyorgott megnyugodva. — Az ördög tudja, hogyan keresse meg az elkárhozásra ítélt lelkeket.

A helyzetet így eligazítva, és mivel a nap folyamán számos halaszthatatlan más dolga akadt, Fitymabér őrmester műszakja végeztével hazament, egy párszor szájon tenyerelte feleségét, mert az asszony felettébb sokat beszélt és egy egész üveg Kentucky Rye rizspálinkát leöntött a torkán. Reggel, mivel felettébb irritáló másnaposság telepedett rá és olyan morózusnak érezte magát, mint egy tüskés kaktusz az Arizonai sivatag szélén, elhajtott a Boobers klubhoz, azzal a határozott szándékkal, hogy valakit fegyveres rablásért letartóztat.

Ahelyett, hogy megtalálta volna a női bűntevőt, és a bilincsek ráakasztásának gyönyörével megnyugtatta volna az idegeit, a derék őrmester Konstantint, a tulajdonost találta halva a földön heverni, mereven és laposan, mint egy elgázolt, és az út menti vizesárokba begurított, napok óta rothadó szamarat. A kissé meglepett őrmester beleszagolt a levegőbe, mert egy felettébb sajátságos szag irritálta tokmányforma ormányát, és mivel azonnal felismerte a szag eredetét, okosan bólított.

— Altatási éter, valakit innen akarata ellenére elhurcoltak.

— Konstantin urat, a tulajdonost agyonlőtték és magukkal vitték menyasszonyát, Melissát. — Magyarázta a kidobó ember, aki ismét a vécé felől bukkant elő, az ördög vigye el azt az átkozott hasmenést, és ahogy igazította nadrágját és csatolta be a derékszíját, és húzta fel sliccének cipzárját.

— Ki? — kérdezte az őrmester és ezer bagoly bölcsessége gyűlt össze a hangsúlyban, ahogy az alkalmas szótagot fenyegetően megnyomta.

— Melissát. — a kidobó állta az őrmester tekintetét. — Azt mondtam, hogy elvitték Melissát.

— Nem kit. — az őrmester ordította. — Azt mondja meg, hogy ki lőtte le a tulajdonost és ki vitte el Melissát.

— Nem tudom, rendőrbiztos úr, — dadogott a kidobó, — nem adódott alkalom, hogy megkérdezzem.

— Idióta. — Fitymabér őrmester horkantott. — Hagytak maguk mögött valami evidenciát vagy bűnjelt? Ez az. Mutasson nekem velem istenverte bűnjelt. Erre van szükségem, egy kibaltázott szemétláda bűnjelre.

— Talán ki kellene hívnunk a mentőket. — a kidobó felelte, ahogy bélrendszere kezdett megnyugodni és lassan visszanyerte magabiztosságát. Hozzáállása világosan mutatta, hogy nagyon aggódik állása miatt. Jószívú főnöke áldozatul esett egy ármányos boszorkány aljas trükkjeinek. A kidobó az első naptól kezdve nem szerette Melissát, amióta, mint félmeztelen pincérnő csatlakozott a céghez, és a kidobó rögtön felismerte, ahogy mérgezett bájosságából szőtt hálóját galádul ki akarja vetni szegény Konstantinra. A kidobó felettébb remélte, hogy Konstantin őt fogja megtenni partnernek, mind a businessben és talán az ágyában is, és mélységes megvetéssel kezelte a lazaerkölcsű kis csajokat, akiket előzetes életük és családi körülményeik kivizsgálása nélkül felvett. Ezt a tragédiát is meg lehetett volna előzni, ha Konstantin valaha is ráhallgat.

Durva, rekedtes hang riasztotta fel bánatos visszaemlékezéseiből. — Miért? — üvöltötte az őrmester. — Miért akarja kihívni a mentőket? A tulajdonos halott. Nem? Inkább sokkal fontosabb lenne, hogy az elrablott illető hagyott-e maga után valami áruló jelt. A kis nő egy jól ismert notórius bűnöző, és ez is egy droggal kapcsolatos rajtaütés lehetett. Nagyon gyakran előforduló eset a szexualitással kapcsolatos szórakoztatóiparban, ahol alkoholt is árulnak, dohányt, és még ki tudja mi más illegális kémiai anyagokat.

— Talán értesítenünk kellene az FBI-t. — a kidobó bólintott, aki ennél a pontnál végtelenül szeretne volna segíteni a nyomozás munkáját, mert Konstantin haláláért elsősorban Melissát hibáztatta. — Melissa szatyrában van egy laptop komputer, — kezdte óvatosan, — és ha kutatási parancsot tudnánk szerezni, le tudnánk ellenőrizni, hogy mi van a merevlemezén. Hallottam, hogy Melissa mindent lejegyez. Egyszerűen rögeszmés, ha szavakról van szó és nyelvezetről.

— FBI, házkutatási parancs, a fészkes firhangját neki, — morogta az őrmester. — Én éppen elég jól értek a komputerekhez, és ezt helyileg fogjuk elvégezni. A gyilkosság nem szövetségi büntett. Hagyjuk ki ebből az ügyből azokat az átkozott szőnyegszatyros Jenki handlékat.

A kidobó bevezette az őrmestert Konstantin irodájába, ahol beszorítva egy fiókos iratszekrény és Konstantin íróasztala közé, és a földre leesve megtalálták Melissa sporttáskáját. Az őrmester a táskát rádobta az íróasztal tetejére és nyitottra rántotta a zipzárvját. A laptop ott volt, a rengeteg ruha és fehérnemű közé beágyazódva, a legtöbb áporodottan bűdös és már régen esedékes egy mosásra, és kényelmesen és nyugodtan és békében pihenve.

Lévén egy jól organizált és rendszerető személy, Melissa kezdőoldala ergonomikusan látszott elrendezve. A dokumentumok fejléc alatt, minden védelem és jelszó nélkül, fájl szisztémája első próbálkozásra megnyitódott. Keresztüllapozgatva az alcsoportok fájl rendszerén, a levelezés, számlák, regény ötletek, teljes regények, karakter ötletek alcímein, amikkel Melissa elfoglalta magát, és ami a legjobb analitikai

törvénytényomozási és evidencia felismerési kutatócsoport eszt is csomóba kötötte volna, nemhogy még Fitymabér őrmester végtelen szimpla felfogóképességét és korlátozottan briliáns intelligencia fényeskedését.

De, ahogy a régi közmondás tartja, vak tyúk is talál szemet, Fitymabér Ferke őrmester is belebotlott a lehető leghasznosabb információba, ami valaha is egy komputeren lehetett. Melissa email levelezésére, amiket Mortimer Malorkynak írt, és amiket tőle kapott.

Fitymabér felhívta a diszpécsert a központban és vadul ráordított a szerencsétlen nőre

— Mortimer Malorky. Azonnal szerezzen be róla egy rövid életrajzot. Egy női személy, akit látszólagosan elvittek egy helybeli kétes hírű lebujból, állítólag akarata ellenére, romantikus viszonyban van ezzel az illetővel, amit én felettébb saájtságosnak találok, meggondolva, hogy ugyanaz a fent említett nőszemély a bár tulajdonosával is jegyben járt, egy Konstantin Denkstis egyénnel, aki jelenleg halott, egy mellkasába kapott golyó okából, amit egyúttal és egyidejűleg szintén jelentek.

Ezt mind egy lélegzetvétellel elmondva Ferke őrmester letörölte homlokáról a felgyűlt izzadtságot és kéksimléderes nyolcszögletes rendőrsapkáját letette a szék ülésére, és tíz ujját használva megigazította kissé zilált, és tetején kopaszodó szőkére festett haját

A diszpécser Péter Reiner detektívnek továbbította az üzenetet, előző nevén Patrick O'Rourke-nak, aki egy Brooklynból ideplántált fiatalember volt, vagy egyszerűen fogalmazva, egy végtelenségig megvetendő jenki beképzelt észkombájn. Előző elfoglaltságaiban Patrick rangidős vagyongezelő menedzser volt a Smith & Barney cégnél, a nemrégiben megbukott finaciális befektető konglomerátumnál. Mint a cég egyik szupersztárja, Patrick, mindenek ellenére, vagy talán éppen ebből az okból belekerült a 2008-as évi pénzügyösszeomlás légcsavarszelébe. Az ítélet napjának közeledtét idejében észrevéve, Patrick megkongatta a vészharangot, és egy mindenki által gyűlölt feljelentő lett, azaz egy felbosszantott arkangyal, aki kiugrik a startnál és egy nappal hamarabb fújja meg a végítélet szentséges harsonáját. Törvény előtt tanúskodott a cég lelkiismeretlen vezetői ellen, akik milliárd számra sikkasztották el a befektetők és a kuncsaftok vagyontait, és mérhetetlen összegeket divergáltak offshore számlákra a kormány által az adófizetők pénzéből finanszírozott stimuláns kiegészítő összegekből, amit abban az időben kérdés nélkül dobtak a megacégek után, egészen addig, amíg 2009. január elején be nem iktatták az Egyesült Államok új elnökét.

Soha semmi jó nem jön ki semmi ilyen lelkiismereten alapuló aljas hitszegésből, de mégis ezt megtéve Patrick egy olyan sarokba szorította be saját magát, ahonnan csak egyetlen menekülési csapóajtó létezett, hogy információt kellett szolgáltatni a kormány újjászervezett nyomozási vérebeinek.

Jutalmul Patrick ingyen kijöhet a börtönből kártyát kapott, és az FBI tanúvédelmi programján keresztül, új személyi identitást.

Amikor Péter, és új munkahelyén jobb lesz, ha Péternek nevezzük, meghallotta a Mortimer Malorky nevet, azonnal tudta, hogy komoly hal akadt a horgára. Az Amerikai Kapzsiság TV show történeteiből emlékezett erre a névre, ami minden TV program közül a legkedvencebbike volt. A meglátás annyira felizgatta, hogy elfelejtette értesíteni a serifet, aki nélkül pedig akasztás nincs, és nem adott közre minden részleget mozgósító bulletint, és semmibe véve a szakosztálybeli előírásokat és elhanyagolva a kiszabott protokollt egyenesen egy zárolt FBI weboldalra kattintott, ahol az egész országra kiterjedően minden folyamatban lévő vizsgálat listázottan és minden részletre kiterjedően elérhető volt.

Ott tudta meg, hogy az FBI már túlságosan hosszú évek óta figyelte Mortimer Malorky tevékenységeit, mert Mortimer főbenjáró gazdasági bűnöző volt, és neves pénzmosó, de soha nem tudták elkapni és a falhoz szögezni. Minden törvénybetartási trükköt kijátszott, minden csapdából kicsúszott és minden Kereskedelmi és Tőzsdeforgalmi Komissziói vizsgálatból egy karcolás nélkül került ki, és illatosabban, mint egy tetvekkel és férgekkel teli és görénytejjel lespriccelt nyíló bazsarózsa.

Mortimer minden alkalommal bebizonyította, hogy csuszamlósabb és veszélyesebb, mint egy vödör takonyba tekergő vízi-vipera.

— Talán, — Péter találgatta álmodóan. — Talán most kapcsolatba tudom hozni ezzel a gyilkossággal és emberrablással, és ismét igazi szuperhős lehetek.

Péter további információt kért Mortimerre vonatkozóan és vést-jósló következmények kezdtek el görögni az egész ország széltejében hosszában, mint ahogyan egy kugligolyó megindul, és nem lehet tudni, hogy találat lesz-e, vagy az oldalcsatornába csúszik félre a golyó, és a bábok állva maradnak.

—

Időközben, a Boobers szórakoztató bárban és étteremben megérkezett a mentőautó. Az egyik szanitéc leguggolt Konstantin élettelen teste mellé és ujjait az áldozat nyaki ütőerére tette. Partnere, egy másik szanitéc, kerek hordágyat gurított be és Fitymabér őrmester kijött Konstantin irodájából és rámeredt a mentősökre.

— Halott? — az őrmester kérdezte.

— Igen. — felelte a szanitéc, és felemelte Konstantin szemhéját és egy tükröt tartott az orra alá. — Akarja, hogy elvigyük most, vagy várni akar a halottkémi szakértőre.

— Már megrajzoltuk a krétavonalat a test köré, — az őrmester horkantott, — és kitűnő fényképeket csináltam. Vigyék el innen a hullát.

— A kórházak nem vesznek át több büntényáldozatot, — mondta a második mentős, aki hasát a hordágyra eresztette és rágógumit helyezett a szájába.

Az első mentős felemelkedett a földről és partnere felé fordulva nagyot ásított. — Hozz egy hullazsákot. — mondta neki, majd az őrmesterhez fordult. — A megyei hullaházba visszük. Ki kell töltenem néhány űrlapot. Lenne egy hely, ahol leülhetnék?

— Az irodában. — az őrmester felelte. — Kövessen.

Az első rohammentős magas és csontos férfi volt, kilencven kiló súllyal, széles vállakkal, és izmos kis fenékkal. Ahogy bejutott az irodába, ülni könnyebb, mint állni gondolta, és ledobta magát az első székre, és kivett egy paksaméta papírt kék egyenruhazakójának belső zsebéből.

Valami recsegő zaj és egy éles dőfés az ülepébe, és a szanitéc nagyot ugrott, mialatt az őrmester iszonyattal bámulta a villámgyorsan megtörtént eseményt.

— A tányérsapkám, — üvöltötte, — maga kétbalkezes felcser. Összetörte a vadonatúj rendőrsapkámat. Tegnap vettem és nézze, hogy mit csinált vele.

— Bocsánat. — a fiatal rohammentős két ujján lóbálva az őrmester felé tartotta a porul járt sapkát. — Minek hagyta a széken?

— Takarodjon a szemem elől. — az őrmester üvöltötte magán kívül. — Mielőtt elvesztem a türelmem és szitává nem lövöm magát.

— A dokumentumok. — a mentős mondta, és erősen lehetett rajta látni, hogy nehezen palástolja antipátiáját. Nyilvánvalóan felettébb gorombának vélhette az őrmestert és szerette volna, hogy egy nap majd megyei halottkém lenne belőle, és fel tudná boncolni ezt az ellenszenves fakabátot, akit majd a saját emberei lönek agyon. — Értesítenünk kell a legközelebbi hozzátartozót, — folytatta, — és pozitív személyazonosság megállapításra van szükségünk.

— Vigyék a Megyei Serifparancsnokságra a Kormányzati Bulváron. — az őrmester öklével hadonászott a szanitéc orra előtt. — Ott majd kitöltöm az űrlapokat, és ha lesz időm, értesítem a rokonokat.

Tehát így esett, hogy szegény Konstantint bezipzárazták egy fekete plasztik zsákba és elvitték a Megyei Hullaházba a fent említett serif főhadiszállás mögött és rátették egy rozsdamentes acél-tepsire, három szinttel a padlózat felett, mert a nagyszámú gazdátlan hulla miatt a hűtőszekrényekben nem volt már több hely.

És Mama semmit nem tudott, hogy mi lett elsőszülött fiával.

—

Konstantinnak rossz álma volt. Egy csapat eszkimó kutya húzta szánon és a vezér-eb megállt és leült egy gleccser tetejére. — Húzz tovább, te buta kutyaszabású! — próbált kiabálni, de nem jött ki hang a torkán. A kutya vicsorgott, csattogtatta hatalmas agyarait és úgy megrándította a hevedert, hogy Konstantin leesett és begurult egy mély szakadékba. Valami fémes tárgyba beütötte a fejét és felébredt.

Egy antiszeptikusan tiszta terem közepén találta magát, erős fehér neonfény világított rá és két fehérköpenyes férfit látott egy fényes fémasztal fölé hajolni. Az asztalon egy ember feküdt darabokra vágva. A feje oldalt és karjai és lábai lefűrészelve látszottak a teste mellett gondosan elrendezve. A feldarabolt férfi hatvanas éveinek vége felé járhatott, amíg életben volt, szürke kecskeszakállal az arcán, és összes lófarkokkal a tarkóján, és mezítelenül, ahogy valamikor a világra jöhetett.

Konstantin a talpára ugrott, megfogta nadrágzsebét, ahol rendszerint a pénztárcáját tartotta és torkon ragadta az egyik fehérköpenyest. — Hol a pénztárcám? — üvöltötte. — Ti alávaló tolvaj, hullavakarók.

A két férfi eldobta, bármi is volt a kezükben, kések, fűrészek, fűrők és műanyag csövek és azok is ordítózni kezdtek. — Szentséges Habakuk, az egyik életben van.

— A kutya teremtesít a világnak, persze, hogy életben vagyok. — Konstantin folytatta az üvöltést. — Hogyan kerültem ide?

— Azt mi is szeretnénk tudni. — felelte az egyik fehérkabátos és felvette drótkeretes szemüvegét, ami leesett a sápadtbőrű torzó mellkasára. — Ha maga nem halott, semmi keresnivalója nincs itt. Ez tilos terület élőknek.

Konstantin megérintette a mellét. Az Ortodox Egyház szentséges keresztje még mindig ott volt, ahogy mindig is viselte az inge alatt, és egy pisztolygolyót érzett beleágyazódva.

— Meglőttek, — jutott eszébe azonnal. — Hol vagyok? — kérdezte, kissé türtőztetve mérgét.

— A Megyei Hullaházban. — válaszolta a szemüveges.

— Maga a halottkém? — Konstantin nézte meredten a férfit. — Segítsenek kikerülni innen. Haza akarok menni.

— Hatáskörünkön kívül esik. — A férfi a kezében tartott szikével Konstantinra mutatott. — Mi a Dél Floridai Orvosi Egyetem patológiai tanszékének dolgozunk. Ezt a tetemet most hoztunk vissza és éppen most akartuk magát előkészíteni a délelőtti anatómiai előadásra.

— Tisztuljanak az utamból. — Konstantin félrelökte a fehérkabátost és kirohant a dupla ajtón, és fellökött egy kórházi szolgát, aki egy kerek hordágyon éppen akkor taszított be egy fiatalembert, tucatra menő golyókkal a mellében.

Kint kettesével szedte felfele a lépcsőket és próbált az épületen kívülre kerülni, de az ajtót zárva találta. Jobbján egy idős embert látott rendőr-tizedesi egyenruhában, mélyen belemerülve feladatába, egy vastag bejegyző könyvnek a tanulmányozásába.

— Hívjon nekem taxit, megtenné? — Konstantin bedugta a fejét az ablakba vágott kerek nyíláson, és olyan udvariasan beszélt a tizedeshez, ahogyan csak tudott a körülmények között.

— Írja be a nevét, — a tizedes a bejegyző könyvet Konstantin elé tolta, — és mutassa a személyiét vagy hajtási jogosítványát.

— Elvesztettem. — Konstantin esdekelve nézett a tizedesre.

— Akkor menjen a Közlekedési Rendőrség jogosítványi osztályára. Majd ott adnak magának egy újat. — a tizedes felelte, anélkül, hogy felnézett volna. — Maga rossz címre jött. — tette hozzá és megberregtette az ajtót és Konstantin kirohant.

Kint leintett egy taxist, aki éppen akkor tett le egy idős házaspárt a Social Security irodánál. — Vigyen a Boobers tavernában. — mondta a taxinak és kényelmesen eldobta magát a hátsó ülésen. — Tudja, hogy hol van?

— Hogyan tudnám. — a taxis vigyorgott. — Magam is járok oda eleget, ha a hangulatom úgy adja.

Huszonkettedik Fejezet

Mortimer házánál voltak. Ennyit Melissa biztosan tudott. Amit felettébb sajátságosnak talált, nem tettek rá szembekötőt és nem kötötték be a száját. Nem túlságosan biztató, gondolta. Lehet, hogy innen nem fogok élve kikerülni.

Körülnézett, akkurátusan elrendezett szobát látott, a falakat könyvszekrények borították és olajfestmények, és egy hatalmas mahagónifa íróasztalt látott, előtte két kárpitozott bőrszékkal, egy irodafőnöki forgószéket, vastagon párnázott disznóbőrborítással, az íróasztal és egy nehéz bársonyfüggönnyel elsötétített panorama ablak között.

Perifériális látókörét a végletekig erőltetve meglátta Salvatore és Anthony urakat az ajtó mellett állni, ahogy Mortimer bejött és leült az íróasztal mögötti karosszékre.

Mortimer hátradőlt, mellén összefonta a karjait és fejével az egyik őrt álló felé biccentett.

— Hozzátok be a feleségemet, — mondta az őrnek, és megköszöörülte torkát és malmozni kezdett az ujjával, — és egy palack Jack Daniels viszkit.

Az egyik lator kiment és feszült csend maradt a nyomába. Mortimer cápaszemeit, amik, mint két éles dárda döftek előre bozontos szemöldöke alól, Melissára függesztette, de nem szólt egy szót sem.

— Hol van Dwight? — Melissa kérdezte, egy rés után kutatva, egy szalmaszálat keresve, amibe belekapaszkodhat, mint egy elveszett, aki reménytelenül süllyed alá a feneketlen ingovány mélyébe.

— Vicces, hogy kérdezed. — Mortimer összehúzta a szemét, hipnotikus kígyó hasítékokba fordítva nézését, egy marni kész kobra tekintetébe, és a gúnynak kezdeti mosolya bukkant elő szája sarkából.

— Miért?

— Dwight pillanatnyilag, hogy is mondjam, indiszponált. — Mortimer gúnyos mosolya erőre kapott és látszott rajta, hogy mennyire élvezzi a kínos pillanat könyörtelen gyönyörét.

Pontosan ebben a pillanatban az ajtó megnyílt és Melaniet bevezették és leültették Melissa mellé egy székre.

A két fiatal nő összenézett, de tekintetükben nem volt semmi, amit bárki is ki tudott volna olvasni. Kivéve őket. Ők jól tudták, hogy egymásban megbízhatnak. Egy egész hadseregre való szőrös pávián nem tudta volna legyőzni nőies bájukat.

— Halló, drágám. — Melanie mosolygott Mortimerre. — Olyan végtelenül boldog vagyok, hogy végre személyesen is találkozol a nővéremmel.

— Igen, nagyon. — Mortimer morogta és egy aranyozott dobozból kövér børszivart vett elő és öngyújtóját felkattantva meggyújtotta. Jókora slukkot szívott le a tüdejére, a füstöt belefújta Melissa arcába és vigyorogni kezdett. — Tölts nekik egy pohárral. — intett Anthonynek. — Ez majd megoldja a nyelvüket.

Anthony félig megtöltött két kristálypoharat viszkivel és az egyiket odanyomta Melissa szájához. — Igyál, — mondta neki gorombán tegeződve. — Vagy gumicsővel nyomom le a torkodon.

— Felettébb nem kedvelem ennek a modorát. — Melissa széles sugárban kiköpte az italt és összespriccelte a ruháját és eláztatta Mortimer írótübjét. — Hozzátok ide Dwight-et. Vele hajlandó vagyok tárgyalni.

— Mortimer. — Melanie sikította és kezét védelmezően Melissa felé nyújtotta. — Ne bánts d a nővéremet. Szegény teljesen elmebeteg.

— Akkor mond meg, hogy hol a pénz? — Mortimer felelte jeges hangon.

— Miféle pénz? — kiáltotta a két fiatal nő egyszerre.

Mortimer öklével rávágott az asztalra, és mind a két kristálypohár leesett a padlóra. — Hagyjátok abba a hazudozást. A nővéred tudja, hogy hol a pénz, és meg fogja mondani. Lehet, hogy magától, lehet, hogy harapófogóval kell kihúzni belőle. Ez az ő döntése, de akárhogyan is határoz, akarom vissza a pénzemet.

— Nem tudok semmiféle pénzről. — Melissa állta a vén uzsorás tekintetét.

— De tudsz. — Mortimer beleordított Melissa arcába és az égő szivart egy centiméterre tartotta a lány szemétől. — Dwightnak megmondtam, hogy tudod, hogy hol a pénz.

— Nem tudok. — Melissa makacsul kitartott. A nő erősebb volt benne, mint a félelem és asszonyi ösztöne ragaszkodott, hogy a folytatólagos fortélyoskodás előnyösebb, mint az igazság beismerése és szavai dühödt bosszúval szikráztak Mortimer felé.

— Dwight hazudik, nem én.

— Dwight nem hazudik. — Mortimer verte az asztalt. — Emberek nem hazudnak, mielőtt tarkón lövik őket. Az utolsó pillanatban általában megmondják az igazat.

— Mi tettél vele? — Melissa sikította bátran, de arcának halovány sápadtsága elárulta, hogy erejének utolsó tartalékát is felhasználta, és többet nem volt mire számítania.

— Agyonlőttük. — Mortimer hosszasan szopogatta szivarját és a szivar veresen izzó vége ördögi fényt vette arcára. — Szalagra vettük a pilótafülkében lefolyt beszélgetéseket, és nem vettük be szájalmas védekezését, hogy csak vallomásra akart téged beugrasztani. Dwight áruló gazember volt és fegyvert fogott ránk. Teljesen megérdemelte a golyót, amit beleeresztettünk a koponyájába.

— Önfenntartó ösztön. — Melissa félénk mosolyt kockáztatott. — Nem hallottál még erről a koncepcióról? A saját bőrömet mentettem, hogy azt mondtam neki, amit hallani akart. Ezért akarnál hibáztatni?

— Ha ártatlan lettél volna és nem loptad volna el a pénzt, nem lett volna szükséges, hogy egy tisztességes embert manipulálj, hogy elárulja azokat, akik tejbé-

vajba fűrésztöttek és bíztak benne. Nem zörög a haraszt, ha nem fúj a szél. Minden hazugság mögött ott van az igazság.

— Nem vittem el a pénzt. — Melissa összeszedte megmaradt erejét és szemrebbenés nélkül állta Mortimer sátáni tekintetét.

— Roy megmondta nekünk, hogy elvetted. Együtt követtétek el a gazemberséget. — Mortimer hahotázott. — Roy is hazug?

— Igen, hazug. — Melissa felelte jámboran.

— Idefigyelj. — Mortimer az asztal szélén leverte a szivarját és az összes hamu Melissa ölébe hullott és jókora lukat égetett a vászon kezeslábasba, amit még mindig viselt. — Felettébb nem szeretek nőket kínozni, — Mortimer folytatta. — Főleg nem szeretném a feleségem nővérét tortúra alá vetni, de ha nem mondod meg nekünk azonnal, hogy hol a pénz, Salvatorével leborotvátlatom a hajadat, utána sósavat öntünk a kopasz fejedre és forró ólomból beöntés adatok a fenekedbe.

— Nem bánthatod, — Melanie sikította sarokba szorított ikertestvére védelmében. — Ha egyetlen hajszálat meggörbíted, és megengeded, hogy ez a dagadt eunuch megmolestálja, elválok tőled és elviszem a fele vagyondod. Ez sokkal több pénz kell, hogy legyen, amit valaha is elvehetett tőled.

— Ne nevetesd ki magad, — Mortimer üvöltötte. — Két tollas-papagáj, mint ti. Egy millió év alatt sem. Egy szempillantás alatt érvénytelenítem a házasságunkat.

— Elvetted a szüzességemet. — Melanie dühödten nézte Mortimert. — Letépted ártatlanságom virágát. Ez sokkal többet kell, hogy érjen, mint a gazemberséggel szerzett mocskos vagyondod.

Ebben a pillanatban Zebulon vágódott ki az ajtóból és berohant a szobába. Arca veres lángokban égett és sietve, érhetetlen szótöredékkel a hangjában, és magából kikelve lihegett, ahogy beszélt.

— Mr. Malorky, nagyfőnök, körbe vagyunk véve. Legalább lét tucat felfegyverzett SWAT rohamcsapat rejtőzik a bokrokban és szócsővel harsogva követelik, hogy feltétel nélkül adjuk meg magunkat.

— Nyugodj meg, Zebulon. — Mortimer pattintott az ujjaival és intett Salvatorének. — Vidd le ezt a kettőt pincebörtönbe és zárd rájuk az ajtót. Majd én beszélek a szövetségi erőkkal, hogy mi a csuda a problémájuk.

Öt perc erőteljes szócsöves dörgedelmezés után, mialatt lázasan átszortírozták a házban található összes lehetséges evidenciát, Zebulon valahonnan összehozott egy fehér zászlót. Egy lekopott seprű tépett cirokszállaira fehér alsóinget tekert és a résnyire kinyitott ajtó keskeny nyílásán kidugta.

— Fegyvertelenek vagyunk és hajlandók vagyunk a hatóságokkal együttműködni. Ne löjenek, és tudassák velünk, hogy mit akarnak.

— Bírói parancsunk van, hogy átkutassuk a házukat. — Egy komplett SWAT díszruhába öltözött magas férfi üvöltötte. — Álljanak félre és engedjék, hogy végezzük a kötelességünket.

Zebulon félreállt, kezeit a magas egek felé lökte, mialatt nadrágjának hátulja megereszkedett a rakomány súlya alatt, amit akarata ellenére beleeresztett. Nyilvánvalóan

szerette volna, ha megmarad a könyvelésnél, és Mortimer nem használja semmiféle csaléteknek.

A szócsőmester kilépett a sűrű rekettiebokorból. Két másik fakabát, lelógó géppisztolyokkal a vállukon és kormány kiutalta pisztolyaikkal széles körben pásztázva a környéket követte és beléptek a házba.

Másodpercekkel később még négy SWAT tag bukkant elő egy furgonból, ami a kocsí behajtón parkolt és készenlétbe helyezkedtek az épület mind a négy oldalán. Egy ötödik SWAT figura, egy tizedes, karjánál fogva megragadta Zebulont és a furgon felé kezdte noszogatni.

— Ott jobb helyen lesz. — utasította Zebulont. — Soha nem lehet tudni, hogy mikor tör ki a balhé és mikor kezdenek a golyók repkedni.

Zebulon boldogan engedelmeskedett.

Bent a házban Mortimer sietve szaladt előre, hogy üdvözlje a nem várt látogatókat. A szivar még midig az agyari között égett, és sötétlila köpenyének szárnyai lazán lógtak lefele visszeres hátsójáról.

— Mit jelentsen ez? — Mortimer kérdezte jeges hangon.

— Le kell foglalnunk összes business és privát iratait. — válaszolta a törvény embere. — Itt van a házkutatási parancs. Nézze meg maga is.

— Nonszensz. — Mortimer a földre dobta az aláírt és lepecsételt bírói dokumentumot. — Ez magánterület sértés és nyugalom háborítása. Értésítenem kell az ügyvédeket.

— Van még valaki más is a házban? — Mortimer kérdésére eleresztve a füle mellett a SWAT csapat egy másik tagja, egy őrmester a hozzáálló stráfokkal, kérdezte.

— Nincs. Miért? — Mortimer dacosan szemlélte a kérdezőt.

— A felesége sincs?

Mortimer tétoázott. Azonnal felismerte, hogy csapdába sétál bele. Elő kellett kerítsen egy feleséget vagy ki kellett találnia egy hihető történetet, hogy hol az asszony. És tudta, bármi ügyetlen hazugságot könnyen le tudnak ellenőrizni, és visszafelé sülni el.

— Elment a bevásárló központba. — Mortimer felelte. Nem valami jó koholmány, gondolta, de a jelen helyzetben egyelőre megteszi.

— Rendben, — az őrmester felelte. — Egyszer lebiztosítjuk a házat, majd egy csapat speciális ügynök és helyszíni vizsgálatszakértő fog kijönni, és átkutatjuk a házat és magunkkal visszük, amire szükségünk van. Egyetért az elgondolással? Megértettük egymást?

— Természetesen. — Mortimer vállat vont. — Végezzék a dolgukat, csak ne csináljanak disznóolat a házamból. A feleségem felettébb nem szeret mások után takarítani és a háztartásbeli szabadságon van.

—

A tizedes előreeresztette Zebulont a furgonnál és utána ő is bement. A furgon most már csak egyike volt a tucatnyinak, amik az út mellett végig álltak, mintha valami ünnepi

vásár lenne a közelben és nem lehetne máshol parkolóhelyet kapni. Két civil ruhás férfi már bent ült a furgonban és bólintottak, ahogy meglátták Zebulont.

— Reiner detektív, — a fiatalabbik, egy széles vállú magas polgár, aki szigorú szteroid diétán lehetett, bemutatkozott, széket mutatott Zebulonnak és megkérdezte. — Maga ki, és milyen kapcsolatban van a vádlottal?

— Bocska Zebulon vagyok. — Zebulon felelte, és ahogy beszélt idegesen ingatta ide-oda a felsőtestét. — A Malorky Tőkeérdekeltségi Társaság gazdasági igazgatója és főkönyvelője.

— Igen, — a detektív lejegyezte a nevet. — Felhatalmazásom van, hogy megegyezést kössök önnel. Mivel ön, és ez racionális feltételezés a részünkről, ismeri a Malorky Tőkeérdekeltség finansziális aspektusait, és maga hajlandó a kormány munkáját és a mi vizsgálatunk haladását segíteni, és legjobb tudomása szerint és minden hazugság nélkül hajlandó kérdéseinkre válaszolni, és hajlandó a bíró előtt a törvényszéken főnöke és lehetséges bűntársai ellen tanúskodni.

— Értem. Értem. — Zebulon félbeszakította a detektív buzogva előretörő szóáradatát és bornírt magyarázatait. — Tisztára világos. Azt akarják, hogy árulkodjak.

— Pontosan.

— Mi lesz az én hasznom belőle?

— Mentelmi jog, — a detektív összeráncolta a szemöldökét és mély barázdák képződtek az orra és bozontos hajának gyapjas vonala között. — Védettséget tudunk ajánlani önnek a vád alá helyezés ellen és új személyazonosságot.

— Mi a kikötés és hol van a kutya élés? — Zebulon abbahagyta vállának mozgását és szemében megcsillant az őszinte érdeklődés.

— Semmi kikötés és semmi kutya. — a detektív felelte szárazon. — Magam is végigmentem ugyanezen és nekem bejött. Maga nős?

— Nem.

— Elkötelezett kapcsolatban van valakivel?

— Van egy boyfriendem.

— Hmm, — Reiner simogatta az állát. — Gondolja, hogy problémát fog okozni?

— Lehet, hogy cirkuszt csinál, ha megtudja, hogy búcsú nélkül eltűntem.

— Nem baj. — A detektív felelte és egy gépelt lapot tolt Zebulon elé. — Ezzel a problémával majd máskor foglalkozunk. Egyelőre ezt írja alá és kezdjen beszélni. Van valaki más is a házban, akiről tudnunk kellene?

— Éppen ez az. — a másik civil ruhás, egy füstös képű alak tápázkodott fel ültéből. — Hol van a menyasszonyom? A maga főnöke elraboltatta, és pontosan ebből az okból vagyunk itt.

— Mi a menyasszonyának a neve? — Zebulon felelte megrettenve, ahogy a detektív lehúzta róla a felháborodott nagytermetű férfit.

— Melissa Wassermann.

— Melissa Mr. Mortimer felesége. — Zebulon vigyorogni kezdett.

— Gazember, megöllek. — Az óriás megragadta Zebulon torkát és fojtogatni kezdte. — Hat éve ismerem ezt a lányt, és minden porcikámmal és vagyonommal szerelemben vagyok vele, és a pénzsikkasztó aljas szemétláda szélhámós főnököd

megszédíti a pénzével és elcsábítja, és amikor kimenekül mérgezett kedvességéből, a maguk pribékei elrabolják, engem meg lelőnek. Egyedül a nyakamban viselt szent görög kereszt mentett meg.

— Később. — Reiner ordított. — A féltékenységi vitákat majd más alkalommal fogjuk lerendezni. Most azt mondja meg, hogy ki van még a házban és van e náluk fegyver.

— Igen. — Zebulon válaszolta sértődött hangon és masszírozni kezdte összemarkolászott nyakát. — Két közeli business partnere itt volt, amikor kidugtam a fehér zászlót, de mostanra már valószínűleg elhagyták a házat. A pincében van egy titkos alagút, ami kivezet az erdőbe mintegy fél kilométerre ide. Veszély esetében ezen az úton jönnek-mennek a házból ki és be.

A detektív bekapcsolta adó-vevő rádióját. — Két menekülő szabadon. — jelentette sietős hangon. — Hozzátok a vérebeket és küldjétek fel a helikoptert. A szökevények veszélyesnek tartandók és felfegyverzettnek, de próbáljátok őket élve elfogni. Potenciális tanúk lehetnek egy komoly vizsgálatban.

Reiner ezzel lekapcsolta a rádiót és Zebulon felé fordult.

— Lenne valaki más is? — kérdezte.

— Igen. — Zebulon fészkelődött. Teli alsónadrágja bűzleni kezdett és le kellett volna, hogy cserélje. — Két nő. Ikrek. Ne kérdezzék, hogy melyik kicsoda. Úgy hasonlítanak egymásra, mint két tojás. Mint két záptojás, ha úgy vesszük. Az egyik Mr. Malorky felesége, a másik feltehetően ennek a füstösnek a menyasszonya.

— Ez mindjárt más. — felelte a füstösnek nevezett nagytermetű ember, és mintha aggodalmi szűnőben lettek volna, mert hátradőlt székében és akkorát fűjt, mint egy felszínen kibukkanó kékbálna. — Tudtam, hogy csak engem szeret, vagy a nevem ne legyen Denkstis Konstantin, és ne legyek tulajdonos-menedzsere a Boobers Tengerparti Tavernának, Port Richey városában, Floridában.

—

A fentieket megelőzően, ahogy Salvatore nyakon ragadta a két ikertestvért, és mint két kismacskát grabancuknál fogva levitte őket néhány lépcsőfok mélységbe, ahol kinyitott egy duplaerős acélajtót és bedobta őket egy bunkerszerű helyiségbe és utánuk ordított.

— Még visszajövök, ti ketten. Viseljétek magatokat.

Elsőnek Melissa tápászkodott fel négykézlábra és kezét a nyálkás falak mentében csúsztatva elért egy ajtót, ahol a kilincs után kutatva lemondóan motyogta. — Itt olyan sötét van, mint a vak ember barlangjában éjfél után. Van-e itt valami istenverte villanykapcsoló?

— Az ajtó jobboldalán. — egy férfihang szólalt meg a sötétben. — Felkapcsolhatod, ha akarod.

— Ki van ott? — Melissa megugrott. — Mutasd az arcodat.

— Kapcsold fel a villanyt. — a férfihang ismételte. — A te fényességes okosságod nem fogja önmagában megvilágítani a helyet. De van itt némi elem táplálta elektromosság. Ha takarékosan használjuk, néhány óráig elegendő. Ebben biztos lehetsz.

Melissa megtalálta a kapcsolót. Felkattintotta és sárga, pislákoló lámpafény kezdett égni és kísérteties világítást adott egy penészes helyiségnek, ami szinte máris megfojtotta. A helyiség aránylag tágasnak nézett ki, nyitva hagyott ajtó vezetett egy mosdóba és vécébe, ahol a polcokon több tucat élelmiszeres doboz, konzervek és egyéb megélhetési szükségességek álltak felhalmozva. Egy igazi atomóvóhely, a régi szép hidegháborús időkből.

Ahogy a lámpa erőre kapott, egy ösztövéralakot látott üldögelni egy vasszékbén, aki mint egy vaksi denevér hunyorgott és került a fényt.

— Roy. — Melissa sikított és önkéntelenül szája elé kapta a kezét.

— Igen. — a fiatalember felelte letargikus hangon. — Én vagyok.

— Mióta vagy itt?

— Egy hete.

— Milyen furcsa.

— Miért? — Roy kérdezte. — Minden út Rómába vezet. Tudtam, hogy előbb vagy utóbb te is idekerülsz, de soha nem gondoltam volna, hogy olyan szerencsés leszek, hogy Mrs. Mortimert is bedobják ide hozzánk a pácos hordóba.

— Van innen valami kijárat? — Melissa közelebb lépett Royhoz és a keze után nyúlt.

— Miért érdekelne az téged? — Roy méltatlankodva rázta a fejét. — Meg akarod nekik mondani, hogy hol a három millió?

— Nem. — Melissa felelte lassan. — Más terveim vannak.

— Tényleg. — Roy sóhajtott. — Például milyenek? Dinamit, robbanószerkezt, kirobbantani az ajtót, vagy alagutat ásni, mint egy vakond, és a végén úgyis elkapnak.

— Háromfele osztom a pénzt. — Melissa három ujjat mutatott Roynak. — Egy milliót neked, egy milliót Melanie-nek, és egy milliót nekem.

Roy bólintott, de Melanie felállt. — Nekem ne adj pénzt. — mondta és kezét hátrakulcsolva fel alá kezdett járni a helyiségben. — Mortimer felesége maradok és látogatni fogom a börtönben. Esetleg elmegyek a temetésére és minden vagyonát beöröklöm házassági előegyezményünk alapján.

— Vagy, ha felfedezi a cserét, visszavitet a Great Barringtoni bolondgomba farmra, — Melissa rázta a fejét, — és törvényszék elrendelte homloklebeny metszést hajtat rajtad végre.

— Ez illegális ebben az országban. — Melissa elsápadt és a hangja reszketett.

— Legalitási problémák már régen nem akadályozzák a terveit. — Melissa próbálta megölelni a nővérét, de Melanie masírozott tovább és prüszkölni kezdett, mint egy mérges macska, akinek szivarfüstöt fújtak a bajszára. — Sokkal jobban tennénk, — Melissa folytatta, — ha nagy hirtelen özvegyet csinálnánk belőled, mielőtt rájön, hogy én vagyok te és te vagy én.

— Ez gyilkosság lenne. — Melanie szipogni kezdett. — Nem lenne valami más út?

— Hogyne lenne, — Melissa váratlanul kuncogni kezdett. — Nyúlj bele a kontyomba és vedd ki onnan kis kézre való bicskámát és lakatnyitó szerszámomat. Mindig nálam van. Az én foglalkozásomban elengedhetetlen kellék. Kinyitom a zárat és kiszökünk innen. Az első rendőregyenruhásnak megadjuk magunkat és védelmet kérünk.

— Ez hogyan segítené? — Melanie és Roy egyszerre kérdezték.

— Ügyesen. — Melissa munkálkodni kezdett a záron. — Ruhát cserélünk, és ismét te leszel én és én leszek te. Majd én kezelésbe veszem Mortimert és te lemész Floridába és eltemeted a görög vőlegényemet. A neve, bocsánat a volt neve, Konstantin és akkor lőtték le, amikor engem elraboltak. Végredelete és utolsó akarata a páncélszekrényben van az étterem irodájában. Megadom neked a zár kombinációját, és meglásd, az éttermet nekem hagyja. A mamája lehet, hogy vitatni fogja a végrendeletet, de az még sokkal odébb van. Addigra én elválok Mortimertől, azon az alapon, hogy egy vád alatt lévő bűntevő, bekasznizom vagyonának reám eső felét, odaadom apunak a beígért egymillió áttételkölsöni dollárt, és mindannyian egyenesben vagyunk és tiszták, mint a fehérholló fia karácsony másnapján.

— Melissa, — Roy rázta a fejét. — Ez nem egy kalandregény, amit különböző formákban többször átírhatsz. Javasolt cselekményed teljesen irreális. Mortimernek tucatszámú ügyvédje van és pszichiáttere, akiket bármikor igénybe vehet. Be fog csukatni a közveszélyes örültek házába.

— Azt majd meglátjuk. — Melissa mondta, ahogy a zár kattant és résnyire megnyomta az ajtót.

— Várjatok. — Melanie suttozta. — Még ruhát kell cserélnünk és nem vetkőzhetek le Roy előtt.

— Roy, a csillagát neki. — Melissa felcsattant. — Várj kint és egy hangot se halljak, vagy búcsút mondatsz a milliúnak. Egy percen belül jövünk.

Ahogy ketten maradtak, és sietve vetkőztek és öltöztek, Melissa nővérére nézett.

— Üss meg, egy párszor, szisz, húzz be néhány erőset. Akarom, hogy Mortimert letartóztassák feleségverésért, ha semmi más nem sikerül.

Melanie készségesen engedelmeskedett, és miután Melissa megkapta a kellő ütleget, összecsókolták egymást.

A vasajtó másik oldalán egy keskeny lépcsőház aljában találták magukat és a lépcső tetején egy másik bezárt ajtót láttak. Ökölrel mind a hárman verni kezdték az ajtót és hamarosan léptek közeledtek. Az ajtó kicsapódott és egy SWAT egyenruhás nézett rájuk meredten.

— Két nő és egy fiatalember. — kiáltott vissza valakinek.

— Kísérd ide őket. — jött a visszhang, — de egyszer vizsgáld át őket, hogy nincse náluk fegyver.

A SWAT férfi letapogatta mind a hármukat, óvatosan a lábak között is és a keblek alatt és még egyszer hátrakiabált valakinek.

— Fegyvertelenek. Ne lőjetek.

Melissa lépett elsőnek, Melanie követte, majd Roy és a SWAT egyenruhás zárta be a sort. Mortimer alagsori tornatermében voltak. Az ajtó, amin bejöttek padlótól

mennyezetig érő tükrökkel gondosan el volt álcázva, és ahogy bejöttek, hideg, penészes huzat áramlott utánuk.

— Mrs. Malorky, feltételezem, — egy civil ruhás ajánlotta a kezét, miután körbekerült egy gyaloglógépet és elment a súlyemelő pad mellett, — és híres nővére. — tette hozzá mosolyogva. — Végtelenül örvednek, hogy megismerkedhettünk.

— Megvert, — Melissa könnyezett és törölgette arcáról a cseppeket, — és ahogy maguk körbevették a házat bedobott egy börtönpincébe. Tilalmi rendeletet szeretnék ellene, hogy ne jöhessen a közelembe.

— Ma'am, — a férfi zsebkendőt ajánlott Melissának. — Borzasztóan sajnálom hallani tragédiáját, de be kell tartanunk a szabályzatot. Kérem, üljenek le és kezdjük a neveikkel.

— Melissa Malorky. — Melissa szipogott.

— Melanie Wassermann, — a másik nő is helyet foglalt és ideges, megmérhetetlenül titokzatos nézését, a törvény középkorú, kopaszodó emberén nyugtatta.

— Tudom. — bólintott a törvény embere és Roy felé fordult. — És ön, fiatalember? — mondta, — maga remélem, hogy nem a vádlott titkos homoszexuális szeretője.

— Nem kérem. Én a mindenes vagyok. — Roy felelte szárazon, nyilvánvalóan nem nagyon lelkesedett az alaptalan feltételezésért. — És a fent említett börtönbunker előző lakosa. Semmi közöm Mr. Malorky büntetteihez. Mindössze egy felvett inas vagyok, aki sajnálatosan az útjába került.

— Remélem, hogy letartóztatják. — Melissa abbahagyta a sírást. — Egy perccel többet nem akarok ugyanabban a házban tölteni ezzel az aljas vadállattal.

— Kivel? — a detektív meredten nézte Royt. — Vele?

— Nem vele. — Melissa Roy kezére tette a kezét. — Roy nagyon rendes. A neve Roy Piebald és írói ambíciói vannak. Együtt jártunk a New Canaan-i középiskolába.

— Engem elraboltatott és a vőlegényemet agyonlövete. — Melanie oldalvást fordította a fejét, és az egyik szemét összeszorította és a másikat tágra kinyitotta. Komoly stressz alatt nagyon kezdtek neki hiányozni reguláris gyógyszerei és egy pillanatra úgy nézett ki, hogy az egyik kisebb súlyzóval fejbe fogja ütni a detektívet.

— Igen, majd minden kiderül. — a detektív felelte. — A nevem Mackenzie Calvin. Magukat el kell vinnünk a Stamford regionális FBI főnökségre, ahol egy kormányügyvédekből összeállított csoport egy kerekasztalnál de-pozíciókat, azaz tanú-letételezéseket fog venni maguktól.

— Egyszer habfürdőt szeretnénk venni és utána egy osztályon felüli étteremből behozatott vacsorát. — Melissa válaszolta és mosolya lassan kezdte felszárítani a könnyeit. — Holnap reggel beugrunk magához, és akkor majd letételezünk bármiféle asztalpozíciókat, amilyeneket akar. De pillanatnyilag nem vagyunk hangulatban.

— Legális pozíció. — a detektív beharapta a száját. Nyilvánvalóan nem volt semmi humorérzéke, különösen nem a Melissa féle bolondos fajta, ami minden bajon keresztül csillogott, mint az elveszett arany ékszer, ami kimosódik a tengerpartra. — Nem javaslom, hogy itt maradjanak. — folytatta a detektív, — mind a ketten fontos tanúk, és nekünk kiemelt gondot kell viselnünk magukra.

Melissa egy darabig gondolkozott a veszélyeken. A detektívnek igaza volt. Mortimernek messzire értek a karjai és senki nem említette, hogy mi lett két kövér gazemberével. A törvény nem említette hollétüket. Mortimer saját szavai szerint, racionálisan fel lehetett tételezni, hogy Dwight halott. Zebulont őrizetbe vették, de Salvatore és Anthony, ezek hollétét meg kell kérdeznie.

— Mi lett Mortimer két drabális üzlettársával? — Melissa kérdezte óvatosan. — Azokkal, akik bezártak minket a bunkerba. És mi lett Bocska úrral? Ezeket is mind előállították?

— Nem állítottuk elő. — A detektív felnézett. — Tíz perccel ezelőtt halva találtuk őket az erdőben. Agyonlőtték őket, kivégzési módszerrel, de lehet, hogy öngyilkosok lettek, vagy baleset volt, de fertelmesen szörnyűsége egy látványt nyújtottak. Fogalmunk sincs, hogy mi történhetett, de alaposan ki fogjuk vizsgálni. De van a dolognak jó oldala is. Bocska önként beleegyezett, hogy segíti a nyomozást. A maguk döntése, ha itt akarnak maradni a házban. Majdnem biztonságosnak vehetjük, de semmi esetre sem rekomendáljuk. Nem kényszeríthetem magukat, hogy velünk jöjjenek, de ha a maguk helyében volnék, kihasználnám a kormány vendégszeretetét, amit csak a jóknak ajánlunk. Csinos szobákat bérelünk elegáns hotelekben a környéken, ahol egy darabig kényelmesen meghúzódhatnak.

— Miért? — Melissa tetetett ijedtséggel lebegtette szempilláit.

— Itt van a maga vőlegénye Floridából. — Mackenzie detektív vigyorgott, mint egy dárdajáték versenyző, aki eltalálta a céltábla közepét. — Gondolom, hogy el szeretné neki magyarázni, hogy a maga neve hogyan változott meg ilyen hirtelen Melissa Mortimerre, és miért makacskodik, hogy letartóztatott férjének a házában töltse az éjszakát.

— Életben van? — Melissa nagyot sikított és most az egyszer nagyon meglepődöttnek és rémültnek nézett ki, és gyorsan a szája elé kapta a kezét.

— Nagyon is, — a detektív mosolygott rosszmájúan, — és tükön ül, hogy minél hamarabb viszontláthassa magát, és be kell, hogy engedjem ide a szobába.

Huszonharmadik Fejezet

Órákkal később Roynak megengedték, hogy hazamenjen, az ígéret alapján, hogy rendelkezésre fog állni, ha további kérdések lesznek szükségesek és nem fogja elhagyni Connecticut állam területét. A két fiatal nő megvárta, amíg az összes SWAT rohamcsapat tag összeszedi szereléseit, és miután nagy zajjal és sűrű kiabálások között és a kocsiajtók csapkodásával végre eltávoztak, rendbe tették magukat és elfogadhatóvá, és jelentették Mackenzie detektívnek, hogy készen állnak Konstantint fogadni, és beszélni vele. Konstantinnal, aki mindezen idáig idegesen fészkelődött és szidta a nehézkes bürokráciát, és az ostoba rendőrségi szabályzatokat, és végül megengedték neki, hogy becsöngessen a két nő ajtaján.

Melissa nyitotta ki az ajtót és egy eszméletlenül hosszú ideig csak bámultak egymást.

— Te? — Melissa szólalt meg elsőnek, végre megkezdve a párbeszédet.

— Igen, én. — Konstantin bólintott restelkedve.

— Azt hittem, hogy meghaltál.

— Nem haltam meg.

— Hm, — Melissa grimaszt vágott, és csintalanul huncut szemei megvillantak és tetőtől talpig felmérte Konstantint. — Mit akarsz?

— Bocsánatot szeretnék kérni.

— Tényleg? Miért?

— Hogy azt mondtam, hogy felbontjuk eljegyzésünket.

— Semmi baj. — Melissa elcsücsörítette a száját és nagyot fűjt. — Túlélem.

— Borzasztóan sajnálom és bocsáss meg, — Konstantin könyörgött, és a hangja egy mekegő kecske hangjára emlékeztetett, — de azt mondtad, hogy a volt boyfriended társaságában voltál és féltékeny lettem. Most már belátom, hogy nem volt igazam és hibáztam.

— Még a felit sem hallottad. — Melissa lassan ingatta a fejét. — Mit fogsz csinálni, ha elmondom neked az egészet? Hogyan fogsz arra reagálni?

— Erős leszek, — Konstantin folytatta a kérlelést. — Nemes lelkem van és a szívem nagyobb, mint egy megbocsátani kész bálnáé.

— Senkinek nincs akkora szíve. — Melissa felelte és halvány mosoly jelent meg kíváncsú és szexi szája sarkában, ami mégis alkalmakkor motorizálva lett és szupersebességeket alkalmazva ingerkedett. — Gyere be és beszéljessünk, de semmi több találós kérdés és keresztretjtvény. Szorítkozzunk a pusztá tényekre. Gondolod, hogy meg tudod ezt tenni, anélkül, hogy dührohamot kapnál és beőrülnél?

Konstantin bólított és Melissa beengedte. Bevezette a társalgóba és leültette egy fotelben Melanievel szemben, aki keresztbevetett lábakkal és rövid szoknyában ült a díványon a koktél asztal ellentétes oldalán.

— Konyak? — Melissa volt vőlegényére pillantott. — Vagy kubai szivar? Van mind a kettő.

— Konyak. — Konstantin felelt és Melissa kiment, hogy behozza a Courvoiser palackot.

Ahogy ketten egyedül maradtak Melanie merész pillantást vetett Konstantinra és bejelentette.

— Melanie vagyok.

— Tudom. — Konstantin sóhajtott. — A doppelganger.

— Aha, — Melanie kacagott. — A legrosszabb rémlátomásod.

Melissa hamarosan visszatért és három velencei kristály koktélpoharat tett az asztalra, minden Mortimer páratlan luxuscikk gyűjteményéből, és öntött mind a hármuknak.

— Le vele. — mondta, — és kezdődjön a tánc.

De a zene Melissa legigyekvőbb erőfeszítései ellenére sem akart kezdődni. Még a dívány karfájára is ráült, és megmutatta izmos combjait, a vékony selyemnadrág anyagán keresztül kacéran kidomborította, és mégsem tudta elűzni Konstantin arcáról a fekete bánatot, ami úgy ült rajta, mint az alacsonyan szálló viharfelhők az ég alján, a hurrikánszezon kezdetén.

— Örvendezzünk, — próbálkozott. — Az élet rövid.

— Miért mentél hozzá feleségül? — Konstantin felnézett, ahogy Melissa újratöltött mindenkinek. — Amikor velem jártál jegyben.

— Felbontottad az eljegyzésünket.

— Szakításunk előtt mentél hozzá férjhez.

— Lényegtelen, hogy mikor. — Melissa lóbálta keresztbetett lábait, és ujjait pohara köré fonva aprót szippantott konyakjából. — A lényegbevágó rész, hogy közölted velem, hogy közöttünk mindennek vége.

Konstantinnak nyilvánvalóan nem volt válasza ilyen női logikára, amit még a legjobb esetben is csak csavarodottnak és manipulálónak lehetett tartani. Elhallgatott és arca elsötétedett. Melissa, a kis elveszett kóbor cica, aki betévedt éjszakai mulatójába, éhesnek nézett ki és munkáért könyörgött, és ő bevette, és hat éven keresztül gondozta és ápolgatta. A leány akkor nem számított semminek és senkihez sem tartozott. Talán eljött az ideje, hogy útjára eressze. Melissa egy korlátozhatatlan szabad szellem, aki azt hiszi, hogy a világ az ő kényére-kedvére kell, hogy ugráljon. És Mama, a fia már harmincas éveinek végét tapossa, elvárja, hogy a fia nősüljön, rövidesen és a görög hagyományok szerint, és az első unokát az első éven belül megköveteli. Hogyan lenne ez lehetséges Melissával? Amilyen könnyen ugrik bele elkötelezettségekbe és állandóan ápolgatja újdonsült viszonyait, Melissa egy színes szivárvány, ami ott ragyog, ahol fény van és élet, és soha nem lehet elérni és nem lehet lekötni, hogy fakanalat tartson a kezében, vagy kötényt kössön a dereka köré.

Konstantin Melanie felé nézett segítségért, de enigmatikus mosolyának fátylán képtelen volt áthatolni. Mit akarhat vajon tőle az ikertestvér? Konstantin tűnődött, és nem vette le a szemét Melanieről.

— Nem, mintha többet nem szeretnék. — Hallotta Melissa hangját a sűrű ködön keresztül, ami aláereszkedett tudatára és felkavarta bánatait és megbánásait, és a veszteség érzésével töltötte le, és igazolta kétségeit. — De többé nem akarok pincéernő lenni. — Melissa folytatta. — Nem akarok többé félmeztelenül járkalni a vendégek között és nem akarom, hogy vénemberek csipkedjék a fenekem. És házas feleség sem akarok lenni. Író nő akarok lenni, és a könyvemet szeretném kiadni. Ez az egyetlen esélyem a függetlenségre. Sajnálom, drágaságom, de nem mehetek hozzád feleségül.

— Én hozzámegyek. — Melanie megszólalt.

— Melanie, — Melissa olyan nézést vetett nővére felé, ami a leereszkedés és a megdorgálás között lebegett. — Nem mehetsz feleségül mindenkihez, akiket én kikoszorúztam. Egy egész hadseregre való szopós baba kitagadott lézeng a nyomomban. Minden férfi ugyanazt akarja, és csak egy dolgot.

— Tudom. — Melanie beharapta a felső ajkát, és szinte sírt. — Mind a huhumát akarják.

— A huhudat? — Konstantin felnézett. — Mit értesz ez alatt.

— Jól tudod, hogy miét értik alatta. — Melissa grimaszolt és a miét szót alaposan megnyomta. — A téma, akármilyen izgatónak is, be van fejezve. Menj férjhez valaki máshoz.

— Elvehetném Évát feleségül. — Konstantin mondta álmatagon.

— Azt hittem, hogy Éva lelépett Rexszel, a volt szimpátiámmal. — Melissa alabástrom fülcimpái felegyenesedtek, mint egy szeretetreméltó, de izgága Chihuahua kiskutyája fülei.

— Éva visszajött. — Konstantin megfogta a konyakosüveget és egy harmadik stampedlivel is töltött magának és magyarázni kezdett, egy ideges ember jellegzetes stílusában, aki többször elrohan mindenféle tangensérintők irányában, kényszerítően sok időt tölt felesleges részletekkel, és elfelejtkezik az eredeti szándék lényegéről. — Az Avis autókölcsönző parkolójában a Tampa repülőtérén lövöldözés alakult ki. Vér nem folyt, de a zaj rettenetesen hangzott, ahogy mondtam. A felesége utolérte őket, utolérte őket, ahogy mondom, és kilőtték a kocsijuk kerekét. Kidurrantották a gumikat a bérelt kocsin, és a te volt szeretődet sikítva és rugdalódva a fülénél fogva kirángatták, az egész parkoló hosszában, mindenütt, ahogy mondom. Éva, mivel hosszú lábai vannak, és nagyon szépek, hogy hozzá kell tennem, és végtelenül gyorsak a reflexei, keresztülfutott több pítosporum és orgonasövényeken, keresztülgázolt három alligátorokkal teli csatornán, és esővíz tároló tavon és leállított egy sárga taxit a Memorial országúton.

— Ügyes elgondolás. — Melissa felelt, és mint egy indián menyecske az esőtáncban, többször csettintett a nyelvével. — Magam sem csináltam volna különben.

— Ezt követően, — Konstantin folytatta, és benyúlt kabátjának belső zsebébe és kivett egy fehér borítékot. — Éva tudtomra adta, ha bejegyzésként adod, és nem csinálsz cirkuszt és elviseled, mint egy férfi, akarom mondani, mint egy nő, azt mondta, hogy adjam oda neked ezt. Ezt adjam oda neked. Éva azt mondta, hogy nem akarta az

aláírással aláhamisítani, az aláírással, ha mondom. Ugye, leginkább, mert nem akarta börtönben végezni, ezt Éva mondta. Kérlek, vedd el ezt a borítékot.

Melissa kikapta Konstantin kezéből a borítékot és feltépte. Azonnal látta, hogy mi az és vadul sikítani kezdett.

— Szentséges teremtőm, a kétszázezer dolláros nyereménycekkem a Taj Mahal kaszinóból. Hogyan került ez vissza hozzád?

— Rex adta oda Évának, hogy tegye el egy biztos helyre. — Konstantin most először mosolyodott el, amióta bejött az ajtón. — Micsoda egy buta pojáca? Azt hitte, hogy egy nőben megbízhat. Azt hitte, hogy első dobásra be tud jutni közeli barátainak zárt körébe. A szex az egyvalami, a bizalom az teljesen más. Azt sokkal nehezebb megszerezni. De összes alkalmazottammal elértem.

— Látod, — Melissa bólintott és a maradék konyakot háromfele osztva kitöltötte a poharakba. — Éppen ezért nem megyek hozzád feleségül. Olyan lealacsonyító véleményed van az asszonynépről. Tiszára szánalmas, de igaz. Ismerd el, hogy így van.

Az erős konyak lassan megtette a hatását. Többé már nem tudtak különbséget tenni egy barátságos mosoly és egy gúnyos vigyor között, és egy lady és egy prostituált, és egy gentleman és egy erőszakos tróger közötti különbség lassan elmosódott. Kifutottak a gőzből és a hosszú, mozgalmas nap kegyetlenül kivette vóját életerejükből. Elsőnek Melanie aludt el, mivel az ő szervezete tűrte legkevésbé az alkoholt. Konstantin hamarosan csatlakozott hozzá, de nem mielőtt fel nem telefonálta Évát, Port Richeyben.

— Helló, szerelmem, — turbékolta. — Kérlek, bocsásd meg, hogy részegen hívlak, de olyan nagyon végtelenül boldog vagyok. Melissa ránk adta áldását, és készen állok, hogy a szent stórával boldog házasságban összekössék a kezünket.

— Helyes, — Éva felelte nyersen. — Aludd ki magad, és siess vissza ide azzal a kövér fenekeddel, holnap hajnalban az első repülőn. És semmi vicces business Melissával, semmiféle búcsúsmárolás, a régi szép idők kedvéért. Nem tűröm a hűtlenséget. Én nem csallak meg, és jobb lesz, ha te sem csalsz meg engem.

Konstantin bocsánatkérő arccal fordult Melissa felé. — Éva holnap délelőtt első dolognak akar velem találkozni. — mondta restelkedve. — A businessnek szüksége van rám és a kuncsaftok hiányolnak. Holnap kora reggel indulok vissza, hacsak nem akarod, hogy maradjak.

— Nem akarom, — Melissa ásított. — Menj és kergesd a boldogságodat. Legalább négy gyönyörű gyereket jósolok nektek. — Itt Melissa kis szünetet tartott, majd elgondolkozva folytatta. — és két csúnyát Éva széles csípőjéből és kíváncsi ágyékából kipottyantva. Valójában tényleg nem az én dolgom, de még lenne egy kérésem.

— Mi lenne az?

— A komputerem. Hol van a komputerem? Összes szépirodalmi munkásságom rajta van és az elkészült regényemet két hét múlva be kell adnom egy New Yorki kiadóhoz. Lehetetlenség lenne emlékezetből újraírni.

— A Pasco megyei serif főparancsnokságon van. — Konstantin felelte a fellengzős nagylelkűség leereszkedő hangján. — Expressz postával visszaküldetem neked. Milyen címre szeretnéd megkapni?

— Az apám címére. — Melissa felelte és egy darab papírra leírta a címet. — Ő az egyetlen szilárd pont életem viharos tengerében.

Kevéssel később, amikor Konstantin már horkolt, mint egy kövér ártánydisznó a pocsoltyában, Melissa felvitte nővérét az emeletre, jobban mondta felrángatta és fenekénél fogva feltolta, és mind a ketten ledobták magukat Mortimer hatalmas ágyában. Az ágnak erős férfiszaga volt, némi áporodott pisi szaggal keveredve, és borotva pacsulival, de túlságosan be voltak rúgva, hogy kifogásolják, és mint két kisbaba a rácsos gyerekágyban, miután édesanyjuk emlőin tandemben megetette őket, és ujjvastagságú sötét mellbimbóit szárazra szopogatva jóllaktak, elaludtak.

Konstantin lent aludt a díványon és a hajnal első sugarára felébredt. Arcát meglocsolta a mosdóban és taxit hívott, ami sietős módon nemsokára megérkezett.

— La Guardia repülőtérre, — mondta a sofőrnek és elernyedten hátradőlt az ülésben, és rettenetesen elégedettnek érezte magát, és boldogan lehunyta a szemeit.

—

Másnap reggel istenáldotta gyönyörű nap köszöntött. Ragyogó napsütés özönlött be hatalmas ablakokon és az eresz alatt tucatnyi veréb csiripel. Egy sűrű rododendron bokor díszelgett teljes virágzásában az ablak alatt, és a pázsitos ösvényen keresztül a gyengéd nyári szellő behozta a fürtös loncvirág és a színes azélia bokrok édes illatát.

Béke volt és megbocsáttatás volt a dúsan zöldellő villanegyedi kertben és a hatalmas házban, amit és ismerjük el a dolognak ezt az oldalát is, egyedül csak a megatőke tudott megszerezni.

Mindez az övük volt, ha jól játszották ki a nekik kiosztott kártyákat.

A cserregő csiripelés, amit a madarak lecsaptak, verekedve, kakaskodva, szerelmeskedve és a területért harcolva a bokrokban és a padláson, felébresztette Melissát. Ikertestvére is megmoccan és Melissa a fülébe súgott.

— Melanie, aludj még egy kicsit. Majd én csinálom reggelit.

— Kösz, — a kérdezett nyögött és a másik oldalára fordult.

Lent a konyhában, ahogy Melissa vizet öntött a kávéfőzőbe és héjában örölt búzából sült kenérszeleteket tett a pirítóba, egy darab összehajtogatott papírt vett észre a konyhapulton.

— Érdekes, — gondolta, — ez tegnap este nem volt itt, — és felvette.

Széjjelhajtogatta a papírlapot és egy üzenetet talált rajta. Újságból kivágott nyomtatott hetükkel szedve és ráragasztva egy tiszta füzetlapra ezt olvashatta.

— Ne felejtkezzünk el a tartozásodról. Én elvégeztem a magam részét.

— Ki? Micsoda? — Melissa elfojtott egy sikoltást, mialatt nézte az ajtókat, hogy mind be van-e zárva. — Valaki járt a házban mialatt aludtunk. Talán nyitva hagytunk egy ajtót, vagy Konstantin nem zárta be maga után, amikor reggel elment.

— De az ajtók be voltak zárva, mindegyik, megnéztem őket. Hogyan juthatott be valaki a házba és kinek tartozok komoly pénzzel. Az egész világ azt hiszi, hogy énemnek egy darabjával tartozom nekik. Ha valaki szükségben van, lehet, hogy fogadalmakat tesz,

de normális ésszel gondolkozva, ki tartaná be az ígéreteket, ha a veszély már messze jár. Lehetne az éjszakai látogató Dwight? A férfi nem tartotta be az alku reá eső részét és Mortimer azt mondta, hogy halott. A ház hatalmas, rengeteg szoba van benne és több emelet. A legtöbb szobában még nem is voltam. Valakinek gonosz szándékkal kell rejtőzködni a ház ismeretlen részében.

Miután ezt mind fontolóra vette, gondolta, hogy az üzenetet megmutatja Melanienek. De mi célt érne el vele? Melanie gyenge. A túlságosan sok stressz összeroppantaná, kettőbe törné spiritualitását, és lerombolná lelki erejét, és ismét a Great Barringtoni bolondokházában végezné.

— Jobb lesz, ha átmegyünk Robert házához és ott megtapasztaljuk, hogy mit mond. — Melissa elrejtette az üzenetet köténye zsebébe és tovább szőtte gondolatait, mint ahogy a pók szövi a hálóját, hogy megfogjon egy darazsat, aki bele akarta szúrni fullánkját és ki akarta szívni vérét, amikor meglátta Melaniet lefele jönni a lépcsőkön.

— Helló, kicsi nővérem, — Melissa köszöntötte és gyengéd szeretettel szemlélte ikertestvérét. — Hogyan aludtál. A reggeli kész. Ha akarod, ehetünk.

Már félig megették az ízletes traktálást, és ahogy újratöltötték kávéscsészéjüket, merte csak Melissa felhozni a témát.

— Át kellene mennünk a papa házához és hosszasan el kellene beszélgetnünk vele. Gondolod, hogy el tudnád viselni, hogy elébe tárjuk a tényeket?

— Nem maradhatnánk inkább ebben a házban? — Melanie lassan kortyolt egyet kávéjából és egy darab pirítóst harapott hozzá. — Itt jobban szeretem. Ha hazaköltözünk Róberthez mindig fenn áll az esély, hogy újra becsukat a bolondokházába.

— Nem fog. — Melissa mosolygott. — Ezt garantálom neked. De át kellene hoznunk a ruháinkat és minden más dolgunkat és itt kellene táboroznunk, amit a törvényszéki tárgyalás befejeződik. Akkor majd elválhatsz Mortimertől, azon az alapon, hogy egy elítélt bűntevő, hogy megvert, hűtlenül elhagyott, és embertelenül és brutálisan bánt veled. Majd követjük, amit az ügyvédek javasolnak.

— Melyikünk fog elválni tőle?

— Ügyes kérdés, — Melissa mosolygott, — és hozzá nagyon trükkös is. Ha nem csináljuk elég eszesen, az egész kártyavár összedől egy rakás semmibe.

— Melyikünk lesz Róbertnek bemutatva, mint a férjezett? — Melanie makacskodott.

— Hadd játsszam ezúttal én a szerepet. — Melissa simogatta nővére arcát és titokzatos mosollyal nézett rá. — De megengedem, ha ragaszkodsz hozzá, hogy az összes házastársi látogatásokat te végezd el vele a börtönben.

— Szörnyű egy ravasz boszorka vagy. — Melanie sikított. — de igazad van. Mégiscsak te tudsz jobban hazudni.

Huszonnegyedik Fejezet

Róbert aggódott. Egy hét telt el az esküvő után és Mortimer még nem utaltatta át a megígért egymillió dollárt. Könyörtelen hitelezők loholtak a nyomában és az uzsorások acsargó kutyái harapták a bokáit. Ha még egy jelzálogkölcson részletet nem fizet árverezni fognak és nemcsak a házat fogja elveszíteni, hanem minden tulajdonát és értékeit is benne, a gyűjteményeit, az emléktárgyait, és egész életét néhány kifizetetlen számla miatt. Melissa sem jelentkezett már nagyon régen. Kellett volna, hogy legyen benne elegendő tisztesség, hogy legalább telefonáljon és tudassa az aggódó apával, hogy hogyan alakultak dolgai a vénséges pénzeszsákkal való házasságában.

Többet nem volt lehetséges becsületes módon pénzt keresni. Az interneten való értéktőzsde kereskedés mesterséges állványzattal alátámasztott egyirányú forgalma volt a javaknak. Bennfentesek és vasaltnadrágos bűnözők söpörték be maguknak az összes hasznót. Vagyon csak a tengerentúlon halmozódott fel, a csaló demagógok és a globalista zsebmetszők titkos offshore számláin. Egy idős embert senki nem vett volna fel tisztességes irodai munkára. Lehetőségei leszűkültek és a boldog nyugdíjas évekhez vezető út járhatatlannak kezdett kinézni.

Amennyire mélyen el volt merülve csendes önszemlélődéseibe és távol volt a világtól, szinte kiugrott a zoknijából a kulcs zárban fordulásának kicsiny zajára, a frontajtó nyitódására és puha léptek halk surranására és elfojtott szavak alig hallható suttogására.

— Ki lehet az? — Róbert felkapta pisztolyát és lelesett a korlát felett és meglepetésében majdnem leesett a földszintre.

A leányai álltak lent, mind a ketten és Mortimer nélkül. Mít jelentsen ez? Megdörzsölte szemeit és végtelenül zavarodottnak érezte magát. Csak eddig tartott volna az egész házasság?

— Helló, papa. — egyik leánya felnézett és köszönt. Melyik lehet az? Melissa, aki férjhez ment. Vagy Melanie, az elmebeteg?

— Helló, — Róbert válaszolt, és más szó nem jött a szájára, de tudta, hogy nem nézhet ki ostobának, és nem maradhat fent a folyosón tátott szájjal örökre. A pisztolyt bedugta köpenyének zsebébe és megindult a lépcsőn lefelé.

— Nem örülsz, hogy látsz minket? — kérdezte az ikreknek ugyanaz a fele.

— Igen, feltétlenül, — Róbert részlegesen visszanyerte lélekjelenlétét és kedvesebb hangon folytatta. — Gyertek be a konyhába és döntsük el, hogy melyikkötők melyik.

— Ugyan már, apu. — kacagott ugyanaz a leány. — Ne akard azt mondani, hogy nem tudsz minket megkülönböztetni.

A másik hallgatott. Arca sápadtnak tűnt, mintha dühös lenne valamiért és paranoiásan vádaskodó skizofrén és ellenséges hozzáállással. Ez Melanie kell, hogy legyen, gondolta, a család fekete báránya.

— Persze, hogy tudom, — Róbert mondta, — csak vicceltem. De hol van Mortimer, és hogyan került ki Melanie a szanatóriumból?

Finoman, vagy inkább hamis empátiával az intézményt szanatóriumnak nevezte, és nem elmeógyógyintézetnek, vagy bolondokházának, pszichiáteri kórháznak, vagy bolondgomba farmnak, és ugyanebből az okból még fel is ajánlotta a kezét, és affektált, de mégis tartózkodó mosollyal az arcán megérintette Melanie vállát.

— Helló Melanie, — mondta barátságosan. — Örvendek, hogy hazajöttél.

Melanie nem válaszolt és üres tekintetét valahol a távolban, Róbert háta mögött pihentette.

— Kivettem néhány nap kimenőre. — Melissa komoly tekintettel, ha nem ellenségesen nézett apjára.

— Mikor?

— Tegnap reggel?

— Hadd ellenőrizsem le ezt. — Róbert a telefon után nyúlt.

— Apa, — Melissa hangja felcsattant. — Nagyon meg fogod bánni, ha hozzányúlsz ahhoz a telefonhoz.

— Miért?

— Mortimer nem adja oda neked az esküvői ajándékot. Én adom, és csak akkor adom, ha nem hívod fel az intézetet.

— Hol van Mortimer? — Róbert nem eresztette ki markából a kagylót és a konyhaasztal túlsó sarkáig hátrált vele. — Beszélni akarok vele.

— Ugyan már, apa. — Melissa szája megrándult, grimasza szinte elment barátságos mosolyként. — Mortimer pillanatnyilag indiszponált. A pénzügyi ügyeket illetően inkább velem kellene beszélned.

— Mit tettél vele?

— Semmit. — Melissa szeme felcsillant, és ahogy elmosolyodott a fény visszatükröződött gyöngyfogainak fehérjéről. — Inkább ő tett velem különféle dolgokat és letartóztattam.

— Miféle dolgokat?

— Többek között megvert. Az IRS adóhivatal és az FBI rossz oldalán kötött ki. Elraboltatott, bezárt egy börtönpincébe, lopással vádolt és fizikai ütlegetésekkel fenyegetett, ha nem fizetek neki.

— Na, ez aztán egy egész vonatszerelvényre való. — az apa kapkodott a levegőért. Olyan rendes úriembernek nézett ki.

— Ne kutassuk a miérteket és hogyanokat. — Melissa a kávéfőző felé lépett és vizet töltött bele. — Legyen elegendő azt mondanunk, hogy Mortimer börtönben van és sokáig ott is fog maradni, ha nekem bármi beleszólásom van a büntetésébe. Kiderült, hogy Mortimer egy nagystílusú vasaltnadrágos bűnöző, nagyligabeli tolvaja a kormánypénzeknek, és körözött pénzmosó, nem éppen a legjobb férjanyag.

— Nem fogja beadni a válást, ha nem védelmezed meg, amikor bajban van? Nem arra esküdtél meg, hogy jóban-rosszban kitartasz mellette?

— Nem, apa. Az eskü úgy mondja, hogy egészségben és betegségben. — Melissa a daráltkávé pléhdoboz felé nyúlt és visszafele fordította a fejét, ahogy az apjához beszélt.

— Ettől függetlenül, — az apa tiltakozóan megemelte a hangját. — A házassági boldogságnak némi látszatát kell, hogy mutasd, mielőtt harcba tudsz állni Mortimer ügyvédekkel a törvény előtt.

— Melanie vállalta el ezt a feladatot. — Melissa kuncogott. — Melanie fog rendszeresen járni a börtönbe Mortimerhez, mint házastárs.

— Dehogy fogok, — Melissa toppantott, és ez volt az első alkalom, hogy ittléte óta először megszólalt. — Legalább is nem túl gyakran.

— Az egész lényege, — Melissa ráeresztette súlyát az egyik bárszékre és perdöntő hangon összegezte. — Mortimer nem tud téged kifizetni, senkit nem tud kifizetni, még akkor sem, ha akarná. Összes vagyona be lesz fagyasztva és a felesége minimális havi apanázt fog kapni még a legjobb esetben is, de én hajlandó vagyok odaadni neked az egymillió dollárt, ha kiveszed Melaniet a Zöldmezők Rehabilitációs intézetből, és összetéped a gyámsági és az ügyvédképviselési meghatalmazásokat, amik aláírására rákényszerítetted.

Mennyei meglátás ereszkedett alá Róbertre. Amennyire szeretnivaló föllentő volt Melissa, ezúttal az igazat látszott beszélni, bár egy bosszantóan tüskés kérdés makacsul megmaradt Róbert eksztatikus boldogságtól elvakított agyának távoli sarkában. Honnan jutott volna Melissa ekkora összeg birtokában és miért adná oda neki ilyen könnyen? De soha ne nézd az ajándék ló fogát, volt mindig Róbert mottója. Eljött az idő, hogy helyrehozzuk a kapcsolatokat és felejtjük el a sérelmeket, gondolta és széjjeltárta karjait és mosolya egy jéghegyet megolvasztott volna. — Gyere ide keblemre, drága leányom. — mosolygott és örökönyök árasztották el szemeit. — Az alma mégsem esik messze a fájától.

— Lassan a testtel. — Melissa ülve maradt. — A millió, amit neked adok, az összes költséget képviseli, amit Melaniere költöttél, a te szavaid szerint elvesztegetté, a középiskola elvégzése óta, és mostantól kezdve egy szót sem akarok hallani, hogy a gyerekek sokba kerültek, és a nők elcsalták a pénzedet.

— Soha nem tekintettem atyai kötelezettségeimet ilyenféleképpen. — Róbert elveresedett és mosolya ráfagyott ajkára. — De tönkrementem, és nem vagyok olyan helyzetben, hogy egy ilyen bőkezű jótékonykodóval vitatkozzam, mint te. Nem fogom kérdezni, honnan szerezted a pénzt. Semmit sem fogok kérdezni, csak dobd ide a mentőövet, mert alámerülök és megfulladok.

— Helyes. — Melissa kristálytiszt hangja, mint at égi szférák csengettyűje csilingelt. — Legalább nem hiszed, hogy te vagy az Úr és vissza kell utasítanod Káin gonosz úton szerzett adományát. Soha nem voltam féltékeny a nővéremre, mert te egyformán gyűlöltél minket. Soha nem éreztem, hogy túl sok pénzt vesztegetté el eredménytelen kezelésén, mialatt én félmeztelen bártünderként dolgoztam egy vetkőzőszámos mulatóhelyen. Melaniet nem lett volna szabad bezárni egy elmeegógyintézetbe a bűnök miatt, amiket te követtél el.

— Melissa, kérlek, — Róbert fellebbezett. — Ez nem igaz, Teljesen lehetetlen, hogy te ezt gondold.

— Tagadod?

— Nem. — Róbert halálsápadt lett, és simogatta az állát és összehúzta a szemeit.

— Soha nem nyúltál hozzá elfogadhatatlan módon?

— Melissa, kérlek. — Melanie kiáltott. — Az Isten szerelmére. Ez már régen lefolyt víz a híd alatt.

— Nem az én hidam alatt. — Melissa válaszolta jeges hangon.

Róbert térdre rogyott, kezeit imára kulcsolta, az égre emelte szemeit és könnyörögni kezdett.

— Bocsássatok meg, ha valaha ilyet tettem.

— Ha? — Melissa hangja késként hasított át a jeges levegőn, és hangjának pengéjét megforgatta, mintha valaki gyilkos fegyvert mártana bele áldozata mellkasába.

— Azt mondom, hogy ha tetted?

— Egyetlen egyszer, — az apa zokogott. — és amíg élek, fogom bánni tettemet. Kérlek, bocsáss meg.

— Ne tőlem kérj bocsánatot. Melanie bocsánatát kell kérned.

Róbert könnyáztatta arcát Melanie felé fordította és megismételte szavait. — Melanie, drága leányom, kérlek, hogy bocsáss meg. Bocsásd meg, hogy szükségemben megtagadtalak. Bocsásd meg, hogy elrontottam az életed.

— Elég a bocsánatkérésekből. — Melissa közbevágott. — Halljuk, hogy Melanienek mi a véleménye.

— Apám, én megbocsátok neked. — Melanie mondta. — Megbocsátom, hogy kidobtál a házadból, és megbocsátom neked az éveket, amit az örültek házában töltöttem. Megbocsátok neked, mert többet nem félek tőled. Most már látom, hogy tényleg ki vagy. Egy megkeseredett öregember, aki az anyagi tönkremenés szélén áll. Ezt magad hoztad magadra, és fogadd őszinte részvétemet.

— Oh, Istenem. — Róbert sírt. — Miért nem halok meg? Nem bírom tovább elviselni ennek a bűnnek a rettenetes terhét.

— Tehát többet nem kell a pénz. — Melissa mondta irgalmatlan hangon, de valami színészes nyegleség enyhítette szavainak életét. — Vagy akarod, hogy a pénzeddel együtt temessenek el?

— Nincs szükségem a pénzedre. — Róbert mind a két öklével törölgette szemét. — Csak bocsássatok meg és egy kalibába fogok élni kenyéren és vízen.

— Akkor is vedd el a pénzt. — Melissa kacsintott apjára és kinyújtotta a kezét, hogy felsegítse. — A mi apánk nem lehet egy koldus. Mi végtelenül gazdagok leszünk, és ha valaha is szerezni akarunk magunknak egy minket illető férjet, tisztességes és gazdag családból kell származnunk. Kelj fel, apa, semmi harag közöttünk, amíg mind a hárman tisztában vagyunk, hogyan is állunk egymással.

— Jól mondtad. — Melanie hozzátette. — Egyetérttek.

— Rendben, akkor béküljünk ki és csókoljuk meg egymást. — Melissa parancsolta vitát lezáró hangon. — Amennyire bizarr sajátságaink vannak, még mindig egy család vagyunk, és mégpedig egy nagyon közeli.

Róbert felállt és ránézett leányaira. Két kimagaslóan kitűnő egyéniség, az ő öröksége, leszármazottai, és a lelki fájdalom, mint egy hatalmas szikla gördült le válláról.

— Egész életemben ateista voltam, — kezdte, — de most már látom, hogy van Isten, van egy könyörületes és megbocsátó Isten, aki feloldozza a töredelmes lélek bűneit és magához ereszt. Köszönöm, drága egyetlenjeim, hogy gyónni és vétkeimet megbánni engedtetek.

Minden meggondolva és megfontolva, az összes atyai csókokkal és ölelésekkel egyetemben, és a könnyes ígérek megfogadása után, Melissa rövidesen elment és félóra múlva visszatért. Egy degeszre tömött fekete plasztik zsákot rángatott be az ajtón és a nappaliban, a kandalló előtti szőnyegre ledobta.

— Egy millió dollár. — mondta egyszerűen. — Apa, köszönjük, hogy életet adtál nekünk és eltűrted lázadó természetünk.

Addigra Róbert begyújtott a kandallóba és a védőrács mögött a tűz duruzsolt és a lángok kellemes és megértő dorombolással nyaldosták a tűztér kormos oldalát. Beszélgettek és televíziót néztek, minden különösebb szándék nélkül és a délután lassan estébe fordult. Meghitt családi estébe, amiben már hosszú évek óta nem volt részük, talán csak akkor, amikor kislányok voltak és édesanyjuk is velük volt és babáikkal játszottak.

Róbert betette a pénzt a nagy széfbe, ami hálósobájában állt és lekapcsolta összes komputerét. Később egy ügyvéd jelent meg. Magával hozta a nagykorú gyámsági iratokat, amiket jelenlétében összetéptek és elégettek a tűzben és új dokumentumokat adott át Róbertnek, hogy aláírja. Róbert hivatalosan kérvényezte a családbíróságot, hogy Melaniet egészségesnek és érettnak, és ügyeinek elintézésére képesnek nyilvánítsák. Egy példány el lett küldve, együtt a kérvénnyel a Zöldmezők Rehabilitációs Intézet adminisztrációs igazgatójához, hogy Melaniet elbocsássák és gyógyultnak minősítsék.

Vacsorát a Hyatt Regency hotelből rendeltek, Melissa választotta a helyet, és a felséges fogásokat vidáman fogyasztották el egymás társaságában, együtt a két palack franciából importált pezsgővel. Lassan, ahogy minden jónak egyszer véget kell érnie, a családi találkozó éjfél felé lassan bevégeztetett és a leányok visszatértek Mortimer házához, néhány utcányira Róbert otthonától.

Egyedül maradva házában Róbert ismételten és még egyszer felment hálósobájába, de ezúttal úgy aludt, mint egy kisbaba a bölcsőjében, a meleg takaró alatt és az egymillió dollár reményteljes társaságában.

—

Másnap reggel Melissa ébredt fel elsőnek, éppen úgy, mint tegnap és lement a konyhába, hogy reggelit csináljon. Nem túlságosan meglepően, ezúttal is meglátta a borítékot a konyhapult tetején. Ugyanaz a forma, fehér és önragasztós, nézte elgondolkozva és feltépte.

— Az egész három milliót akarom. — olvasta a ragasztott betűket. — Meghalsz, ha holnap éjszakára nem teszed ki a pénzt.

— Ki lehet az? — Melissa elgondolkozott, és betette a levelet kötényzsebébe, ahol a tegnapi levél is lapult, biztosan és elrejtve. — Anthony és Salvatore halottak. Engem hívtak, hogy azonosítsam tetemeiket a hullaházban. Rex és Ashley, és kiterjedt rokonságuk nem tudnak eldugott vagyonom létezéséről. A dedukció és a logika elmélet diktálja, hogy az eliminációs folyamat szerint egyedül Dwight a pilóta, vagy Mortimer lehetnek az ijesztgetők. Dwight eltűnt és feltehetően halott, de Mortimer lehet, hogy valakit küld a börtönből, hogy még a szentséget is kiejessze belőlem, és lábujjhegyeimen pipiskedve éberem hagyjon. Lehet, hogy gyors válást szeretne, gengszter stílusban, hogy valakivel megölet.

Melissa elhatározta, hogy meglátogatja Mortimert a börtönben. Magára vett egy fekete rövidszoknyás kosztümöt, hozzá széles karimájú fehér kalapot, amit kacér szögben illesztett a fejére, és térdig érő zipzáras bőrcsizmát húzott karcsú lábára. Így felöltözve elhajtott a Bridgeporti Fegyházhoz, ahol a többi feleséggel, és várandós anyákkal, és rendetlenkedő zajos gyerekekkel türelmesen várni kezdett, hogy rákerüljön a sor. Egy zömök fegyőr kerülgette körbe néhányszor, és gyere-ide-babám nézéseket vetett feléje, de Melissa nem volt hangulatban, hogy új kapcsolatot kezdjen valakivel és minden alkalommal, ahogy az őr ránézett megvetően elhúzta a száját.

Egy véget nem érő óra után az őr végre feladta és intett Melissának, hogy menjen be a termet kettőbe választó fülkék sorozatának egyikébe, ahol egy kis asztalka állt, és vastag, feltehetően golyóálló üveg a fülke két fele között, és a jobbán egy fülzsírral teli telefonkagyló lógott a falra szerelve.

Röviddel később két smasszer bevezette Mortimert és leültették az üvegfal túloldalán. Az öreg uzsorás viccesen nézett ki a bilincsekben és narancsszínű kezeslábasában, de a szemei még mindig makacsul és kihívóan ragyogtak és dagadt ormánya egy ketrecbezárt ravasz menyét szimatoló orrára emlékeztetett.

— Helló, — Melissa kezdte miután füléhez emelte a kagylót.

— Helló. — Mortimer biccentett. — Hogyan viseled el a dolgokat?

— Tűrhetően. — Melissa felelte. — És te?

— Éreztem már magam jobban is. Hogy van az ikertestvéred? Az okozta az összes problémát.

— Visszavitték a bolondokházába.

— Nagyon helyes. — Mortimer morgott.

— Elektrosokkos terápiát kap és lehet, hogy homloklebeny metszést.

— Még helyesebb. — Mortimer felnézett. — Megérdemli. Megmondta neked valaha, hogy hol a pénz?

— Meg. — Melissa meredten bámulta Mortimert. — Ugyanabban az önkiszolgáló raktárépületben volt a Hamilton Avenue-n, csak egy másik szobában. Visszahozattam a pénzt a te házadba és kifizettem Róbert egymillió dolláros részesedését.

— Mit csináltál. Miért?

— A hozomány, amit ígértél neki, ha a házasságunk beteljesült.

— Ez még mindig meghagy kétmilliót. Elegendőt, hogy kiválts innen.

— Készpénzben fizetni a váltságdíjadat? — Melissa idegesen felkacagott. — Ez önmagában egy elmarasztaló ítélet lenne.

— Akkor add oda a kaució embernek. Azokat nem érdekli, hogy honnan jött a pénz. Kezelési díj fejében mindent átvesznek.

— Meg kell várnunk, amíg megállapítják kiváltási biztosítékok összegét. Mikor lesz az egyeztető tárgyalás?

— A jövő hét elején, de előtte át kell esnem a vád alá helyezésén. Mindenki az én bőrrömet akarja. Rengeteg pénzem van és a sok pénz sok ellenséggel jár, főleg ebben a jelenlegi kormányban ülő demokraták soraiban. Ami arra emlékeztet. Ejteni fogod a fizikai bántalmazás vádjait?

— Lehet. — Melissa csábos mosolyt poccentett Mortimer felé. — Attól függ.

— Mit mond a nővéred? Ő is feladja az emberrablási vádat?

— Ne a mi szerepünkkel foglalkozz. — Melissa rázta a fejét. — A kormány nagyon ráhajtott, hogy szövetségi kormányvadás alapján keresztre feszítsen.

— Mit értesz az alatt, hogy attól függ? — Melissa kitérő akcióját leblokkolva Mortimer megismételte a kérdést.

— Fenyegető üzeneteket kapok, hogy fizessek, mert különben. — Melissa méltatlankodva forgatta a szemeit. — Hagyd abba a fenyegetéseket és mi is ejtjük a vádakat. Valakit küldesz a házba, hogy ijesztgess?

— Nem küldök senkit a házba. — Mortimer meglepett arcot vágott. — Miért küldenék?

— Hogyan kerülnének be másképpen a házba? Egész éjszaka úgy járnak ki és be, mint kísértetek a kulcslyukon.

— A házból van egy kifele vezető alagút. Bent a kamrában van a bejárata. A padlóban van egy csapdaajtó, ami teljesen egybeolvad a linóleummal. Na, mondtam eleget. Ejtitek-e a vádakat vagy sem?

— Ki más tud erről az alagútról? — Melissa eleresztette a füle mellett a kérdés végét és csak arra koncentrált, ami őt érdekelte.

— Anthony, Salvatore és Dwight. — Mortimer felelte, ahogy realizálta, hogy vagy Melissa útját követi, vagy a börtöngangon sétál vissza a Cella Blokk D épület felé.

— És Bocska?

— Bocska nem tudja. Bocska egy naiv stréber, akiben nem volt semmiféle üzleti finesz. Használtam, hogy végezze el a papírmunkát és szabad kezet adtam neki a könyvelésben. Őt kellene bevádolni mindenért, nem engem.

— Salvatore és Anthony halottak. — Melissa számolta két ujján.

— Úgy hallottam. — Mortimer felelte, lassan mozgatva fejét fel és alá és ajkait beharapva.

— És Dwight? Tényleg megölted?

— Ilyent nem mondhatok, Melissa. Ezt a beszélgetést kihallgatják. Mondjuk csak, hogy egy kicsit megpofoztam, mert nem tudta rábeszélni nővéredet a pénz rejtékhelyének megmondására. Be kellett volna, hogy adjon neki egy mesét, meg kellett volna nyernie a bizalmát, és jelenteni kellett volna nekem a pénz hollétét.

— Gondolod, hogy Dwight ölte meg Salvatorét és Anthonyt?

— Bármekkora hétpróbás gazember, valószínűleg nem ő csinálta. Ügyvédek azt szorgalmazzák, hogy kormányügynökök ölték meg a kettőt. Egy összejátszási elméleten

dolgozunk, amit arra eszeltek, ki, hogy rám kenjék mások pénzügyi csalásait és milliárddolláros lopásait, mert kiváló üzletember voltam és ügyesen kihasználtam az adótörvényt.

Melissa szeme sarkából észrevette a fent említett börtönőrt közelebb sodródni, a nyilvánvaló szándékkal, hogy befejeztesse a látogatást, és talán randevút kérjen a fiatal nőtől. Melissa kezével eltakarta a telefont és sietve beszélt a kagylóba.

— Gondolod, hogy Roy csinálná? Roy valójában nem akarta ellopni a pénzedet. Folyton nyaggatta Melaniet, hogy vigyék vissza ahonnan elhozták. Meg tudnál Roynak bocsátani? Mondhatom neki, hogy visszakaphatja a munkáját a házadnál, mint kertész és karbantartó mindenestül?

— Nem. Nem akarom vissza. Többet nem bízom benne, hogy beengedjem a házamba. Azt megmondhatod neki, mivel a pénz visszakerült az én tulajdonomba. — itt Mortimer vigyorgott és kivillantotta sárgás műfogait. — Már úgy értem, hogy a mi tulajdonunkba, és nem fogok bünyügyi vádakot emelni ellene. Amúgy is csak egy ártalmatlan ostoba volt, aki engedett a kísértésnek, de ne vigyük ismét kísértésbe.

— Értem, megmondom. — Melissa suttogta, ahogy az őrs gumibotjával megveregette a vállát és az üveg másik oldalán két smasszer megragadta Mortimert.

— Látogatási idő lejárt. — az egyenruhás Rómeó suttogta szerelmes hangon Melissa fülébe. — Tegye le a telefont.

— Meglátom, hogy mit tudok tenni az előzetes tárgyaláson. — Melissa kiáltotta a kagylóba, ahogy azt gyengéden kihúzták a kezéből és Mortimer makacsul kapaszkodott a magáéba.

Ahogy kikerült a vizitáló fülkéből Melissa sietve a kijárat felé vette az irányt, de az őrs eléje tartotta a bikacsöket és elállta az útját.

— Magányosnak érzed magad, csillagom? — kérdezte, — a férjed nagyon sokáig nem fog innen kikerülni. Hallottam, hogy az ügyészség megtagadja a pénzügyi kiváltás lehetőségét. Egy óra múlva vége a műszakomnak. Innál velem valami finomat?

— Az isten szerelmére, nézz a tükörbe. — Melissa félrenyomta a bikacsöket és a tátott szájú félvér faképnél hagyva kiszaladt az épületből.

Huszonötödik Fejezet

Hazafelé menet Melissa megállt a Fairlawn lakótelepnél, a Seaton Avenue-n, Stamfordon, ahol Roy dolgozott, mint karbantartó segédmunkás. Személyesen akart vele beszélni, mert gyanította, hogy Mortimer telefonját, és valószínűleg az övét is lehallgatják.

Ahogy kerekei nekicsúsztak a beton járdaszegélynek és éles csikorgással jókora féket vágott, meglátta Royt, legalább is két lábát és a tomporát, ahogy derekából előrehajolva, belenézett a szeméttároló tartályba. Főnöke, Joe a házmester mellette állt a földön és fütttyentett, ahogy a fiatal nőt meglátta, aki egyszer csizmás lábait dugta ki a kocsiból, majd semmit a képzeletnek hagyó rövid szoknyáját.

— Szia, cukorbaba. — Joe mondta. — Kiadó lakást keresel? Két üresedésem is van. Szeretnéd megnézni őket?

— Nem. — Melissa felelte. — Melissa vagyok és Royt keresem.

— Royt? — Joe méregette a leányt éhes szemekkel. — Teljességgel lehetetlen.

— Szólna neki, hogy jöjjön le onnan a magasból?

— Szólhatok, de mi haszna lenne? — Joe mondta komoly, szinte restelkedő hangon. — Roy olyan, mint egy macska. Ha egyszer beledugja a fejét a tejescöcsögbe, azt egészen fenéig kinyalja.

— Remélem, hogy nem nyal semmit. — Melissa megdöbbszent arcot vágott. — Vagy gondolja, hogy igen?

— Most nem nyal. — Joe szemlélgette a leányt higgadtan, és magázódva folytatta. — De lehet, hogy később. Ha maga elég sokáig lézeng itt környéken.

Melissa rosszálló pillantást vetett Joe-ra a szemtelenségért, és a házmester háta mögött kerülve lábujjhegyre állt és megverte a rozsdás vastartály oldalát. — Ilyen módon, — gondolta. — Csoroghat a nyála, amíg bámulja a hátsómat.

— Roy, — kiáltotta, állával az egek felé célozva. — Itt Melissa. Gyere le. Beszélni akarok veled.

Roy felegyenesedett és lenézett. — Megvan. — Kiabált és felmutatott egy nagy zacskó kínai hazavihető ételcsomagot. — Mondtam, láttam, ahogy kidobta. Még csak hozzá sem nyúltak.

— Éhes? — Joe kérdezte, aki időközben körbekerülte Melissát és ismét a kebleit csodálta. — Háromnak is van elegendő.

— Köszönöm, de nem. — Melissa összerázkódott és elfojtott egy feltörekvő hányingert. — Nem vagyok éhes, de szeretném ezt a tökfajt tíz percre kölcsönvenni.

— Rendben. — Joe dünnyögte, nyilvánvalóan vérében megsértve. — Vigye és szórakozzon vele, de ha meggondolja magát, az irodámban vagyok és melegítem fel az ételt.

Melissa megfogta Roy könyökét és lépteiket egymáséhoz igazítva arrébb noszogatta.

— Igyunk egy kávé a Subway étteremnél. — turbékolt neki, mint egy gerlice. — Egy-két szavam lenne hozzád.

Roy bólintott és bementek a kávézóba. Melissa megvette a kávékat, és két vajás kalácsot, mialatt Roy megmosta a kezét, Melissa követelte ki tőle, és azonnal rátért a tárgyra.

— Visszaadtam a pénzt. — kezdte.

— Visszaadtad? Miért? — Roy bámult értetlenkedve.

— Mortimer megígérte, hogy nem emel vádakát, ha te sem csinálsz kalamajkát.

— De másfél millió dollár. — Roy hápogott. — Nagyon számítottam arra a pénzre, főleg Mortimer letartóztatása után. Sok bajt nem tud okozni, ha a rácsok mögött csücsül.

— Hogyne tudna. — Melissa összeráncolta a homlokát. — Gazdag emberek sokat tudnak csinálni, még ha börtönben is ülnek. De ennél sokkal lényegesebben. Becsületes választ szeretnék egy titokzatos rejtvényre. Bejársz éjszaka közepén a házunkba és üzeneteket hagysz nekem?

— Dehogy járok. — Roy hevesen rázta a fejét. — Miért kérdezed?

— Valaki éjszaka besurran és halállal fenyeget, ha nem adom neki oda az egész hárommilliót. Véletlenül nem te lennél az illető? Te vagy az egyetlen, akinek tartalék kulcsai vannak a házhoz és ismeri a biztonsági kódokat.

— Ne nevetesd ki magad, hercegnőm. — Roy bámulta Melissát, nyilvánvalóan még mindig felfedezve és csodálva szépségét és, hogy mennyire szexinek néz ki. — Nem vagyok én olyanfajta ember.

— Tudom, hogy nem vagy. — Melissa megsimogatta Roy kezét. — de, ha segítesz elfogni a fenyegetőt, adok neked egy félmilliót. Mortimernek majd megmagyarázom a hiányzó összeget. Valaki hivatásosat kellett felvennem, és tisztességes alkalmazottat nagyon nehéz manapság kapni. Biztos vagyok benne, hogy végtelenül büszke lesz rád.

— Hogyan tudnám elfogni? Nem vagyok magándetektív és nincs pisztolyom.

— Biztos vagyok benne, hogy ki tudsz valamit találni. Vedd úgy, mintha valami cselekmény lenne a regényedben. Az éléskamra padlójába beépített csapóajtón jön be a fenyegető. Üss táborhelyet a konyhában és üsd fejbe valami baseball husánggal, vagy valamivel. Ti fiúk nagyon találékonyak vagytok ilyen szempontból.

— Rendben. — Roy fogai megcsikordultak és ökölbe szorította a kezét. — de mi lenne a csalétek?

— Az ötszázezer. Ott fogom hagyni a pult tetején egy krumpliszákba begyűrve. Ha semlegesíted, a pénz a tied. Ha elviszi a pénzt, akkor nem volt szerencséd, és én remélhetőleg lekerültem a horogról. Mindenképpen megszabadulok tőle.

— Azt hittem, hogy az egész zsákmányt akarja, a teljes három milliót.

— Számítok rá, hogy te majd lebeszéled róla.
— Ha nem?
— Akkor ott a tartalékterv. Mind a kettőtöket lelőlek.
— Tisztességes elgondolás. — Roy vigyorgott. — Én is ezt tenném a helyedben, de semmi szükség bármi tartaléktervre. Még csak egy pisztolyt sem fogok behozni a házba. Utálok a fizikai erőszakot.
— Ahogy akarod. — Melissa vállat vont. — Módszerek és eszközök nálam nem tesznek semmi differenciát.
— Ma este átjövök.
— Rendben, de ne túl korán. — Melissa felállt és megveregette Roy arcát. — Gyere vacsora után. Ne várd, hogy főzzek neked, mert egy kis szívességet csinálsz a főnöknek.

Roy röviddel este tíz után jelent meg. Jókora sportzsákot cipelt a hátára akasztva, ami nehéznek tűnt és nagyon óvatosan tette le a konyhapadló csempéjére, az éléskamrához közel.

Szemöldökéről letörölte az izzadtságot és ledobta magát az egyik székre. Melissa felment az emeletre és lehozott egy tömöltre pakolt kendervászonzsákot. Ledobta a konyhaasztal közepére és leült Roy mellé. Könyökét megpihentette az asztal tetején, arcát két kezébe temette és egyik szemével Royra nézett.

— Készítsek egy kancsó erős kávé? — kérdezte Royt. — Lehet, hogy egész éjszaka fenn kell maradnod.

— A kávé jól fog jönni. — Roy bólintott, és hangjának ideges reszketése meghazudtolta erőltetett nyugalmát. — És egy üveg konyak. Hozz fel egy Courvoiser üveget a pincéből és egy doboz kockacukrot a polcos szekrényből.

— Jézus. — Melissa megugrott. — Mindent tudsz, hogy hol van.

— Tudok, és minden rendben lesz. — Roy megköszönte a torkát. — Mehettek aludni, ha akartok. Nekem még dolgom van, mielőtt vendégünk megtisztel minket hívatlan jelenlétével, amit nem tudok pontosan, hogy mikor. Lehet bármikor a most és a kakas első kukorékolása között. Éppen olyan, mintha kísértetetekre vadásznánk. Máris felettébb tetszik nekem a dolog.

— Nincsenek kakasok New Canaanban. — Melissa közbevágott.

— De vannak. — Roy gyors oldalpillantást vetett a fiatal nőre. — Vettem három tyúkot és egy kakast és egy madzaggal kikötöttem őket egy fához. Ha bárki idegen tekereg a ház körül és veszélyt éreznek azonnal kotkodácsolni fognak. Jobbak, mint bármi házörzőkutya, és összekapirgálják a saját eleségüket.

— Hol szerezted őket? — Melissa kérdezte és arca aggodalmat mutatott. Nyilvánvalóan, egy annyira együtt érző és mindenkivel törődő lélek, mint ő, nagyon sajnálta a repülni képtelen szárnyasokat, és elfogott állapotuk kellemetlen emlékeket idézett elő lelkében.

— Ugyanott, ahol azt. — Roy a sporttáska felé villantotta szemeit, de beharapta a száját és több információt nem volt hajlandó közölni.

— Mi van a táskában? — Melissa ragaszkodott és Melanie is bólogatott, nővére érdeklődését támogatva, és mind a két leány várakozóan nézett Royra.

— Nem mondhatom meg. — Roy mélyet lélegzett. — Megegyeztünk, hogy nem kérdetek útjaimat. Nem szeretném, hogy bármiféle emberi jogok humanista progresszívek beleavatkoznának terveimbe és veszélyeztetnék missziómat. Egyezzzünk meg, ebben az esetben a cél szentesíti az eszközt.

— Hagyd, Melanie. — Melissa megfogta nővére karját és noszogatta, hogy induljanak. — Menjünk fel az emeletre és zárjuk magunkra az ajtót és bízunk benne, hogy fehér paripáján érkezett vitéz lovagunk védelmezni fog minket.

— Jó éjszakát. — Roy búcsút intett. — Aludjatok jól és ne féljetek semmitől.

— Nehogy elaludj. — Melissa visszanézett a lépcső aljából. — Ne legyen belőled Csipkerózsika az álmosok királyságában.

— Ezzel a fáradtsággal bevehettem volna dupla altatót is. — Roy morogta és arca elsötétedett, ahogy megérintette a pénzeszsákot, és párnaként használva ráhajtotta a fejét.

— Az én tervem abszolúte biztos.

—

Mint Lilith, az éj angyala, ahogy széjjelterjeszti szárnyait az álmosan szendergő alvók fejei felett, a sötétség beborította a völgyeket, és a dombok tetejét, és tisztes félelmet követelt a világtól. A berkeken át bagolyhang szólt és visszaverődött a kertvárosi világ göcsörtös fáinak ágairól, az áthatolhatatlan sűrűség bokrai és az ijesztő sziklakiugrások rejtélyes peremei között. Egy róka megérezte a könnyű préda szagát és éhesen nyalogatta hosszú állkapcsát. Homokos talajba ásott barlangja mélyén éhes kölykei nyifogva vártak már a megígért prédát.

A baljóslattal teli nyomasztó éjszaka soha nem látszott véget érni és a hajnal még olyan messzinek tűnt. Roy a pénzrel teli zsákra pihentette fejét és apró tócsában gyülekezve a szája sarka alatt, nyála lassan csöpögött nyitott szájából, ahogy fent az emeleten a két fiatal nő éppen a másik oldalára fordult.

Egy alig hallható csendes mozdulat, egy deszkapalló halk csúszása és kicsiny reccsenés a kiszáradt falépcsőn és egy férfi bukkant elő a földből. Óvatos, elővigyázattal teli mozdulattal felkattintotta Magnum zseblámpáját és megérintette az övébe dugott pisztolyt. Ma éjszaka pénzt kell, hogy találjon itt, vagy valaki meghal.

Kilépett a kürtőből és egyik lábát figyelmesen az éléskamra padlójára tette. Ismerte a helyet, nem ez volt az első rodeó, ahova lovagolni ment.

Hatalmas csattanás, óriási vasállkapcsok fogója és a vastag kötélből font alázuhanó háló iszonytató rándítása, és az üvöltő jajkiáltás, éles késként hasította át az éjszaka törődött unalmát és törte össze a biztonságot, amit várt.

— Mi az? — Melissa felugrott és Melanievel összeütötték a fejüket, és visszaestek az ágyra, ahogy a halovány telehold sápadt fénye megcsillant mezítelen combjuk fényes selymességén.

— Szentséges Árkábel és szakrális makaróni. — Roy felugrott és néhány székot feldöntve, és leverve fazekakat és tepsiket a falról, odarohant az éléskamrához és kitépte az ajtaját.

Ott volt. Egy emberi forma egy medvecsapdába esve, és dühödten kapálódzva a fejére ejtett nehéz háló alatt.

— Te, — hörögte az elfogott betörő. — Ezért megöllek.

Roy egy lépést hátra ugrott. Az elfogott dacossága meglepte. Nem volt elkészülve, hogy agyonüsse, vagy, hogy hívja a rendőröket, de valamit tennie kellett.

A terve sikerült. Most szembe kellett állnia következményekkel és erre nem volt felkészülve.

— Melissa, — kiáltotta. — Gyere le. Elfogtam.

Nem volt szükség a hívásra. Mind a két lány kettesével szedte lefele a lépcsőket, lenge hálóingeikben és kitakart kerek válllaikkal, és csikorgó féket vágtak, ahogy a rettenetes látvány elébük tárult.

Elsőnek Melissa kapta vissza lélekjelenlétét. — Nézzem meg, hogy ki az? — kérdezte és egy fakanállal, amit most kapott ki a konyhafiókból próbálta felgyújtani a villanyt az éléskamrában. Túlságosan kockázatosnak látszott, hogy túl közel kerüljön a rángatózó és üvöltő tömeghez, aki mindent elkövetett, hogy kiszabadítsa magát.

Melanie talált egy petróleumlámpát. Sietve meggyújtotta és nővére felé nyújtotta. — Használd ezt. — mondta. — Világítsd meg az arcát.

A férfi hunyorított az erős fény alatt és elfordította a fejét, de nem tudta tovább titkolni azonosságát.

— Dwight. — Melissa sikított. — Éppen te az összes aljasabbnál is aljasabb gazember között. Éppen te kell, hogy legyél, aki pénzért akar megölni?

— Afféle szójáték, — Dwight morgott. — Csak a figyelmedet akartam magamra hívni.

— Te ölted meg Salvatorét és Anthonyt? — Melissa kérdezte.

— Na és, ha csináltam, — Dwight üvöltött. — Te kértél meg rá.

— Egy nappal elkéstél és egy dollárral lemaradtál. — Melissa felelte hidegvérűen. — Az után ölted meg őket, hogy a SWAT csapat letartóztatta Mortimert. Akkor már nem volt semmi okod rá. A saját szakálladra tetted.

— Ezt majd az esküdtszék dönti el. — Dwight üvöltött tovább. — Ha a pokolba visz az ördög, te is velem jössz. Akárhogy is nézzük, jónak-e vagy rossznak, mind a ketten benne vagyunk.

— Hívom a rendőrséget. — Melissa nézte a férfit keményen.

— Hívd, ha mered. — Dwight Melissa felé köpött.

— Szép kis összevisszaság. — Roy közbevágott. — Elmehetek? Már úgy értem, hogy a pénzzel együtt.

— A pénzzel? — Dwight mennydörögte. — Miért adod oda neki a pénzt? A pénz az enyém.

— Mit tegyünk? — Melanie tördelte a kezeit. — Nem ölhetjük meg.

— Miért ne? — Roy felelte. — A hullát bedobhatom a szemetes tartályba a Fairlawn lakótelepen és ráfoghatjuk a New York-i maffiára.

— Látod, — Melissa Roy felé fordult. — Ezért nem fogják soha kiadni a könyveidet. Rettenetesen szálnalmas a képzelőerőd.

— Van valami jobb ötleted? — Roy fintorgott. — Például levágni a tökeit.

— Túlságosan morbid. — Melissa rázta a fejét. — Javasolj valami mást.

— Tegyük bele egy madárkalickába. — Roy elgondolkozva nézegette Dwight-ot. — És a kalickát felakasztjuk a légóltalmi óvóhely plafonjára. Utána kiéhezhető diétára fogjuk, amíg össze nem zsugorodik és akkora nem lesz, mint egy kapucinus majom.

— Nem rossz. — Melissa kuncogott és Dwight-ra nézett. — Hallottad a javaslatot. A jövőd elég reménytelennek látszik. Készen állsz, hogy megegyezz velünk?

Dwight bólintott. A csapda kovácsoltvas fogai túlságosan belemartak a húsába, lassan elérték a csontot és egyre elviselhetlenebbé váltak.

— Rendben. — Melissa színészi pózba vágta magát. — Hallgasd meg a feltételeimet. Odaadom neked a félmilliót, ha megígéred, hogy békét hagysz nekünk és soha többé nem látunk. Biccentsd meg a fejed, ha megértetted és elfogadod.

Dwight ismét bólintott. Mostanra már képtelen volt beszélni, szinte kettőbe harapta a nyelvét és belátta, hogy ennél jobb alkut nem remélhet.

— Agyonlőlek, ha még egyszer meglátlak. — Melissa folytatta.

Dwight engedelmesen bólogatott.

— Helyes. — Melissa keskenyre húzta a száját. — Akkor add ide a pisztolyodat.

Dwight artikulálatlan hangon hörgött, ennél többet nem tudott, és derékszíja felé intett a fejével.

Melissa jobbával megfogta a fegyvert, mialatt balkezában magasra emelt egy öntöttvas serpenyőt. Dwight nem ellenkezett és a fegyverszünet gyorsan kialakult. Melissa leellenőrizte a pisztolyt, hogy töltve van-e és Melanie felé fordult.

— Hozz le egy második zsákkal a hálósobai szekrényünkből, mialatt kinyitjuk a csapdát és kieresztjük.

Melanie felment az emeletre és Roy kifeszítette a csapdát és leszedte a hálót. Melissa Dwight halántékához tartotta a töltött pisztolyt és felhúzta a ravaszt.

— Indulj. — mondta. — Ezúttal a főbejáraton kifele és meg ne merj állni, amíg el nem éred a kocsidat. Hozd ide körbe a behajtóra és a zsák a pénzzel ott lesz. Vedd magadhoz, de ha bármi hirtelennel vagy vicccsel próbálkozol, rakéta hajtotta gránát van nálam és szilánkokra lölek.

Epilógus

Minden jó könyv végére jár egy epilógus. Ez a könyv sem kivétel. A történet folytatódik tovább, számos fordulattal és kanyarokkal, és a legtöbb olvasó szeretné tudni, hogy mi történik a továbbiakban. Ennek a könyvnek a mesemondója, aki végtelen szorgalommal igyekezett a búzamagot elválasztani a pelyvától, követte hősnőinknek és hőseinknek életmenetét, legyen az jó vagy rossz, rokonszenves vagy megvetendő, az ízléstől és a politikai, na meg a szexuális orientációtól függően, és összegezni és rendszerezni fogja a tisztelt olvasónak a fejleményeket, bár nem szükségesen az érdemlegesség sorrendjében.

Mortimer jótálló kezességpénzét nem engedélyezte a bíróság és Mortimer soha nem jött ki a börtönből. Harmincévi börtönbüntetést kapott a Ponzi piramisért, a kormány kiegészítő adományainak elsikkasztásáért, és egy pénzmosási és business panamázási csaláskombinációért. Melissa és Melanie ejtették a feleségverési és emberrablási vádakát, mert túlságosan kínos és nehézkes lett volna a tanúszékben ülniük és elmondani a valóságot.

Konstantin szintén ejtette a gyilkossági kísérlet vádját. Évával túlságosan elfoglalva, hamarosan konstataulta, hogy a pisztolyos két férfi halott, Mortimer vétkessége kétségbe vonható, és a bíróságon nem lehetett volna bebizonyítani a kétség legkisebb árnyalata nélkül, és Konstantin nem jelent meg az előzetes tárgyaláson és a bíró szüneteltette az esetet.

Salvatore és Anthony meggyilkolásának rejtélye soha nem lett megoldva. Nyomozási dossziéjuk nincs lezárva, de senki nem siettetni az esetet, mindenki, akinek bármi köze is van az üggyhez, egyetért, hogy megérdemelték, amit kaptak.

Dwight holléte jelenleg ismeretlen. A legutolsó információ Tibetből érkezett, ahol Dwight szorgalmasan forgatja imamalmának kerekét és reménykedik, hogy halálos ágyán el fogja érni a totális öntudatosság magasztos állapotát.

Bocska Zebulon. Kit érdekelne ezen az egész földkerekségen, hogy mi lett vele? Miután beárulta egykori főnökét nemkívánatos személy vált belőle az alvilági businessvilág berkeiben. Ennek ellenére, és a komplettség kedvéért, örömmel tudathatjuk a mélyen tisztelt olvasóval, hogy Bocska segédmenedzseri állást szerzett magának egy homoszexuális nudista klubban, Kaliforniában, a Palm Springs üdülőhely közelében.

Melissa nem vált el Mortimertől, legalább is még nem. Egy válóper olyan utálatos iszapot hozott volna a felszínre, mint az aláírások összehasonlítását, az esküvői fotográfiák mikroszkóp alatti vizsgálatát, hogy Melissa elméletben Mortimer felesége maradt, mialatt Melanie a gyakorlatban, ahogy Melanie később megindokolta, mert felettébb kedvelte a narancssárga kezeslábasokat és a börtönmosodában használt ruhatisztítószeres pikáns illatát.

Lévén a gyakoribb látogató a Danbury, Connecticutbeli Szövetségi fegyintézetben, Melanie önként jelentkezett és elvállalta Mortimer vagyonkezelői bizalmasának felelős tisztjét. Lassanként kielégítette az összes kellemetlenkedő és követeledző hitelezőt, az idegbeteg pénzkölcsönzőket, és a neurózisban szenvedő uzsorásokat, és lefizette az IRS adóhivatalnak járó összes hátralékos adót és büntetést, és Mortimer vagyonának közel egyharmadát, mintegy ötvenmillió dollárt átmentett és betett különféle számozott svájci és más offshore számlákra.

Melanie megvette a Zöldmezők Rehabilitációs farmot Great Barrington-ban és azonnal menesztette Dr. Schillert és Murdochot, akiknek jelenlegi holléte lényegtelen. Melanie újraszervezte az intézményt és Família Centernek nevezte el, ahol főleg női pszichiáter és pszichológus alkalmazottai kezelnek körülbelül ötven főre menő boldog és elégedett beteget az, ahogy szükséges és rövidlejárátú bentlakásos alapon.

Róbert átkeresztelkedett katolikusnak és jelenleg szorgalmasan tanul és készül, hogy pap legyen belőle. Róbert titkos álma és vágya, hogy meghallgassa leányainak szentséges gyónását.

Kívánjunk neki sok szerencsét hozzá. Könnyű nem lesz, ha nem lehetetlen.

Melissa regényét elfogadta egy neves könyvkiadó. Ünnepélyes alkalmakkor és kiállításokon Melissa gyakran jár könyveit aláírni. Már majdnem egy millió példányban elkelt a könyv, és Melissa végtelenül elégedett.

Hogy miről szól a könyv? Drága olvasóm, éppen most fejezted be olvasását.

—

Mi lesz a férjhezmenetekkel? Két végtelenül csinos és okos fiatal nő és nincsenek férjnél? Hová lesz a világ? Lesz-e valaha valami értelme a dolgoknak?

Természetesen, hogy lesz. Melanienek udvarlója akadt, egy fiatal és ambiciózus Yale egyetem végzett nőgyógyászorvos, és Melissának egy nagypénzes Hollywoodi filmrendező személyében. A férfiak rövidesen engedélyt kapnak, hogy megkérjék a leányok kezét, amint meg lehet magyarázni, hogy ki a fészkes pokol ez a Mortimer és mi a csillagos ég a leányoknak a kapcsolata hozzá.

Addig pediglen, az önök találgatása éppen olyan helyénvaló, mint az enyém.

Vége